

Anul XII Nr. 3-4

Martie-Aprilie 1943

JUSTIȚIA DOBROGEI

Revistă lunară de DOCTRINĂ, JURISPRUDENȚĂ și LEGISLAȚIE

Inreg. Nr. 1/1942 Reg. public, periodice Trib. Constanța

DIRECTORI:

DEMOSTENE RĂDULESCU

Președintele Curții de Apel-Constanța

I. C. THEODORESCU-VALAHU

Decanul Baroului Constanța

REDACTOR-RESPONSABIL

Grigore Ghiculescu, Consilier al Curții de Apel Constanța

PRIM SECRETAR DE REDACȚIE

Ioan St. Negulescu

Procuror Trib. Constanța

SECRETARI DE REDACȚIE:

Corneliu Angelescu

Judecător Trib. Constanța

Dumitru Popescu

Avocat Baroul Constanța

3-4

Redacția: PALATUL CURȚII de APEL CONSTANȚA.

Administrația: Secretariatul Baroului Constanța

1943

Institutul de Arte Grafice „MODERNA”, Str. C. Negri No. 16, Constanța

www.ziuaconstanta.ro

FOȘTI DIRECTORI:

Gh. L. Dimitriu, fost Președinte al Curții de Apel Constanța.
V. M. Theodorescu, Prim Președinte al Curții de Apel Brașov.

MEMBRII ÎN COMITETUL DE REDACȚIE:

- **Agraru Gheorghe** . . . Procuror General Curtea de Apel Constanța
- **Bădescu Ioan** . . . avocat Baroul Constanța
- **Bârzan Ion** . . . avocat
- **Bujoreanu Elefterie** . Prim Președinte Tribunalul Constanța
- **Grefiens Alexandru** . Consilier Curtea de Apel Constanța
- **Lala Mihail** . . . avocat Baroul Constanța

COLABORATORI PRINCIPALI :

- Alecui Dan** . . . avocat Baroul Constanța
- Apostoliu Gheorghe** . avocat
- Atanasiu Eugen** . . . Președinte Tribunalul Constanța
- Badralexi Al.** . . . avocat Baroul Constanța
- **Berberianu Traian** . avocat
- Burnescu Laurian** . Judecător Tribunalul Constanța
- Candea Teodor** . . . Consilier Curtea de Apel Constanța
- **Ceașu Ioan** . . . avocat Baroul Constanța
- **Chirănescu M. Al.** . avocat
- **Chirculescu Mihail** . Consilier Curtea de Apel București
- **Condache Traian** . . Președinte Tribunalul Tulcea
- **Constantinescu Sandi** avocat Baroul Constanța
- Constantinescu M. Kluc** avocat
- Dinescu Călin** . . . avocat
- Dumitrescu Iulian** . . Președinte Tribunalul Constanța
- **Frumușeanu Romulus** Consilier Curtea de Apel Constanța
- **Gherghel Alexandru** . avocat Baroul Constanța
- **Grigorescu Horia** . . avocat
- **Ionescu Aurel** . . . Magistrat asistent Înalta Curte Cas. și Justiție
- **Ionescu Stelian** . . . avocat Baroul Ilfov
- Iorga Mihail** . . . Magistrat asistent Înalta Curte Cas. și Justiție
- Iosipescu Ioachim** . . Consilier — Președinte Curtea de Apel Constanța
- Lazanu Vasile** . . . Judecător Tribunalul Constanța
- **Leondari V. Ioan** . . . Prim Procuror Trib. Tulcea
- Mănuș Petre** . . . Prim Procuror Trib. Constanța
- Mogoș I. Nicolae** . . . Consilier Curtea de Apel Constanța
- Negru P. Ioan** . . . Prim Președinte Tribunalul Tulcea
- Paladi Gh. Gheorghe** . Consilier Curtea de Apel Constanța
- Paghină Emil** . . . Consilier Curtea de Apel Constanța
- **Panaiteescu Mihail** . . avocat Baroul Constanța
- **Pantelimonescu P.** . . Consilier Curtea de Apel Constanța
- **Pioneanu Aurel** . . . Consilier Curtea de Apel Constanța
- Popescu Nicolae** . . . Judecător Tribunalul Constanța
- Roșca Petre** . . . Jude-Supleant Tribunalul Constanța
- **Stănescu Marin** . . . avocat Baroul Ilfov
- Ștefan Ioan** . . . Colonel Președinte Curtea Marțială Constanța
- **Theodorescu Dem. Aurel** . Decanul Baroului Tulcea
- Vasilescu Bucium I.** . Procuror Curtea de Apel Constanța
- Voicu Dumitru** . . . avocat Baroul Constanța
- **Vulcan Scipio** . . . avocat

JUSTIȚIA DOBROGEI

REVISTĂ LUNARĂ

DOCTRINA — JURISPRUDENȚĂ — LEGISLAȚIE

S U M A R U L

Intreprinderea de cherhana sub raportul fiscal pag. 81
de George Agraru
 Procuror General C. Apel Constanța

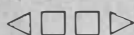
JURISPRUDENȚĂ

Adjudecare. Ordonanță. Recurs. Contestație la depunerea creanței. <i>Cas. III.</i>	Speța Nr. 19	pag. 92
Adulter. Intreruperea vieții conjugale. Condițiuni. Soț mobilizat. <i>Trib. Constanța I</i>	" "	34 " 146
Camera de Acuzare. Recurs. In ce cazuri este admisibil. <i>Cas. II.</i>	" "	31 " 134
Contencios administrativ. Acțiune disciplinară. Acțiune penală. Independența acțiunilor. <i>Cas. IV.</i>	" "	20 " 97
Contestație fiscală. Titlu de urmărire. Ordin de debitare ilegal. Nevalabilitate. <i>Trib. Constanța II.</i>	" "	30 " 131
Dotă. Obligație naturală executată. Restituire. Intervenția înzestrătorului. Inadmisibilitate. <i>Trib. Tulcea I.</i>	" "	28 " 126
Expropriere. Imobile urbane evreești. Răscumpărarea părții indivize. Calitatea de „neevreu“. <i>C. Apel Constanța. Inst. Romanizare</i>	" "	25 " 115
Hotărâre judecătorească. Casare cu trimitere. Executarea voluntară a hotărârii casate. Inchiderea dosarului. <i>C. Apel Constanța.</i>	" "	22 " 104
Hotărâre judecătorească. Vicii de procedură. Acțiune în anulare. Inadmisibilitate. <i>C. Apel Constanța.</i>	" "	23 " 108
Hotărâre judecătorească. Nulități de ordine publică. Acțiune în anulare. Lucru judecat. Prescripție. <i>Trib. Constanța I.</i>	" "	26 " 120
Impozite. Contribuție excepțională. Calculul venitului net impozabil. <i>C. Apel Constanța</i>	" "	24 " 113

Legea proprietarilor. Acțiune reziliere. Chiriaș mobilizat. Inoperanța pactului comisoriu. <i>C. Apel Constanța</i> .	Speța Nr. 21	pag. 100
Perimare. Recurs fiscal. Admisibilitate. <i>Trib. Constanța II</i> .	" "	29 " 129
Prescripțiuni scurte. Bonuri semnate de consumator. Întreruperea prescripției. <i>Trib. Tulcea I</i> .	" "	27 " 124
Sabotaj. Beneficii. Calcul. Taxe de consumație și impozite. <i>C. Apel Constanța</i> .	" "	32 " 137
Sabotaj. Acaparare. Infracțiune continuă. <i>C. Apel Constanța</i> .	" "	33 " 142
Sabotaj. Afișarea certificatului de impozite. Frizeri. Inaplicabilitate. <i>Trib. Constanța—Inst. Sabotaj</i> . Cu nota de I. Negulescu.	" "	36 " 149
Sechestru asigurător penal. Desființare. Competință. <i>Trib. Constanța III</i> .	" "	35 " 148

* * *

Răsfoind revistele de drept.	pag. 153
	de I. Negulescu
Un frate al sufletului românesc: Selim Abdulachim	pag. 157
	de I. C. Theodorescu-Valahu
Index legislativ	de I. Negulescu

cu plăcere

INTREPRINDEREA DE CHERHANĂ SUB RAPORTUL FISCAL.

Prin cherhană se înțelege o instalație în care se aduce peștele proaspăt vânat și unde se fac trei feluri de operațiuni: se spală și se sortează pe specii și mărimi; se ambalează și se transportă la biourourile pescăriei Statului pentru vânzare, necesitând în acest caz și operațiunea de conservare la gheață până în momentul vânzării; se prelucrează și se conservă ca pește sărat, afumat, icre tescuite, etc., fiind transportat și vândut la timpul oportun tot prin biourourile de pescărie ale Statului.

În afară de aceste operațiuni specifice, cherhanalele fac și operațiunea de avansare de capital pescarilor vânători pentru procurare de instrumente, având registre și conturi curente în acest scop, precum și pe aceia de a primi în comision peștele pentru aceleași operațiuni arătate mai sus, sau pe aceia de a cumpăra pe contul lor peștele vânat și dat în plată ca dijmă pescarilor pentru munca lor de pescuire de către concesionarii dreptului de pescuit, în cazul când vânătorii de pește sunt angajați cu plată în dijmă.

Cherhanalele sunt instalate la punctele de debarcare a peștelui vânat și pentru scopurile arătate mai sus sunt prevăzute: cu instalațiile cerute prin contract și care sunt cele prevăzute de art. 34 lit. g. din legea pentru organizarea și exploatarea pescăriilor din 1927, — care trimite la art. 3-17 din regulamentul îndatoririlor pescarilor vânători din 7 Mai 1903, — instalații necesare, igienice, pentru depozitarea, conservarea, prelucrarea și transportul peștelui.

Se înțelege dela sine, că pentru satisfacerea acestui scop

titularul cherhanalei investește importante capitaluri, posedă barcări și vehicule de transport pentru pește, mână de lucru organizată și o oarecare organizație administrativă, având registre și materii necesare, ca ghiață, sare, etc.

Atari instalațiuni pot funcționa numai cu autorizarea prealabilă din partea Statului, dacă dovedesc că satisfac condițiunile art. 8-17 din regulamentul precitat.

Este important de reținut, că aprobarea funcționării nu este condiționată de cunoștințele profesionale ale titularului, ci de organizarea obiectivă a instalației în condițiunile regulamentare, astfel că se poate conchide că Statul vizează întreprinderea operativă, iar nu persoane profesioniste și că cherhanagiu poate fi și un capitalist neprofesionist, care își angajează oameni de specialitate.

Cum vedem, sub aspectul economic cherhanaua se situează ca o unitate economică cu viață autonomă aparte de patrimoniul general al titularului și în deosebi independentă de pregătirea lui profesională, deși ea se compune din elemente ale acestui patrimoniu. Imbracă așa dar conturul unei întreprinderi economice lucrative. Or „între, rinderea, — comercială sau industrială, — este un fenomen economic de organizare sub aspectul unui complex de factori și mijloace de producție, de energii și diverse elemente eterogene economice, organizat și pus în funcțiune de titular în vederea unui scop lucrativ. Toate aceste bunuri și drepturi organizate la un loc în scop lucrativ, dobândesc prin punerea lor în serviciul întreprinderii o valoare funcțională economică și juridică. Este necontestat că întreprinderea poate servi drept obiect unei locațiuni, gaj, uzufruct, depozit, vânzare, transport, asigurare etc., din care motive ea depășește sfera și ideea de proprietate sau posesie asupra unora din elementele ei. Titularul întreprinderii este un prepus în administrația patrimoniului întreprinderii, când nu este și proprietarul elementelor componente” — Cristoforeanu, Pand. Rom. 1-3/942 pag. 17 și urm.

Din cele expuse până aici rezultă că cherhanaua se încadrează perfect în noțiunea de întreprindere, iar op rațiunile săvârșite acolo în mod obișnuit în scop de a realiza beneficii, o caracterizează ca întreprindere comercială, actele săvârșite în acest scop fiind acte de comerț.

Din acest motiv apare ca fără interes a constata și distinge dacă actele cherhanagiului constituiesc juridicește o locație de servicii, fiindcă și locația de servicii în cadrul întreprinderii comerciale sunt caracterizate tot ca acte de comerț.

Considerăm deasemenea eronată susținerea ce se face uneori, că cherhanagiul primește pentru operațiunea întreprinderii sale un salariu — remunerație fixă — dela Stat, fiindcă plata ce primește nu constituie salariu fix prestabilit și regulat plătit, ci este în raport și proporție cu activitatea aplicată de întreprindere asupra peștelui: simplă depozitare, curățire, sortare, ambalare și

transport sau prelucrare, uscare, afumare, conservare, tescuirea icrelor, etc.; în al doilea rând această remunerație nu se plătește de către Stat și este preluată, după cum vom vedea, în momentul vânzării din prețul încasat.

* * *

Problema cherhanalei interesează sub raportul fiscal pe unele instanțe judecătorești. Ea a făcut obiect de discuții și de soluții diferite, antrenând și consecințe economice pentru Stat. Organele fiscale au calificat și tratat cherhanaua totdeauna ca întreprindere comercială și pe titularii lor i-a impus la comercial.

Comisiunile fiscale pentru judecarea apelurilor au oscilat, decizând în unele cazuri că sunt întreprinderi comerciale, iar în alte cazuri că cherhanagiul este profesionist și l-au impus la venitul profesional, mai adăugând în această opinie, că el săvârșește acte de locație de serviciu la Stat primind în schimb salariu și că Statul nefiind în principiu comerciant, nici prepusul său, cherhanagiul, nu poate fi considerat ca comerciant.

Curtea de Apel Constanța ca instanță de recurs a oscilat deasemenea, îmbrățișând când pe una, când pe cealaltă din soluțiile instanțelor de fond.

Astfel, a decis că cherhanaua este întreprindere comercială și că cherhanagiul face acte de comerț, prin deciziile fiscale Nr. 207, 209, 434, 328, 430, 131, 138, 118, 116, 128/1938, 44, 10/1940, 96, 64, 29, 47/1941. A decis însă că cherhanagiul este profesionist și trebuie impus ca atare, prin deciziile fiscale Nr. 68, 70, 71, 72, 73, 74, 75 și 19/1942, iar în ultimul timp pare a se fi fixat la această soluție.

Interesul de a decide într'un fel sau altul este mare sub raportul impunerilor, fiindcă coeficienții aplicați asupra veniturilor comerciale sunt mult mai mari decât cei aplicați veniturilor profesionale, variație ce se răsfrânge asupra tezaurului. Problema prezintă interes și din punct de vedere juridic.

În soluțiunea care consideră că cherhanagiul este profesionist, prepus salariat al Statului, se argumentează astfel: ¹⁾

a) Că, conform art. 16 lit. d. din legea pentru regularea proprietății imobiliare din Dobrogea dela 3 Aprilie 1882 și art. 8 din legea pescuitului dela 1896, cât și art. 1, 3, 4, 6, 7, 8, 9, 11 și 12 din regulamentul din 3 Mai 1903, proprietatea peștelui vânat în apele Dobrogei aparține Statului, fiindcă apele din care este prins sunt ale Statului;

b) Că, deși cherhanaua este întreprindere particulară, rolul cherhanagiului constă în a primi peștele Statului pentru prepa-

¹⁾ Mă servesc pentru acest studiu de motivele deciziunei fiscale Nr. 19 din 17 Februarie 1942, redactată de d-l Vasile Theodorescu, actual Prim-Președinte al Curții de Apel Brașov, care mi se pare cea mai completă pentru soluțiunea adoptată.

fare, conservare, ambalare, transport, etc., el însă primind pentru aceste operațiuni plată în bani dela Stat, este simplu profesionist locatar de servicii; că faptul de a avea organizată întreprinderea cu capital de muncă, cu conturi curente cu pescarii vânători etc., nu-i modifică calificarea de profesionist față de împrejurarea că nu el este proprietarul peștelui.

Argumentarea este fundată în prim rând pe regimul de exploatare al peștelui, conchizând că peștele vânat neaparținând cherhanagiului ci Statului, lipsind deci proprietatea asupra obiectului, lipsește și operația comercială a vânzării lui. În al doilea rând, deciziunea argumentează analizând organizarea și calificarea cherhanalei, conchizând că operațiunile ei constituiesc în drept locații de servicii prestate de un profesionist particular salariat de Stat.

Urmând această diviziune a problemei vom încerca să examinăm datele ei.

Este exact, că conform art. 16 alin. d, din legea pentru regularea proprietății imobiliare din Dobrogea dela 3 Aprilie 1882, complectată cu art. 124 alin. g din legea pentru organizarea Dobrogei Noi din 22 Aprilie 1924, — aceasta ca modificare a unor dispozițiuni din cap. 6 al legii din 1 Aprilie 1914, — se prevede că sunt și rămân proprietari a Statului toate lacurile, bălțile, canalurile și pescăriile de orice fel din Dobrogea, inclusiv Dobrogea nouă.

Este iarăși exact că art. 1, 5, 8 din legea asupra pescuitului din 10 Octombrie 1896 prevăd că dreptul de pescuit în toate apele Statului aparține Statului. Argumentarea premizei întâia, mai sus expusă sub punctul a, se limitează la aceste constatări de principiu.

Deși este exactă în drept această premiză, credem că este insuficientă pentru a justifica concluzia trasă din ea spre rezolvarea problemei. Este necesar a examina regimul de exploatare a acestei categorii de bunuri. În adevăr, art. 475 al. 2 c. civ. prevede că bunurile, care sunt proprietate a Statului (domeniu privat) sunt administrate și nu pot fi înstrăinate decât după regulile și cu formele prescrise anume pentru ele. În materia ce ne interesează s'au adus succesiv o serie de legi și regulamente, a căror examinare sumară se impune.

A apărut regulamentul din 19 August 1900 pentru administrarea și exploatarea pescăriilor Statului, care în art. 2 prevede că Statul exploatează dreptul de pescuit prin trei sisteme: —regia proprie, concesiunea prin arendare, sau vânzarea de cărți de pescuit. Art. 3, 5 și 50 din acelaș regulament dezvoltă condițiunile ce se cer pentru punerea în aplicare a acestor sisteme.

A urmat regulamentul din 7 Mai 1903, privitor la îndatoririle pescarilor din pescăriile Statului exploatare în regie, apoi regulamentul din 2 August 1912 pentru exploatarea și administrarea pescăriilor aparținând Statului, — acesta înlocuind pe cel

din 19 August 1900, — care a redus sistemele de exploatare la două: regia și concesionarea.

La 14 Martie 1927 a apărut legea pentru organizarea și exploatarea pescăriilor, rămasă în vigoare până în prezent, — cu modificările din 1929, 1937, ce nu se referă la problema în discuțiune, privind înființarea și organizarea P. A. R. I. D-lui, — dezvoltată prin regulamentul din 15 Decembrie 1927 și condițiunile generale de arendare publicate în Monitorul Oficial din 22 Noembrie 1928.

Legea din 1927 declară în art. 1, că statul își administrează și regulează exploatarea pescuitului în apele sale; în art. 37 și 39 prevede, că exploatarea se va face: prin regie proprie, prin sistemul concesionării la licitație publică sau bună învoială, pe bază de arendă în bani sau dijmă în natură.

Regulamentul din Decembrie 1927 și condițiunile generale din Noembrie 1928 dezvoltă și completează regulile sistemului de exploatare prin concesiune sau arendare.

Este de reținut deci, ca determinant în discuțiune, faptul că conform legii în vigoare bălțile și peștele aparține în adevăr Statului, dar că statul poate arenda ori concesiona, pe bani sau în dijmă, dreptul de pescuit. Legea din 1927 dă chiar prioritate sistemului de exploatare prin arendare și concesionare față de sistemul regiei proprii. În practică, am constatat din cele peste cincizeci de dosare ce am examinat, că fără excepție exploatarea s'a făcut pe bază de contracte tip de arendare cu dijma în natură. Față cu această situațiune se ridică întrebarea, dacă în sistemul exploatării prin arendare și concesionare a dreptului de pescuit proprietatea peștelui vânat mai aparține Statului.

Asupra acestui punct capital credem că păcătuște soluțiunea Curții de Apel Constanța, în care se decide, că deîndată ce peștele vânat rămâne proprietate a Statului până în momentul vânzării, cherhanagiul este profesionist și trebuie impus ca atare.

Credem că eroarea provine dintr'o confuzie ce se face în această materie de drept fiscal.

Esre exact că legea prevede că peștele vânat în apele Statului rămâne proprietate a Statului până în momentul vânzării, după cum este tot așa de exact că fructul unei arezi sau concesiuni — pe bani sau în dijmă — rămâne totdeauna proprietate a arendașului sau concesionarului, pe baza contractului bilateral, care face legea părților, — el fiind contraprestația convenită și datorată în schimbul prețului plătit.

Adevărul este că aceste două drepturi, aparent contrarii, se conciliază într'un sistem bine chibzuit.

În adevăr, în speță, ne găsim într'o materie de administrație publică patrimonială cu derogări de la dreptul comun.

Art. 34 lit. g din regulamentul de administrare și exploatare a pescăriilor Statului prevede că „atribuțiunile biurourilor de vânzare ale pescăriilor Statului sunt: (lit. g.) dacă pescuitul se

face în dijmă, din banii încasați va achita imediat partea cuvenită pescarilor, eliberându-le în același timp din registrul special cu matcă, denumit „contul pescar“, un cont de vânzare“. Aceleași dispozițiuni sunt înscrise și în regulamentul din 15 Decembrie 1927 și în regulamentul din 15 Decembrie 1927 și în condițiunile generale publicate în Monitorul Oficial din 22 Noembrie 1928, precum și în contractele de arendare, după care peștele vânat de arendași ori cota cuvenită dijmașilor. aparține exclusiv Statului până în momentul vânzării, în sensul că aceștia nu sunt liberi și nu pot să-l vândă în alte locuri și altor persoane decât Statului prin biourourile pescăriilor. având dreptul să încaseze valoarea.

Prin urmare, în sistemul de exploatare a dreptului de pescuit prin concesionare sau arendă în bani statul își rezervă dreptul de a vinde peștele vânat de concesionar la licitație publică prin birourile sale de pescărie, întocmai ca și peștele vânat prin exploatarea în regie ; tot așa își rezervă dreptul a vinde și peștele cuvenit ca cotă dijmașilor. Ceeace aparține concesionarilor și dijmașilor prin lege și contract este numai dreptul de proprietate asupra prețului încasat pe acest pește.

Motivarea I. C. de Casație ne dispensează de orice argumentare în plus :

„Considerând, că deși după dispozițiunile art. 5 c. com. cultivatorul sau arendașul de moșie nu face acte de comerț vânzând produsele pământului cultivat sau arendat și aceasta pentru motivul că el nu cumpără în natură produsele pământului spre a le revinde, ci închiriază numai solul, pe care prin munca sa face să crească fructe, totuși această rațiune juridică nu se poate aplica și arendașului sau concesionarului de bălți pentru exploatare de pește, deoarece contractul de concesionare pentru pescuire nu are în vedere folosința și cultivarea pământului sau apei, ci prinderea peștelui din baltă, care este un corp mobil despărțit materialicește de sol, existent în această stare chiar în momentul contractării și cunoscut ambilor contractanți și a cărei proprietate a înțeles să o dobândească concesionarul în schimbul prețului convenit, așa că nu poate fi vorba decât de o adevărată cumpărare de pește cu sarcina prinderii în scop de revindere, ceea ce constituie un act de comerț întocmai ca și cumpărările analoge de recoltă prinse de sol, pe care cumpărătorul trebuie să le strângă pentru a le vinde pe urmă“. Cas Dec. din 18 Martie 1911. M. A., Dumitrescu C. Com. I pag. 53.

În adevăr, dacă în sistemul de concesionare ori exploatare peștele vânat ar continua să rămână tot proprietate a statului în sensul clasic al noțiunii de proprietate, ar rămâne fără răspuns întrebarea elementară „ce primește concesionarul ori arendașul în schimbul prețului plătit pe bază de contract“ ?

Deciziunea I. C. de Casație rezolvă în același timp cele două fețe ale problemei ; că peștele prins aparține în ultimă linie

concesionarului sau arendaşului şi că concesionarul ori arendaşul dreptului de pescuit face acte de comerţ.

Aşa dar, în ipoteza că un concesionar sau un arendaş pe bani sau dijmă nu ar poseda în acelaşi timp şi cherhanaua sa proprie, simplele lui acte de arendare, pescuire şi vânzarea peştelui prin birourile de pescărie ale Statului constituie acte de comerţ, iar împrejurarea că până în momentul vânzării peştele vânat de el aparţine Statului, în sensul că concesionarul ori arendaşul nu poate dispune liber de el în altfel, nu influenţează caracterizarea actelor sale.

În practică însă lucrurile se prezintă mai complexe. Marea majoritate a concesionarilor şi arendaşilor dreptului de pescuit, — persoane fizice ori juridice, — posedă cherhanale proprii şi actele lor de vânzare a peştelui constituiesc numai una din activităţile lor. Pentru acest motiv este util să reţinem, că chiar numai acest soi de activitate a acestor cherhanagii, care în acelaşi timp sunt şi concesionari ori arendaşi ai dreptului de pescuit îi caracterizează ca comercianţi şi pentru veniturile realizate din această activitate a lor trebuiesc supuşi impozitului comercial.

Am văzut însă în partea primă a acestui studiu, că cherhanaua este o întreprindere economică în care au loc operaţiunile de curăţire, sortare, conservare, ambalare şi transport a peştelui proaspăt, apoi alte operaţiuni de prelucrare, sărare, afumare, tesuire şi transport a peştelui sau icrelor conservate, prin urmare o lungă serie de operaţiuni specifice cherhanalei, pentru care este de la sine înţeles că cherhanagiul îşi adăogă un coeficient însemnat de beneficiu pe lângă preţul peştelui vânat de el, sau primeşte un procent de beneficiu de la concesionarul sau arendaşul care, în lipsă de cherhana proprie, recurge la serviciile cherhanalei sale.

Aceste operaţiuni fiind făcute în mod curent, ca ocupaţie a cherhanagiului şi ca activitate a cherhanalei sale, se caracterizează deasemenea ca acte de comerţ, fiind făcute în scop de a realiza venituri din ele.

Am văzut de asemenea că însăşi cherhanaua în sine, privită ca întreprindere economică de muncă organizată şi importante capitaluri investite în instalaţii, materii prime, vehicule etc., toate fiind organizate şi puse în funcţiune în scop de a produce venituri, o caracterizează suficient ca întreprindere de comerţ, fără a mai adăoga şi al treilea aspect constatat fără excepţie din toate dosarele, că cherhanagii având registre de partizi şi conturi curente acontează dinaintea sau cumpără cota parte de peşte dela pescarii vânători, care în mod frecvent sunt plătiţi în natură pentru munca lor, iar cherhanagii vând odată cu al lor şi acest peşte. Se înţelege dela sine că ei au beneficii şi din acest fel de operaţiuni curente.

Restrângând problema în cadrul strict fiscal, ea se conu-

rează și mai evident, în sensul că cherhanaua este întreprindere comercială și trebuie supusă impozitului comercial, nu profesional.

În acest cadru interesează, în primul rând, a stabili, că cherhanagiul, fie ori nu concesionar al dreptului de pescuit, realizează venitul și cum se caracterizează aceste venituri. Nu este determinant dacă el este ori nu este proprietarul peștelui intrat în cherhana, fiind determinant faptul că el este proprietar exclusiv al veniturilor realizate de întreprinderea sa și care venituri sunt supuse impozitului.

În al doilea rând, interesează, a stabili din ce elemente lucrative este alcătuită activitatea cherhanalei.

Art. 30 din legea Contribuțiilor directe presupune la impozitul comercial — industrial veniturile rezultate din întreprinderile comerciale și industriale sau din actele de comerț, iar art. 48 presupune la impozitul profesional veniturile realizate din profesii libere și orice alte venituri neimpozabile la alt impozit elementar. Textele legii nu determină criteriile după care să se decidă când veniturile sunt comerciale și industriale și când sunt profesionale.

Nici codul de comerț nu ajută prea mult în această direcție. Din această cauză trebuie să recurgem la alte izvoare și elemente discriminatorii.

În expunerea de motive la legea contribuțiilor directe din 1921, care a inovat la noi sistemul impozitelor elementare cedulare, în vigoare și astăzi, s'a precizat că impozitul profesional are ca obiect veniturile produse exclusiv din muncă fără capital (material) și că în afară de profesiunile a căror comercialitate este în afară de orice discuțiune, se vor impune ca comercianți... „ca să cum eventuale discuțiuni, semnalez că se vor impune ca comercianți... patronii pescari”. C. Tăutu. Impozitele directe pag. 321. Rezultă de aci două lucruri: că legiuitorul fiscal pune ca principiu că există și profesii cu caracter comercial — desigur de câte ori profesiunea se exercită prin conlucrarea capitalului cu munca organizată, cum este cazul în întreprinderi și că în ce privește pe patronii pescari ei sunt comercianți.

Pe altă parte, instrucțiunile Ministerului de Finanțe pentru punerea în aplicare a legii contribuțiilor directe, care conform legii, după publicare țin loc de regulament al legii, la paragraful 135 al. asupra impozitului profesional, arată că acest impozit are ca obiect veniturile produse din muncă fără capital, fie din servicii aduse fără continuitate, fie din exploatare lucrative exercitate obișnuit sau accidental, care însă nu constituiesc indeletniciri de felul celor care cad în prevederile codului comercial. Paragraful 78 al. 3 arată că impozitul comercial și industrial cuprinde în genere veniturile din toate ramurile de activitate, în care munca împreună cu capitalul intervin direct în producerea venitului. Paragraful 79 pt. 1 precizează că asupra veniturilor comerciale — industriale avem de observat, că legea nu cere ca con-

tribuabilul să fie în orice caz comerciant în sensul codului de comerț, destul ca venitul să fie realizat dintr-o întreprindere comercială sau industrială în sensul art. 30 l. contrib. dir.

Paralel cu aceste instrucțiuni găsim explicațiuni mai edificatoare asupra punctului de vedere al Fiscului în ordinul circular Nr. 6335/938 al Ministerului de Finanțe către organele de constatare și impunere.

În aceste instrucțiuni se accentuează: că este întreprindere comercială de lucrări, ori de câte ori acela care s'a angajat să execute anumite operațiuni, nu închiriază numai serviciile sale fiind plătite în raport cu munca și timpul depus, ci realizează remunerații în raport cu importanța lucrărilor materiale executate, cu faptul că cel care s'a angajat investește capitaluri proprii în lucrările respective pentru procurare de materii prime, fie pentru organizarea mânei de lucru și în raport cu faptul că el lucrează independent și pe cont propriu, apoi în raport cu timpul sau munca sa și că are posibilitatea să speculeze atât asupra materiei prime, cât și asupra mânei de lucru, că el în fine are direcția lucrului, iar nu aceia cu care a contractat, — toate aceste elemente dovedesc existența întreprinderii comerciale.

Înalta Curte de Casație, prin deciziunea No. 1783/924 S. III, a statuat că potrivit dispozițiilor paragrafului 139 din instrucțiunile legii contrib. dir. sunt considerați profesioniști numai aceia, cari pentru producerea venitului întrebuițează exclusiv munca și priceperea lor, nu și capitalul. Reamintim și deciziunea citată mai sus. În care Înalta Curte s'a pronunțat că arendașul ori concesionarul dreptului de pe-cuit face acte de comerț.

Pentru aceleași considerațiuni, Comisiunea Centrală Fiscală, cu autoritatea conferită de art. 81 leg. contrib. directe, a declarat prin decizia No. 657 din 12 Iunie 1935, aprobată și publicată de Ministerul de Finanțe în Monitorul Oficial Nr. 161/936, că cherhanagii fac acte de comerț și sunt impozabili la comercial.

Jurisprudența — apoi și legea contribuțiilor directe, a făcut distincția, că acolo unde prin excepție dela regulă intervine un mic capital constituit din instrumente, împreună cu munca de specialitate restrânsă și organizată cu un mic număr de lucrători, limitându-se munca asupra materiei procurată de terți, veniturile realizate se califică de profesionale, fiindcă în aceste cazuri predomină ca element aplicarea cunoștințelor de specialitate asupra celorlalte elemente.

Acesta nu este cazul cherhanalelor.

Iată pentru care considerațiuni înclinăm a crede că soluțiunea, care a rezolvat problema în sensul că cherhanaua este întreprindere comercială, este cea justă.

* * *

Problema cherhanalei s'a mai pus în fața Curții de Apel Constanța ca instanță de recurs, acciuași problemă, însă în legătură

cu impozitele indirecte, anume taxa de consumație și fond comunal. Și în această materie instanța a oscilat. Așa de exemplu, prin deciziunile fiscale Nr. 29, 47, 64, 96/1941, a decis că cherhanagiul fiind comerciant are a suporta aceste taxe, iar prin deciziunea fiscală Nr. 330/940 și altele mai recente, a decis că deoarece peștele aparține Statului, care prin definiție nu poate fi considerat că este comerciant, cherhanagiul, ca prepus salariat al Statului pentru locații de servicii pentru cunoștințele lui profesionale, nu trebuie să suporte aceste taxe, peștele fiind proprietatea Statului.

În cadrul acestui articol nu putem examina suficient acest al doilea aspect al problemei, ci ne vom limita la o sumară analiză de texte.

De la început trebuie să distingem că în acest domeniu, — spre deosebire de materia impozitelor directe, — ne găsim în materia impozitelor indirecte a căror caracteristice sunt: a) se prezintă ca reale — obiective atacând veniturile la izvoarele lor de producție, fără considerare la calitatea persoanei posesorului, adică lovesc materia; b) subiectul impozitului este consumatorul, fiindcă în ultima linie el îl suportă, dar prin efectul de repercusiune al legii se prelevă cu anticipație dela alte persoane în contul destinatarilor cumpărători, fiind apoi integrat ca element component în prețul de vânzare a mărfii (peste prețul de cost).

În speță, articolul unic al legii din 5 Mai 1932 pentru fixarea taxelor de consumație la unele produse stabilește taxele de consumație și fond comunal la peștele sărat, afumat, icre tescuite, etc., iar în privința modului de percepere trimite la legea din 21 Martie 1920 pentru unificarea taxelor de consumație și fond comunal, care prin art. 4 trimite la rândul ei la legea fondului comunal din 1 Martie 1908. Or, potrivit art. 8 din această lege și art. 3 al legii din 5 Ianuarie 1927 pentru modificarea taxelor de consumație și fond comunal, constatarea și perceperea acestor taxe și sancționarea abaterilor se face conform normelor prevăzute de legea pentru taxele de consumație asupra zahărului din 21 Decembrie 1899. Art. 7 din această ultimă lege dispune că perceperea taxei se face dela fabricant. În speță, ea se va face dela angrosistul, care este cherhanagiul concesionar sau arendașul dreptului de pescuit, sau dela cherhanagiul neconcesionar ori nearendaș, care însă este substituitul și mandatarul celui alt, așa cum îl definește regulamentul de exploatare a dreptului de pescuit. Art. 6 prevede că constatarea și perceperea se face în momentul vânzării și art. 15 tratează despre constatarea și sancționarea abaterilor.

Din acest complex de dispozițiuni rezultă, că atari taxe lovind direct materia impozabilă și indirect persoana titularului,

rămâne fără influență calitatea de comerciant sau profesionist a titularului producător, dat fiind că el anticipează pur și simplu — nu suportă — plata taxei în contul cumpărătorilor consumatori.

Credem dar, că teza îmbrățișată în soluțiunea care apără pe cherhanagiu de plata taxelor de consumație și fond comun¹ este eronată. În această teză consecința logică și de fapt este că pentru tot peștele intrat și ieșit din cherhanale nu se plătesc aceste taxe.

George Agraru

Procuror General

Partea II-a

JURISPRUDENȚĂ

MATERIE CIVILĂ ȘI COMERCIALĂ

Inalta Curte de Casație și Justiție S. III-a

Audiența din 19 Maiu 1941

SPEȚA Nr. 19. Ordonanță de adjudecare. Recurs.
Motivele, chiar întemeiate pe dispozițiuni de ordine publică, ce nu au fost invocate în fața instanței de urmărire, nu pot fi invocate pentru prima oară în recurs, — art. 63 legea Curții de Casație. Contestație la depunerea creanței drept preț;—art. 552 proc. civ. Inaplicabilitatea disp. art. 525-529 proc. civilă.

I. Potrivit art. 63 legea organică a Inaltei Curți, ordonanța de adjudecare nu poate fi atacată cu recurs, pentru motive ce nu au fost propuse în fața instanței de vânzare. Nici chiar dispozițiunile de ordine publică, cuprinse într'un text de lege intervenit posterior formării ordonanței de adjudecare, nu pot fi invocate pentru prima dată înaintea Curții, afară numai de cazul când legiuitorul a edictat expres aplicațiunea lor și în lăza recursului, prin formularca unui motiv special de casare.

II. Contestația la depunerea creanței drept preț al vânzării, făcută în temeiul art. 552 al. 3 proc. civilă, având loc ulterior adjudecării provizorii, nu-i pot fi aplicabile dispozițiunile art. 525-529 proc. civilă, care se referă numai la acele contestațiuni ce trebuiesc a fi formulate înainte de ziua fixată pentru adjudecarea provizorie.

CURTEA: Asupra recursului făcut de Ilie Chibănescu, în contra ordonanței de adjudecare Nr. 821 din 12 Martie 1940 și

în contra sentințelor civile Nr. 30 din 16 Februarie 1940 și Nr. 39 din 4 Martie 1940, date de Tribunalul Constanța S. III-a.

Având în vedere menționatele sentințe și ordonanța de adjudecare, supuse recursului, din care rezultă că la cererea creditoarei urmăritoare Eugenia Țimiraș,—intimată în recurs—, Tribunalul Constanța Secția III-a a dispus scoaterea în vânzare prin licitație publică a unui imobil situat în com. Eforia jud. Constanța, compus dintr'un teren pe care se află construită o vilă, proprietatea recurentului, pentru a se despăgubi intima'a de suma de 200.000 lei capital, plus dobânzi și cheltueli, sume ce i se datorau în baza actului de împrumut cu ipotecă înscris sub Nr. 89/1939 și investit cu formula executorie sub Nr. 5/1939 la acelaș Tribunal.

Că, la 19 Decembrie 1939, imobilul scos în vânzare a fost adjudecat definitiv, cu prețul de 249.700 lei, asupra concurentului Constantin I. Ghibănescu,—fiul recurentului—, și că, numitul adjudecator, nedepunând acest preț, Tribunalul, la cererea intimatei, a dispus scoaterea imobilului în vânzare, în contul acestuia, fixând termenul de licitație la 16 Februarie 1940;

Că, la acest termen, Tribunalul, în urma cererii reprezentantului intimatei, a pronunțat sentința civilă Nr. 30, prin care s'a înlăturat dela licitație concurentul Ing. I. Vasilescu—ginerel recurentului—după care, procedându-se la licitație, imobilul a fost adjudecat definitiv asupra intimatei cu prețul de 232.000 lei.

Că, la 20 Februarie 1940, intimata a depus creanța ipotecară drept preț și a justificat achitarea taxelor cerute de lege, în urma pronunțării sentinței Nr. 39 din 4 Martie 1940, prin care s'a respins contestațiunea la depunerea prețului făcută de recurent prin petițiunea înreg. la Nr. 2726 din 21 Februarie 1940 și motivată cu petiția înreg. la Nr. 3127 din 28 Februarie 1940, Tribunalul i-a eliberat ordonanța de adjudecare Nr. 821 din 12 Martie 1940, transcrisă sub Nr. 821/940 în registrul de transcripțiuni al aceluiăș Tribunal.

În contra acestei ordonanțe de adjudecare, precum și în contra sentințelor civile Nr. 30/1940 și 39/940, debitorul Ilie Ghibănescu a făcut recursul de față, formulând două motive de casare și unul suplimentar. *)

Văzând motivul suplimentar de casare:

„Lipsă de bază legală și violarea Decretului Lege art. 1 Nr. 4222/940 și Decretul Lege Nr. 459/941, — prin ordonanța de adjudecare atacată cu recursul de față.

„În adevăr, prin sus arătatele Decrete-Legi, scadența obligațiunii celor domiciliați în Dobrogea de Sud, cedați Statului Bulgar, se prorogă de drept până la 1 Iunie 1941

„În asemenea condițiuni executarea făcută de creditorul-in-

*) Motivul I de casare a fost omis, fiind respins de Înalta Curte pe considerațiunea că se referă la chestiuni de fapt, lăsate la suverana apreciere a instanței de fond.

timat, și despre care tratează ordonanța de adjudecare atacată cu recursul de față, este prematură, iar ordonanța de adjudecare lipsită de bază legală“.

Având în vedere că prin acest motiv de casare, recurentul se plânge de lipsă de bază legală și violarea Decretelor Legi Nr. 4222/1940 și 459/941, prin aceea că, scadența creanței fiind prorogată până la 1 Iunie 1941, urmărirea întreprinsă de creditorul urmăritor se găsește a fi prematură, și astfel, pe cale de consecință, ordonanța de adjudecare este lipsită de bază legală.

Având în vedere dispozițiunile art. 1 din Decretul-Lege Nr. 4222, publicat în Monitorul Oficial Nr. 306 din 31 Decembrie 1940, potrivit cărora s'a prorogat de drept, până la 28 Februarie 1941 inclusiv, scadența obligațiilor subscrise de persoanele care, la 7 Septembrie 1940, au domiciliat în teritoriile din Dobrogea de Sud, azi evacuate; precum și dispozițiunile Decretului-Lege Nr. 459, publicat în Monitorul Oficial Nr. 49 din 27 Februarie 1941, prin care termenul sus zisei prorogări a fost întins până la 1 Iunie 1941.

Considerând că, potrivit dispozițiilor art. 63 din legea organică a Înaltei Curți, ordonanța de adjudecare nu poate fi atacată cu recurs pentru motive ce nu au fost propuse în fața instanței de vânzare și ca atare, odată ordonanța de adjudecare formată, condițiunile de validitate a vânzării silite, a căror neîndeplinire nu a fost invocată de debitor înaintea instanței de vânzare, urmează a fi considerate ca, implicit, întrunite.

Că, deasemenea, dispozițiunile de ordine publică, cari, ca în speță, necesită, pentru a fi aplicate, stabilirea unor stări de fapt, nu pot fi invocate pentru prima dată înaintea Înaltei Curți, chiar dacă sunt cuprinse într'un text de lege intervenit posterior formării ordonanței de adjudecare, decât numai în cazul când legiuitorul a edictat în termeni expresi, că aplicațiunea acestor dispozițiuni se poate face și în faza recursului în contra ordonanței de adjudecare, prin formularca unui motiv special de casare, — astfel cum a procedat prin dispozițiunile art. 68 alin. 4 din legea lichidării datoriilor agricole și urbane din 7 Aprilie 1934.

Că, astfel fiind, urmează a se decide că dispozițiunile menționatele Decrete-Legi, privesc numai creanțele ce se găsesc în curs de executare în fața instanțelor de urmărire și, ca atare, ele nu pot fi invocate pentru prima dată înaintea Înaltei Curți pe cale de recurs împotriva ordonanței de adjudecare.

Că deci și acest motiv de casare se găsește nefondat și urmează a fi respins.

Văzând motivul II de casare :

„II. Exces de putere, violarea art. 552 pr. civilă, violarea și greșita aplicare a art. 526 pr. civilă, nemotivare, prin aceea, că deși contestasem în termen creanța depusă drept preț, con-

„testația a fost respinsă prin aplicarea unor dispozițiuni referitoare la altă materie.

„Tribunalul a respins ca neregulat introdusă contestația făcută de mine pe baza art. 552 pr. civ. în ce privește depunerea creanței drept preț pe o considerațiune de principiu, de ordin procedural și anume aceea, că în petiția de contestație nu ași fi făcut alegerea de domiciliu în orașul de reședință al Tribunalului respectiv, aceasta conform art. 526 pr. civilă alin. ultim.

„Soluțiunea Tribunalului violează în prim rând art. 552 pr. civ., care se ocupă cu contestațiile referitoare la depunerea drept preț a creanțelor și care nu pretinde ca contestatorul să facă această alegere de domiciliu. Acest lucru este și just, fiindcă contestațiile de care se ocupă art. 552, mai ales atunci când sunt făcute de către debitorul urmărit, nu au caracterul unor contestațiuni propriu zise, care să antameze o instanță după regulile obișnuite de procedură, ci ele sunt doar niște incidente procedurale în cursul executării și anume în perioada posterioară adjudecării.

„În adevăr, art. 552 stabilește că judecarea se face fără drept de opoziție sau apel, în caz de admitere a creanței, dreptul de apel fiind rezervat doar adjudecatorului, în caz de respingere a creanței.

„Instanța de fond însă, a violat și aplicat în mod greșit și dispoziția finală a art. 526 pr. civ., deoarece acest text se referă numai la anumite categorii de opoziții (contestații) și anume cele care se ivesc în mersul instanței de urmărire, până în momentul adjudecării. Art. 525 pr. civ. stabilește pentru unele din aceste opoziții, un termen fatal de 20 zile înaintea adjudecării, când trebuiesc introduse și numai la aceste opoziții se referă aliniatul final al art. 526 pr. civ.

„Tribunalul, nu motivează câtuși de puțin cum ajunge să aplice contestației făcută conform art. 552, dispozițiile de ordin procedural prevăzute de art. 526, astfel că urmează a se casa și pe aceste considerațiune“.

Având în vedere că prin acest motiv de casare, recurentul critică ordonanța de adjudecare și sentința Nr. 39 din 4 Martie 1940, date de Tribunalul Constanța S. III-a, pentru exces de putere, violarea art. 552 pr. civ., violarea și greșita aplicare a art. 526 pr. civ., nemotivare, prin aceea că Tribunalul, pentru a-i respinge contestația făcută la depunerea prețului, a făcut aplicațiunea unor dispozițiuni legale ce nu priveau speța.

Având în vedere că din menționata sentință rezultă, că recurentul, cu petiția înregistrată la Nr. 2726 din 21 Februarie 1940 a făcut o contestație la depunerea creanței intimatului drept preț al vânzării, iar cu petiția înreg. la Nr. 3127 din 28 Februarie 1940 a depus motivele acestei contestațiuni, fără a face vre o declarațiune de alegere de domiciliu.

Că Tribunalul a respins această contestațiune, fără a o cerceta în fond, motivând că, potrivit dispozițiilor art. 526 alin. 1 și 4 pr. civ., — dispozițiuni ce urmau, spune Tribunalul, a fi observate sub sancțiune de nulitate —, contestațiunea trebuia motivată, inițial, prin însăși cererea introductivă, iar nu posterior, prin cerere separată, iar recurentul urma, prin contestațiunea sa, să-și aleagă domiciliul în orașul de reședință al Tribunalului.

Considerând că într'adevăr, după ce a prescris prin dispozițiunile generale ale art. 399, dreptul oricărei persoane interesate sau vătămate de a contesta orice execuție silită, legiuitorul a îngăduit exercitarea acestui drept, în ceea ce privește contestațiunile prevăzute de art. 525 pr. civ., prin prescrierea normelor procedurale speciale cuprinse în articolele 525-529 pr. civilă inclusiv.

Că, însă, întrucât prin dispozițiunile sale, art. 525 pr. civ. se referă numai la acele contestațiuni ce trebuiesc a fi formulate înainte de ziua fixată pentru adjudecarea provizorie, de unde rezultă că sfera de aplicațiune a acestui text de lege cuprinde numai acele contestațiuni ce se sprijinesc pe acte și fapte juridice, având ființă anterior adjudecării provizorii, urmează a se decide, că, referindu-se la un fapt ce nu putea avea ființă înainte de adjudecarea provizorie — depunerea prețului adjudecării —, contestațiunile făcute în temeiul art. 552 alin. 3 sunt în afară de sfera de aplicațiune a art. 525 pr. civ. și, pe cale de consecință și de aceea a art. 526-529 pr. civ. inclusiv.

Că deci, Tribunalul aplicând dispozițiunile art. 526 pr. civ. în materie de contestațiune la depunerea prețului, a săvârșit o greșită aplicațiune a legii și, ca atare, motivul de casare găsimdu-se întemeiat, recursul urmează a fi admis, iar ordonanța de adjudecare și sentința civilă Nr. 39/940 date de Tribunalul Constanța S. III-a urmează a fi casate cu trimitere la aceiași instanță de urmărire, pentru a se relua procedura de executare silită, începând cu judecarea contestației la depunerea prețului adjudecării, astfel cum a fost formulată prin petițiile înregistrate la Nr. 2729/1940 și 3127/940.

(Cas. III. Decizia civilă Nr. 321/1941. Preșidenția D-lui Luciliu Ștefănescu, consilier. Recurentul prin D-l avocat Iliescu, Intimata prin D-l avocat G. Pretorian).

Înalta Curte de Casație și Justiție S. IV-a

Audiența din 15 Ianuarie 1941.

SPEȚA Nr. 20. Contencios administrativ. Acțiune disciplinară. Acțiune penală. Acuzațiuni identice. Independența acțiunilor. Condamnare disciplinară. Achitare penală ulterioară. Menținerea sancțiunii disciplinare.

Potrivit principiilor înscrise în legea pentru statutul funcționarilor publici, acțiunea disciplinară este independentă de cea penală, tie care din ele având un obiect și o cauză diferită.

Nu este necesară o nouă examinare a situațiunii funcționarului îndepărtat din serviciu, în cazul când ulterior a fost achitat în penal pentru aceleași învinuiri, deoarece art. 58 din statutul funcționarilor publici își are aplicațiunea numai în cazul când funcționarul a fost suspendat, în urma unei acțiuni penale deschisă împotriva sa, pentru infracțiunile anume prevăzute în acest text, iar nu și în cazul când sancțiunea disciplinară a intervenit anterior și independent de rezultatul acțiunii penale.

CURTEA: Asupra recursului declarat de Constantin S. Cliepea contra Deciziei Curții de Apel Constanța cu No. 201/935, dată în cauză cu Prefectura Jud. Constanța.

Având în vedere că din deciziunea atacată cu prezentul recurs, rezultă că recurentul Constantin S. Cliepea, săvârșind o serie de nereguli cu ocazia exercitării funcțiunei sale de director al Serviciului Veterinar județean Constanța, a fost deferit instanțelor judecătorești penale, iar pe de altă parte, și mai înainte ca instanța penală să se pronunțe, a fost trimis în judecata Comisiunei disciplinare, care avizând pentru punerea numitului în disponibilitate, Prefectura jud. Constanța, pe baza acestui aviz și în temeiul art. 51 din legea pentru statutul funcționarilor publici, a hotărât, prin deciziunea No. 437 din 16 Iunie 1934, punerea în disponibilitate a acestuia pe ziua de 11 Iunie 1934.

Că această decizie a fost atacată de Constantin S. Cliepea cu acțiune în contencios administrativ, pentru a fi anulată ca ilegală și a se ordona reîntegrarea lui în funcțiunea avută, invocându-se ca motiv al acțiunei, că în mod ilegal a fost convocată Comisiunea disciplinară pentru a-și da avizul, înainte ca instanțele judecătorești să se fi pronunțat asupra faptelor ce i se imputau, deoarece ulterior, prin sentința penală a Tribunalului Constanța cu Nr. 2429/934, a fost achitat de orice penalitate și deci

numai după această dată Comisiunea disciplinară urma să fie convocată, spre a-și da avizul dacă mai poate sau nu fi menținut în serviciu.

Că, Curtea de Apel Constanța, luând în cercetare acțiunea, a respins-o ca nefondată, argumentând că, chiar dacă ulterior hotărârii disciplinare funcționarul este achitat de instanțele penale, totuși în acest caz, simpla hotărâre judecătorească de achitare nu poate antrena obligațiunea de a dispune reînregistrarea funcționarului înlocuit din serviciu, deoarece, în principiu, și după cum rezultă și din dispozițiunile art. 58 al. ultim. din legea pentru statutul funcționarilor publici, acțiunea disciplinară este independentă de acțiunea publică, dat fiind faptul că fiecare din ele au un obiect și o cauză cu totul diferită; în consecință, pe baza acestor considerațiuni, instanța găsește că Prefectura pârâtă a fost în drept să pună pe reclamanț în disponibilitate, deși ulterior a fost achitat de faptul de delapidare de bani publici, pentru care fusese deferit instanțelor judecătorești penale.

Având în vedere că, în contra acestei deciziuni, Constantin S. Clipea a formulat motiv de casare, plângându-se, în prim rând, de exces de putere, omisiune esențială, violarea și greșita interpretare a art. 58 din legea pentru statutul funcționarilor publici și a regulilor ce cârmuesc raporturile acțiunii publice și disciplinare, deoarece Curtea urma să dea curs cererei sale întemeiată pe art. 58 menționat și din moment ce a fost achitat în penal, să impună autorității de a fi adus din nou cazul său înaintea Comisiunii disciplinare, pentru a examina dacă el mai poate sau nu fi reprimat în serviciu.

Având în vedere că o asemenea cerere, după cum rezultă din procesul verbal constatator de concluziunile puse de părți, nu a fost formulată de recurent înaintea Curții de Apel, așa încât această instanță nu avea obligațiunea de a se pronunța asupra ei și cu atât mai puțin de a o satisface.

Că, chiar în ipoteza când cererea recurentului ar fi fost formulată în fața instanței de fond, totuși ea nu putea fi admisă, deoarece art. 58 din statutul funcționarilor publici impune obligațiunea autorității respective, ca funcționarul să fie adus înaintea Comisiunii de disciplină, pentru a se pronunța dacă poate sau nu să fie reprimat în serviciu, numai într'un singur caz și anume atunci când funcționarul a fost suspendat din serviciu în urma unei acțiuni publice deschisă în contra sa, pentru una din crimele sau delictelor acolo prevăzute, și apoi achitat, iar nu și în cazul când, cum este în speță, Comisiunea disciplinară s'a pronunțat, punând în disponibilitate pe funcționar, mai înainte de a fi fost achitat de instanțele penale, în care caz, după cum este și firesc, o nouă reexaminare de către comisiunea disciplinară a situației funcționarului îndepărtat din serviciu, devine inutilă.

Că dar, această parte a motivului de casare este nefondată și se respinge.

Având în vedere că prin partea doua a motivului de casare, recurentul pretinde că instanța de fond ar fi săvârșit un exces de putere, nemotivare, omisiune esențială și violarea art. 58 din legea pentru statutul funcționarilor publici, prin aceia că nu putea să consfințească actul de punerea sa în disponibilitate, deoarece această sancțiune, intervenită printr-o hotărâre disciplinară anterior celei penale, nu i-a fost aplicată pentru abateri disciplinare, ci pentru aceleași fapte a căror inexistență materială a fost constatată de către instanța penală prin sentința de achitare.

Considerând că, potrivit principiilor cari rezultă din art. 58 din legea pentru statutul funcționarilor publici, atâta timp cât acțiunea disciplinară și cea penală sunt independente și se pot exercita separat, acțiunea penală neputând suspenda acțiunea disciplinară și neformând o chestiune prejudicială celei disciplinare, a cere instanței disciplinare ca să stabilească, așa cum pretinde recurentul, în sarcina învinutului funcționar și alte fapte de natură a fi pedepsite disciplinar, în afară de cele deduse înaintea instanței penale, — lipsa acestei stabiliri constituind o nemotivare, — ar fi să se ridice instanței disciplinare dreptul de a mai judeca în disciplinar ori de câte ori nu există în sarcina învinutului și alte fapte decât cele penale, ceea ce ar contrazice principiul independenței celor două acțiuni.

Că, tot pentru aceleași considerațiuni, dacă ulterior instanța penală ar achita pe învinuit de faptele pentru care a fost judecat și condamnat disciplinar, așa cum se pretinde că s'a întâmplat, nici acest lucru nu poate constitui o cauză juridică legală, care să conducă la anularea hotărârii disciplinare.

Având în vedere, pe de altă parte, că obiecțiunea recurentului cum că a fost condamnat disciplinar pentru aceleași fapte a căror inexistență materială a fost stabilită în penal, este și inexactă în fapt, deoarece, deosebit de faptul pus în sarcina recurentului prin rechizitoriul introductiv și pentru care fapt a fost achitat în penal, din deciziunea disciplinară de punerea sa în disponibilitate se constată că recurentul s'a făcut vinovat și de o serie întreagă de alte abateri dela datorie, cari nu au format obiectul cercetării instanței penale.

Că astfel fiind, din ambele puncte de vedere, partea II-a a motivului de casare urmează a se respinge și ca atare și recursul.

(Cas. IV, Deciziunea No. 45/941. Președinția D-lui T. Magheru, Președinte. Recurentul prin D-l avocat Tr. Dimitriu Șoimu, intimata prin D-l avocat M. Boldur).

Curtea de Apel Constanța

Audiența din 3 Aprilie 1943.

SPETA Nr. 21. Legea proprietarilor, acțiune de reziliere. Pact comisoriu expres. Chiriaș mobilizat. Legea din 1 Iulie 1941, art. 26. Inoperanța pactului comisoriu.—Rată de chirie exigibilă în cursul procesului. Consemnarea ei în termen. Depunerea recipisei la judecătorie după termen. Valabilitate.

I.—Potrivit art. 26 al legii din 1 Iulie 1941, privitoare la aplicarea unor măsuri excepționale în timp de război, se suspendă în folosul celor mobilizați toate termenele prevăzute în convențiuni pentru executarea acestora, pe tot timpul cât va dura starea de război. Dispoziția legii având un caracter general și de protecție a celor mobilizați, se aplică atât la obligațiunile de a da,—de a plăti chiria în contractele de locațiune,—cât și la cele de a face sau a nu face. În consecință, pactul comisoriu expres sancționând neplata chiriei în termenul contractual, devine inoperant pe toată perioada de mobilizare a chiriașului, termenul fiind suspendat prin efectul legii.

II.—Potrivit dispozițiilor art. unic al legii din 26 Iulie 1921, care a desființat formalitățile de ofertă reală, liberarea chiriașului este valabilă prin consemnarea chiriei în termenul contractual, chiar dacă depunerea recipisei la judecătorie și înștiințarea proprietarului s'a făcut ulterior, deoarece legea se referă la termenul contractual numai în ce privește consemnarea chiriei, necondiționând printr'un termen fatal și celelalte obligațiuni posterioare consemnării.

CURTEA: Asupra apelului introdus prin petițiunea înregistrată la Nr. 1397/1942 de Panait Arvaniti, contra ordonanței prezidențiale Nr. 20 din 6 Februarie 1943 a Tribunalului Constanța S. I, prin care i s'a respins acțiunea de rezilierea contractului de închiriere și evacuarea din imobil a pârâtului Marin Stoicescu;

Având în vedere actele dosarului și concluziile părților, din care se constată următoarele:

Prin contractul de închiriere, vizat sub Nr. 5237/941 de Administrația financiară Constanța, reclamantul Panait Arvaniti a închiriat pârâtului Marin Stoicescu una prăvălie din imobilul său situat în strada Carol No. 90 din Constanța, cu destinație pentru atelier de croitorie și confecțiuni, pe termen de 3 ani, cu începere dela 1 Iunie 1941. Prețul chiriei stipulat în contract era

de 55.000 lei anual, plătit în 4 rate trimestriale, la unul al lunilor Iunie, August, Noembrie și Februarie ale fiecărui an, plus taxele comunale prevăzute în contract, plata fiind portabilă la domiciliul proprietarului, iar clauzele contractuale supuse pactului comisoriu expres de gradul III.

La 10 August 1942, apelantul reclamant introduce acțiune de rezilierea contractului și evacuarea din imobil a pârâtului intimat, pe calea ordonanței prezidențiale, conform legii proprietărilor, cerând și câte 200 lei cu titlu de daune pentru orice zi de întârziere, pe considerațiunea că pactul comisoriu expres prevăzut în contract a operat prin neplata ratei de chirie în termen, ce devenise exigibilă la data de 1 August 1942, deși în prealabil fusese pus în întârziere prin notificarea Nr. 8313 din 17 Iulie 1942 aflată la dosar.

După introducerea acțiunii, intimatul pârât în fața primei instanțe depune în apărare la dosar notificarea Nr. 8908 din 19 August 1942, prin care a înștiințat pe reclamant că a consemnat rata exigibilă la 1 August 1942 sub recipisa Nr. 5073/1942 a Administrației Financiare Constanța, iar recipisa depusă la Judecătoria Urbană Constanța, cu cererea înregistrată sub Nr. 12628 din 29 August 1942.

Tribunalul Constanța, prin hotărârea ce formează obiectul apelului de față, a respins acțiunea civilă intentată contra pârâtului pentru rezilierea contractului și evacuare, pe considerațiunea că pârâtul chiriaș a făcut dovada, că la data de 1 August 1942, când chiria devenise exigibilă, se afla mobilizat, beneficiind de suspendarea acordată prin art. 26 din legea privitoare la unele măsuri excepționale aplicabile în timp de război, din 1 Iulie 1941, iar rata de chirie a fost consemnată înăuntrul acestui termen.

Contra acestei hotărâri, reclamantul declarând apelul de față, a invocat în sprijinul apelului său, în primul rând, că textul art. 26 din legea măsurilor excepționale din 1 Iulie 1941, prin suspendarea termenelor prevăzute în convențiuni, se referă numai la obligațiunile de a face, iar nu și la acele obligațiuni de a da, adică de a plăti, întrucât pentru asemenea obligațiuni se ocupă în special art. 24 din aceeași lege, textul art. 26 neanulând clauzele contractuale sub forma unui pact comisoriu expres de gradul III, ceea ce ar reeși de altfel și din analizarea art. 26 combinat cu art. 27 din aceeași lege, intențiunea legiuitorului nefiind de a amâna plata chiriilor până la sfârșitul războiului.

În al doilea rând, reclamantul a mai susținut, că, în cazul când s'ar adopta punctul de vedere al tribunalului, acțiunea de reziliere și evacuare se sprijină pe neplata în termen a chiriei devenite exigibile la 1 Februarie 1943, dată când pârâtul nu mai era mobilizat și nu mai putea invoca beneficiul legii din 1 Iulie 1941,—motiv nou pe care l'a formulat în apel.

Având în vedere că legea privitoare la aplicarea unor mă-

suri excepționale în timp de războiu, din 1 Iulie 1941, prin art. 1 și 25, în scopul de a protegi, nu numai pe mobilizați, dar pe toți cei chemați sub drapel, a prevăzut în mod categoric, că nici o acțiune nu se va putea intenta în justiție și nici un act de procedură sau de urmărire nu se va putea face contra acestei categorii de persoane, pe tot timpul cât va dura starea de războiu.

Prin art. 26 din aceeași lege, a suspendat, în folosul aceleiași categorii de persoane, toate termenele prevăzute de legi, în orice materie, referitoare la prescripțiuni, decăderi sau perimări, iar în teza finală a articolului, a extins, în aceleleași condițiuni, efectele suspendării și asupra termenelor prevăzute în convențiuni, privitoare la executarea lor, dacă asemenea convențiuni s'au născut înainte ca debitorul să fi fost mobilizat.

Considerând că, din felul cum este redactat art. 26, rezultă că intențiunea legiuitorului, prin cuvintele: „precum și toate termenele prevăzute în convențiuni, pentru executarea acestora“, au fost referitoare la orice fel de obligațiuni, fie constând în a face, fie în dare sau plată, neputând pe cale de interpretare să se creieze distincțiuni între aceste două categorii de obligațiuni, față de textul precis care se referă la **toate** termenele.

A admite teza contrarie, ar însemna să se creieze o categorie de privilegiați și anume a celor nemobilizați, cărora legea prin art. 24 le-a acordat în executările silite termene de grație de 3 luni, termene pe care instanța de fond le poate reînoui pe cale de apreciere, ceea ce desigur că nu a fost în intențiunea legiuitorului, ca pentru cei mobilizați să restrângă acest beneficiu prin art. 26, numai la anumite termene, mai ales că însăși secțiunea acestei materii a fost intitulată: „despre termene și moratoriu“, iar prin art. 28 a prevăzut anularea oricărei executări obținută contra celui mobilizat.

Că, în ce privește susținerea reclamantului, că din combinarea art. 26 și 27, legea s'ar referi în ce privește suspendarea termenelor, numai la acei mobilizați pe toată durata războiului, din modul cum sunt redactate aceste două articole și din întreaga economie a legii rezultă, că beneficiul legii se resfrânge numai pe durata mobilizării fiecăruia, deoarece interpretarea justă a textului trebuie dată în sensul că efectele suspendării, — deși prevăzute pe tot timpul războiului, — totuși beneficiul ei se aplică pe timpul cât fiecare este mobilizat. Acest fapt rezultă atât din cuprinsul articolelor 26 și 29, cât și din principiul înscris în articolul 1 din lege, care prevede că dispozițiunile ei se aplică celor chemați sub drapel, mobilizați etc., adică pe durata mobilizării fiecăruia, în timpul actualului războiu.

A admite deci, că pactul comisoriiu expres de gradul III, stipulat într'un contract de închiriere, operează de plin drept prin neplata ratei de chirie devenită exigibilă în timpul când un chiriaș se află mobilizat, ar însemna să nesocotim intențiunea

care a călăuzit pe legiutor, de a protegui pe toți cei chemați sub drapel în timp de războiu.

Că, întrucât în speță, tribunalul constatând că termenul de plata chiriei la data de 1 August 1942 nu a putut fi respectat de pârât, datorită faptului că la acea dată se afla mobilizat, iar pârâtul a consemnat chiria datorată, la data de 19 August 1942, depunând recipisa la Judecătoria respectivă, consemnare ce s'a făcut de pârât încă în timpul cât se afla mobilizat, urmează că apelul din acest punct de vedere este nefondat.

Având în vedere că reclamantul, în sprijinul apelului său, a formulat un al doilea motiv de apel, sub forma unui nou capăt de cerere, neridicat la prima instanță și anume, că în cursul procesului devenind exigibilă o nouă rată de chirie, acțiunea de evacuare și reziliere este întemeiată prin neconsemnarea acestei rate și nedeplinirea recipisei în termenul stipulat în contract.

Având în vedere că din actele dela dosar se constată, că pârâtul, pentru plata ratei de chirie exigibilă la 1 Februarie 1943, a consemnat în ziua de 30 Ianuarie 1943 suma respectivă, sub recipisa Nr. 11702, depunând-o la judecătoria cu cererea înreg. la Nr. 1616 din 4 Februarie 1943 și notificând acest fapt reclamantului apelant, prin notificarea Nr. 906 din 3 Februarie 1943.

Considerând că după dispozițiunile art. 14 din legea proprietarilor din 1903, proprietarul poate cere condamnarea chirieșului în cursul procesului în primă instanță sau în apel și la plata chiriei devenită între timp exigibilă, conform regulilor stabilite prin art. 327 pr. civilă.

Văzând că rata de chirie a devenit exigibilă la data de 1 Februarie 1943, pe când procesul se afla încă pendinte la prima instanță, iar reclamantul și-a formulat capătul de cerere în apel, a doua instanță, cerând nu plata chiriei care a fost consemnată, ci rezilierea contractului și evacuarea, pe considerațiunea că recipisa nu a fost depusă înlăuntrul termenului de plată.

Considerând ipotetic, că față de dispozițiunile art. 327 pr. civilă și 1020 cod civil, chiar dacă s'ar putea admite odată cu condamnarea la plata chiriei, conform art. 14 din legea proprietarilor și acțiunea de reziliere a contractului cu evacuarea din imobil, urmează în acest caz a stabili, în primul rând, dacă pârâtul a respectat clauza contractuală prin consemnarea chiriei în termen și în al doilea rând, dacă depunerea recipisei la judecătoria, după termen, atrage rezilierea contractului cu evacuarea forțată din imobil.

Considerând că după legea din 26 Iulie 1921, care a desființat formalitățile de ofertă reală, chiriașul se poate libera valabil de plata chiriei și prin consemnarea ei în termen la Administrația Financiară sau percepția respectivă, depunând recipisa la judecătoria și înștiințând formal despre aceasta pe proprietar.

Că singura condițiune impusă prin articolul unic al acestei legi, este că liberarea devine valabilă, numai dacă consemnarea

sumeii este făcută în termen, legea necondiționând printr'un termen fatal și depunerea recipisei la judecătoria respectivă.

Că întrucât, în speță, se constată din actele depuse la dosar și menționate mai sus, că pârâtul intimat a consemnat chiria în ziua de 30 Ianuarie 1943, pentru termenul de 1 Februarie 1943, iar recipisa respectivă a fost depusă la Judecătoria Urbană Constanța cu cererea înregistrată la Nr. 1616 din 4 Februarie 1943, notificând acest fapt reclamantului apelant cu notificarea Nr. 906 din 3 Februarie 1943, urmează că plata ratei de chirie a fost făcută în termenul stipulat în contract, iar apelul cată a fi respins ca nefondat.

(C. Apel Constanța, Deciziunea Civilă Nr. 22/1943. Președinția D-lui Demostene Rădulescu, președinte ; Redactorul Deciziunii D-l Grigore Ghiculescu, Consilier. Apelantul prin D-l avocat Sandi Constantinescu, intimatul prin D-l avocat Călin Dinescu).

Curtea de Apel Constanța

Audiența din 17 Februarie 1943.

SPEȚA Nr. 22. Hotărâre civilă casată cu trimitere spre o nouă judecare. Dacă partea care a cerut casarea și i-a fost admisă, poate face declarație înaintea instanței de fond, cu ocazia judecării din nou a fondului, că dă mulțumire asupra deciziunii casate, cerând închiderea dosarului. Soluție afirmativă.

În conformitate cu art. 82 din legea pentru organizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, o hotărâre judecătorească casată se socotește ca și cum nu ar fi fost și nu are nici o putere.

Potrivit însă dispozițiilor art 317 pr. civilă, care se aplică și în materie de recurs în lipsă de o dispozițiune contrarie, partea care a dat mulțumire înscrisă pe o hotărâre sau a executat-o de bună voie, nu mai are dreptul de a o apela.

Admiterea recursului și rejudecarea procesului nu poate crea recurentului o situație mai rea decât aceia avută înainte de casare, atât timp cât se constată că hotărârea, în ce privește partea adversă, a rămas definitivă prin respingerea recursului acesteia.

CURTEA: Asupra acțiunii introdusă de „Comisiunea pentru

controlul averilor“, depe lângă Curtea de Apel Constanța, prin adresa Nr. 182 din 10 Martie 1941, în baza ordonanței Nr. 8 din 19 Februarie 1941, dată de Comisiunea de control, trimisă acestei Curți spre o nouă judecată în urma admiterii recursului introdus de Ion Negulescu zis Aurel, din Constanța B-dul Regina Maria No. 177, în contra deciziei civile Nr. 10 din 13 Februarie 1942, prin decizia civilă Nr. 1162 din 3 Noembrie 1942 a Inaltei Curți de Casație S. IV-a ;

Văzând petițiunea pârâtului Ion Negulescu, înreg. sub Nr. 11670 din 18 Decembrie 1942 și declarațiunea autentică de Trib. Ilfov S. Notariat sub Nr. 2916 din 9 Februarie 1943, primită la această Curte la 11 Februarie 1943, prin care declară că nu mai stăruie să se judece în procesul de control al averii sale, prin efectul admiterii recursului său, dând mul umire pe cuprinsul deciziei Nr. 10/942 a acestei Curți, deciziune executată integral prin consemnarea pe seama și la dispozițiunea Ministerului de Finanțe din București, a întregului impozit de 2.082.400 lei, cu recipisa Casei de Depuneri No. 862800 din 17 Decembrie 1942, aflată în conservare, la care fusese supus prin decizia casată și în consecință cere închiderea dosarului ;

Având în vedere lucrările din dosar și concluziunile părților și ale d-lui procuror general, din care se constată că în fapt lucrurile stau astfel :

Prin ordonanța Nr. 8 din 19 Februarie 1941, „Comisiunea pentru controlul averilor“ depe lângă Curtea de Apel Constanța sesizează această Curte, în temeiul art. 11 din legea pentru controlul averilor, cu controlul averii pârâtului Ion Negulescu, socotind că sunt probe suficiente că 80% din averea agonisită de susnumitul între anii 1933-1939 este de proveniență ilicită ; Că această Curte, prin decizia civilă Nr. 10 din 13 Februarie 1942, constată într-adevăr că pârâtul posedând o avere mobilă și imobilă, prețuită la 4.292.807 lei, nu a putut justifica dobândirea unei sume de 2.313.682 lei prin mijloace licite și ca atare urmează să fie supusă la un impozit de 90% din valoarea sa în foloșul Statului, adică 2.082.314 lei ; Că această decizie a fost atacată cu recurs, atât de Ministerul de Finanțe, prin Avocătura Statului Constanța, cât și de pârâtul Ion Negulescu ; Că Inalta Curte de Casație și Justiție S. IV-a, prin decizia Nr. 1163 din 3 Noembrie 1942, a respins recursul Ministerului de Finanțe, iar prin decizia Nr. 1162 din 3 Noembrie 1942 a admis recursul lui Ion Negulescu, dispunând trimiterea dosarului acestei Curți spre o nouă judecare ;

Având în vedere că, intimatul, Ministerul de Finanțe prin reprezentantul său, s'a opus la închiderea dosarului, susținând, că deși pârâtul a achiesat la decizia civilă Nr. 10/942 a acestei Curți, executând-o în întregime, prin consemnarea integrală a impozitului, totuși, în urma deprecierei monedei, valoarea averii acumulată prin mijloace ilicite de pârât a crescut atât de mult,

încât urmează a fi supusă la o nouă evaluare, prin facerea unei expertize, numai în chipul acesta putându-se realiza efectiv voința legiuitorului, de a lovi cu un impozit aproape de confiscarea în folosul Statului a unei astfel de averi;

Având în vedere că partea civilă Ministerul de Finanțe a mai formulat odată, exact aceeași cerere, prin recursul său contra deciziei Nr. 10/942 a acestei Curți, susținând că impozitul de 90%, prevăzut de art. 36 din lege, pe averea nejustificată, să se calculeze la valoarea bunurilor din momentul stabilirii impozitului — recte 13 Februarie 1942 —, iar nu la data sesizării Comisiunii speciale de control în Noembrie 1939;

Având în vedere că Înalta Curte de Casație S. IV-a, judecând recursul său, l-a respins prin decizia Nr. 1163 din 3 Noembrie 1942, statuând, că impozitul de 90%, prevăzut de art. 36 din legea pentru controlul averilor, asupra averii nejustificate, nu a putut să se refere decât la valoarea acestei averi din momentul când se face controlul, iar nici într'un caz la valoarea căpătată după ce s'a făcut controlul cerut de lege;

Considerând, că, prin respingerea recursului Ministerului de Finanțe, a rămas stabilit cu putere de lucru judecat, că valoarea averii nejustificate este aceea stabilită prin decizia Curții de Apel atacată cu recurs, astfel că orice cerere de o nouă evaluare a acestei averi este inadmisibilă, atingând autoritatea lucrului judecat;

În ceiace privește cererea pârâtului Ion Negulescu de a se închide dosarul;

Având în vedere că susnumitul a susținut, că înțelege și nu se mai prevaleze de dreptul său de a se judeca din nou în fond, declarând mulțumire pe cuprinsul deciziei casate, pe care a executat-o integral, prin consemnarea impozitului total la care a fost obligat prin acea decizie;

Având în vedere că potrivit art. 317 pr. civilă, care se aplică și în materie de recurs, în lipsă de o dispozițiune contrarie, partea care a dat mulțumire înscrisă pe o hotărâre sau a executat-o de bună voie nu mai are dreptul de a o apela;

Având în vedere că interdicțiunea prevăzută de acest text, implică nu numai prohibițiunea, dar și dreptul pentru partea care a executat de bună voie o hotărâre, de a nu o mai ataca, sau de a nu mai stăruie în judecată, când prin admiterea căiei de atac ar fi câștigat acest drept;

Având în vedere că singura dificultate pentru inexistența unui asemenea drept, ar fi dispozițiunile art. 82 din legea pentru Înalta Curte de Casație și Justiție, care prevăd că hotărârea judecătorească casată se socotește ca și cum nu ar fi fost și nu are nici o putere.

Considerând însă, că principiul edictat de acest text are eficiență, numai în măsura în care o hotărâre judecătorească a fost recurată sau în care calea de atac a fost admisă, păstrân-

du-și întreaga valabilitate pentru tot ceia ce nu a fost atacat sau a fost respins;

Având în vedere că pârâtul Ion Negulescu a atacat în înțelegime cu recurs decizia Curții de Apel Nr. 10, prin care se constată că suma de lei 2.313.682, din averea acumulată nu este justificată, formulând 5 motive de casare;

Având în vedere că din examinarea considerentelor deciziei de admitere a recursului, rezultă că Înalta Curte a respins motivul I, prin care recurentul se plângea de ilegalitatea sesizării instanței de fond, motivul II, relativ la pretinsa eroare grosieră și denaturare săvârșită prin controlarea unei perioade mai lungi din activitatea sa, precum și motivul V, privitor la excesul de putere, de a nu-i fi luat în considerare susținerea sa, că a câștigat înainte de perioada controlabilă suma de lei 13.900.000, admitând numai motivul III, pe considerațiunea că atunci când Curtea de fond îi face socoteala veniturilor, în loc să-i scadă din suma de 499.114, încasată cu titlu de remiză, jetoane de prezență, cheltueli de deplasare etc., suma de 20742, cât rezultă din acte, i-a scăzut suma de 62.389, după aprecierea sa, reprezentând $\frac{1}{8}$ din totalul încasărilor. deci cu 41.447 mai mult precum și motivul IV, întrucât i-a dedus sumele de 9200 și 10060 lei impozite, fără să motiveze criteriul pe care s'a sprijinit când i-a micșorat quantumul veniturilor cu aceste sume;

Având în vedere, că Înalta Curte de Casație admițând recursul numai pentru nemotivare sau greșită scădere a acestor sume de 41.647, 9200 și 10.600 sau un total de 61.447 lei, rezultă că diferența de 2.252.235 lei, până la suma de lei 2.313.682, stabilită prin decizia Curții. o consideră nejustificată, decizia casată păstrându-și astfel cu putere de lucru judecat valabilitatea pentru această sumă de 2.252.235 lei, nejustificată din averea pârâtului Ion Negulescu;

Considerând, că existând o hotărâre judecătorească pentru suma de mai sus, aparenta dificultate trasă din art. 82 din legea pentru Înalta Curte de Casație este înlăturată și pârâtul poate să dea mulțumire pe această hotărâre, executând-o, potrivit art. 317 pr. civ.;

Considerând, că prin respingerea recursului Ministerului de Finanțe și prin admiterea recursului pârâtului Ion Negulescu, acțiunea pornită contra acestuia rejudecându-se în calea sa de atac, în nici un caz situația sa nu poate deveni mai rea, înaintea instanței de fond fiind dedusă numai judecata justificării sumei de 61.447 lei, pentru cât a fost casată decizia Curții de Apel, astfel că, în cel mai rău caz, instanța de fond nu ar fi putut decât să considere nejustificată și această parte din averea sa;

Considerând că, în asemenea condițiuni, rolul Curții de fond fiind circumscris numai la reexaminarea justificării acestei sume, nimic nu se opune ca pârâtul, din rațiune de oportunitate și

pentru a evita o nouă judecată, să declare că recunoaște nejustificată și această sumă și să ceară închiderea dosarului;

Că, față de cele expuse mai sus și de imposibilitatea de a dispune o nouă evaluare a averii pârâtului, în urma respingerii recursului Ministerului de Finanțe, fără a se atinge autoritatea lucrului judecat, Curtea constatând executarea integrală a deciziunii casate, prin consemnarea impozitului de 2.082.314 lei, ia act de declarațiunea pârâtului și dispune închiderea dosarului.

(C. Apel Constanța, Deciziunea civilă Nr. 4/943. Președinția D-lui **Dem. Rădulescu**, Președinte și **redactorul** deciziunii. Ministerul public prin D-l consilier Gr. Ghiculescu, delegat Procuror General. Intimatul prin D-l avocat Scarlat Huhulescu, partea civilă prin D-l avocat public Al. M. Chirănescu).

Curtea de Apel Constanța

Audiența din 19 Martie 1943.

SPETA Nr. 23. Acțiune în anularea unei hotărâri judecătorești, pentru vicii procedurale. Inadmisibilitate. Art. 735 al. II pr. civilă. Înălțurarea vătămării adusă părții se poate face numai pe căile ordinare sau extraordinare de atac.

O hotărâre judecătorească obținută printr-o viciată citare a părții adverse și viciat comunicată, potrivit disp. art. 735 al. II, pr. civilă, nu poate fi anulată decât pe calea ordinară de atac și în mod excepțional pe calea contestației la executare, iar nu și pe calea unei acțiuni principale în anulare.

CURTEA: Asupra apelului de față, introdus de Societatea Concordia, prin reprezentanții săi, în contra sentinței civile Nr. 127/942 a Trib. Constanța S. I-a, prin care s'a admis acțiunea de anulare a sentinței civile Nr. 744/940 a Tribunalului Constanța S. I-a, intentată de Constantin Drăgoi, intimatul de azi;

Având în vedere că în fapt se constată următoarele: Soc. Concordia introduce o acțiune civilă de pretenții în contra lui Constantin Drăgoi, în fața Trib. Constanța S. I-a, având de obiect plata sumei de lei 318.405, acțiune care, prin sentința civilă Nr. 744/1940, este admisă. Această sentință este comunicată și pusă în executare. Intimatul Constantin Drăgoi introduce în contra Societății apelante o acțiune în anulare a acestei sentințe, pe motivul că în tot timpul judecării ei, procedura de chemare cu el s'a îndeplinit la un alt domiciliu decât cel real,—în Constanța

Bd. Regina Maria Nr. 60, în loc de București, unde îndeplinea funcțiunea de inspector în Ministerul Sănătății, — fapt cunoscut Soc. reclamante, cerând tot deodată a fi repus în situația de a se rejudeca, pentru a nu fi privat astfel de primul grad de jurisdicție. Acțiunea aceasta astfel formulată este admisă de Trib. Constanța S. I-a, care prin sentința civilă Nr. 127/942 declară anulată sentința civilă Nr. 744/940 și pe cele de consecință și formula executorie, jurnalul de învestire și comunicarea, fixând și un nou termen de judecată;

Având în vedere că, în cursul desbaterilor, Constantin Drăgoi face dovada, că într-adevăr la data introducerii acțiunii de pretenții nu mai avea domiciliul în Constanța, ci în București, și că acest domiciliu l-a avut tot timpul, dovadă reținută de prima instanță, care constată că într-adevăr procedura de citare și comunicare a sentinței s'a efectuat cu călcarea formelor prevăzute de lege, art. 58, 69 și urm., 72, 123 și urm., 373 și urm. pr. civ. și 1, 2, 3 și 60 l. acc. jud., călcare care a produs părții o vătămare, care, conform art. 735 al. II pr. civ., nu se poate îndrepta decât anulând actul, în speță sentința Tribunalului;

Având în vedere că prima instanță, constată mai întâi, că atât procedura de chemare cât și comunicarea sunt viciate, pentru ca apoi, analizând cuprinsul art. 735 al. II pr. civ., să ajungă la concluzia că în atare împrejurare partea avea la dispoziție atât căile ordinare și extraordinare de atac, cât și calea unei osebite acțiuni în anulare, întemeindu-și această convingere și pe conținutul expunerii de motive care însoțește acest articol.

Având în vedere că prima instanță face o serie de confuzii între diferitele situații cari se prezintă în aplicarea disp. art. 735 pr. civilă, nefăcând nici o deosebire între situația părții care s'a judecat cu o procedură viciată înaintea primei instanțe și cu o comunicare valabil făcută, sau situația inversă sau cu ambele viciate și aceia ce o poate avea în cursul celei de a doua instanțe, sau mai exact când s'a judecat în ultimă instanță cu o procedură viciată;

Că, prin urmare, instanța înlăturând examinarea situației produsă de cele trei ipoteze arătate mai sus, admite dintr'un început ca posibilă o acțiune principală de anulare a unei hotărâri judecătorești, în cadrul aplicării disp. art. 735 al. II pr. civ., cu consecința repunerii pe rol a unei afaceri deja terminată, — desigur este vorba de aceleași părți cari „u figurat în instanța de judecată, — fără să analizeze dacă părțile pot sau nu ignora căile puse de lege la dispoziție pentru reformarea lor și utiliza altele, ca în speță o acțiune principală de anulare. și mai ales fără a constata că o hotărâre judecătorească nu se reformează decât pe căile de atac indicate de lege;

Considerând că este necontestat, că după disp. art. 735 al. II pr. civ., se va declara nul orice act de procedură făcut cu călcarea legii, dacă călcarea formei a pricinuit părții care o invoacă o vătămare, pe care nu o poate îndrepta decât anulând actul;

Considerând că din examenul făcut actelor depuse de întimatul Constantin Drăgoi se constată din certificatele biroului de populație și Cărții de imobil, liberate unul de Chestura poliției Constanța și celălalt de Prefectura poliției Capitalei, că acesta avea alt domiciliu decât cel la care a fost citat în acțiunea a cărei anulare a cerut-o, domiciliu unde i s'a făcut și comunicarea sentinței preținse vițiate;

Că, sub acest aspect, necontestat că ne aflăm în cazul unei nulități prevăzută formal de lege,—art. 58, 69, 72 și urm. pr. civ., 1, 2, 3 și urm. leg. acc. jud., în partea referitoare la domiciliul părții,—referitor la vițiul citării părții și aceea prevăzută de art. 373 pr. civ., care nu îngăduie executarea unei hotărâri judecătorești, decât dacă va fi investită cu titlu executor și această investire nu se acordă decât hotărârilor definitive, cari nu mai sunt susceptibile de nici o cale de atac,—și aceasta se întâmplă și atunci când o comunicare este valabil făcută și partea nu a uzat în termen de calea de atac respectivă,—nulități cari în mod evident produc o vătămare gravă părții și care, față cu dispozițiunile art. 735 al. II, se pot înlătura;

Având în vedere cuprinsul textelor violate, arătate mai sus, cum și a textului care permite refacerea actului vătămat, din care rezultă că partea care se găsește în această împrejurare are la dispoziție pentru anularea actului ce-i produce vătămarea, atât căile ordinare cât și calea excepțională prevăzută de art. 399 pr. civ. și anume contestația;

Că și una și cealaltă îi stau la dispoziție este necontestat, însă după cum nu se pot utiliza concomitent, nu se pot utiliza nici facultativ, renunțând la una să utilizeze pe cealaltă;

Având în vedere că, în limita celor stabilite mai sus, o hotărâre judecătorească pronunțată în primă instanță cu procedura de chemare viciată, însă susceptibilă de apel, această cale va fi utilizată de parte pentru a înlătura vătămarea produsă prin actul procedural viciat și o hotărâre este susceptibilă de apel atunci când termenul nu este expirat și nu este expirat când calea de atac este introdusă înăuntrul lui, începând cu data comunicării, când această comunicare este nulă și face imposibilă curgerea termenului;

Că dacă se reține această ultimă ipoteză, actul care după lege produce părții vătămare este cel al comunicării și acesta poate fi anulat, fie în mod incidental în apel, fie pe calea extraordinară a contestației, vătămarea constând în închiderea căii ordinare de atac a părții, fapt de natură să-i aducă grave prejudicii și procedând în acest mod se găsește perfect în cadrul art. 735 al. II pr. civ.

Având în vedere că, în ipoteza cealaltă, în fața unei hotărâri dată în ultimă instanță, pronunțată cu procedura de chemare viciată, vătămarea produsă nu se poate înlătura decât anulând actul și aceasta pe calea extraordinară a contestației, singura

pusă de lege la dispoziția părții în lipsa celor ordinare, anulare care în mod necontestat, va antrena și anularea hotărârei și de aceea are și caracterul de cale de retractare cu totul excepțională, pentru că nu există altă posibilitate de a înlătura actul viciat, conform art. 735 al. II.

Că odată însă acestea epuizate, nici o altă cale de atac care să ducă la anularea unei hotărâri judecătorești nu este posibilă.

Având în vedere că revenind la speța dedusă Curții spre judecată, se constată că viciul procedurii de chemare este evident, însă după cum s'a arătat mai sus și conform art. 735 al. II, acest viciu anulează actul, însă nu poate antrena și anularea sentinței următoare acestui act, pentru că vătămarea produsă se poate îndrepta în instanța de apel, în fața căreia se va putea reforma și sentința dată;

Având în vedere că, în speță, se constată că sentința vizată a fost comunicată la un alt domiciliu decât cel real al părții, această comunicare fiind făcută cu încălcarea legii, ea este actul care produce o vătămare care nu se poate îndrepta decât anulând-o și aceasta conform aceluiaș art. 735 al. II pr. civ., întrucât termenul de apel nu este expirat, hotărârea din această cauză nefiind definitivă și ca consecință nu se putea pune în executare.

Că, aplicând principiul pus în art. de mai sus, vătămarea produsă de actul viciat care dăduse caracterul definitiv și executoriu hotărârii atacate nu poate fi îndreptată decât prin anularea lui, anulare care va da părții posibilitatea de a face uz de calea ordinară de atac,—în speță apelul,—și această anulare se poate obține cu succes și pe calea extraordinară și cu totul excepțională a contestației, conform art. 399 pr. civ.

Considerând că hotărârile judecătorești sunt supuse criticilor numai prin căile de atac ordinare și extraordinare, cari odată epuizate, ele reprezintă adevăruri constatate,—desigur relative la părțile cari au figurat în ele,—și îmbracă astfel caracterul autorității lucrului judecat, care, conform art. 1200 c. civ., rămân irevocabile și nu mai este posibil ca aceiași contestație să se reia, fără înlăturarea prezumției afirmată de lege prin textul precitat.

Având în vedere că intimatul Constantin Drăgoi. pentru îndreptarea vătămării produsă prin încălcarea formei prevăzută de lege pentru îndeplinirea procedurii de chemare și comunicare, a introdus o acțiune în nulitate a sentinței ce s'a obținut în contra sa, cu scopul de a repune din nou în discuție procesul avut cu Societatea „Concordia” și sfârșit prin sentința atacată, în fața aceleiași instanțe pentru a nu pierde primul grad de jurisdicție.

Având în vedere că acțiunei introdusă de intimată nu i se poate atribui caracterul unei contestațiuni, adică a unei căi extraordinare de reformare a actului viciat, care, în speță, era cel

al comunicării, față cu declarația fermă făcută în fața acestor Curți, că a înțeles să facă o acțiune principală de anulare a sentinței civile Nr. 744/940, iar nu a actelor cari l'ar împiedica să uzeze de apel, pentru ca astfel să se poată reține din ea punctele pentru care legea admite constatarea unor astfel de nulități și punerea părții în drept de a-și folosi calea de atac;

Considerând că față cu cele arătate mai sus și față cu examenul făcut ipotezelor ce se pot ivi în practică, o acțiune așa cum a formulat intimatul nu este posibilă după lege, fără a călca principiul autorității lucrului judecat și fără a nu crea în afară de lege noi căi de reforme a hotărârilor judecătorești.

Că, dacă partea pretinde că comunicarea sentinței civile atacată este nulă și așa s'ar părea după actele prezentate, înseamnă că ea este încă în termen să introducă apel cu care ocazie să se constate viciul reclamat, cu consecința anulării și investirii ei, iar dacă nu a făcut aceasta, după cum s'a arătat, ea o poate face pe calea contestației la executare conform art. 399 pr. civilă.

Acțiunile de asemenea natură ar fi contrarii prezumțiilor create de lege prin art. 1200 și o hotărâre dată chiar cu călcarea legii constituie lucru judecat față cu părțile cari au luat parte la judecată, principiu impus de necesitatea menținerii ideii de justiție, care ar fi periclitată în mod grav, dacă nu chiar distrusă, dacă nu s'ar considera că ele sunt expresia adevărului, dându-le statornicia și siguranța celor constatate prin justiție și punând capăt contestațiilor aduse, împiedicând astfel contrarietatea de hotărâri, fără consecințe grave în ordinea socială.

Că deși prima instanță afirmă, că partea poate lua orice cale pentru a face să anuleze un act vătămător, conform art. 735 pct. II pr. civ. și expunerii de motive, pentru că nu se fixează anume una, nesocotind astfel menționatul text, care trebuie înțeles în sensul că nulitatea actelor de procedură nu se poate propune pe căile extraordinare de retractare a hotărârilor decât în mod excepțional și numai atunci când nu a fost cu putință să fie îndreptate pe căile ordinare, discuția posibilă este deci între acordarea uneia din aceste căi, iar nici decum a oricăreia și mai puțin a unei acțiuni principale de anulare ca în speță.

Că pentru aceste considerațiuni Curtea socoate ca greșite motivele primei instanțe, cari au condus la pronunțarea sentinței apelate de azi.

A admite susținerile intimatului reclamant, este a se nesocoti atât principiul pus în art. 735 pct. II pr. civ., cel privitor la căile de atac, cât și cel din art. 1200 și 1201 c. civ.

Că, astfel fiind, apelul de față urmează a se privi ca fondat, iar acțiunea privită ca inadmisibilă.

(C. Apel Constanța, Deciziunea civilă Nr. 104/942. Preșidenția D-lui N. Mogoș, consilier; Redactorul deciziunii D-l consilier **Pandele Pantelimonescu**. Apelanta prin D-l avocat V. Bellu, intimatul prin D-l avocat D. Popescu)

Curtea de Apel Constanța

Audiența din 19 Martie 1943.

SPEȚA No. 24. Contribuția excepțională a legii din 1 Aprilie 1940. Dacă urmează a fi scăzută din cifra de afaceri la calculul venitului net impozabil. Soluție negativă. (Art. 1, 3 și 5 din L. din 1 Aprilie 1940; Art. 32 pct. 7 L. C. D.; Dec. Com. Fisc. No. 20/1923; Art. 77 pct. I L. C. D. din 1 Aprilie 1940).

Potrivit disp. art. 32 pct. 7 L. C. D., venitul net impozabil se stabilește scăzându-se din cifra de afaceri a întreprinderii, între altele și impozitele datorate de întreprindere, cu excepția impozitelor așezate direct asupra capitalului și a veniturilor, fie că aceste venituri rezultă din exploatarea întreprinderii, fie că sunt sustrase impozitului de 32% a întreprinderilor prevăzute în art. 30 L. C. D.

Contribuția excepțională a legii din 1940, fiind un impozit care tinde la acoperirea unor sarcini bugetare, nu se deduce din cifra de afaceri a întreprinderii. Ea este cuprinsă în venitul net impozabil și are ca și impozitul comercial același obiect și aceeași materie.

CURTEA: Asupra recursului declarat de Societatea de Cimenturi „Cerna-Voda“, prin reprezentanții săi legali, contra deciziunii Nr. 200 din 29 Noembrie 1941 a Comisiunii de Apel pentru așezarea contribuțiunilor directe din Județul Constanța, prin care au fost admise în parte, atât apelul fiscalului cât și al contribuabilului, pentru fisc admițând punctele 1, 3 și 5 din apelul său, majorând venitul impozabil cu suma de lei 5.010.405, cu lei 675.436 și lei 700.000, iar în apelul contribuabilului i se admite punctul 4, urmând ca la calculul supra cotei să se scadă deficitul anului 1940, în sumă de lei 5.190.195;

Având în vedere primul motiv de recurs enunțat, *) violarea art. 32 pct. 7 L. C. D. combinat cu Decizia Comisiunii Centrale Fiscale Nr. 20/1923 și cu art. 77 pct. I L. C. D., din 1 Aprilie 1941 și art. 1, 2, 5 și 6 din legea pentru apărarea țării, exces de putere și nemotivare, motiv care se referă la admiterea primului capăt de cerere (motiv) al apelului fiscalului, adăogându-se la venitul impozabil suma de lei 5.010.405, ce reprezintă contribuția excepțională înființată prin legea din 1 Aprilie 1940 pentru acel an, ceiace ar constitui violarea textelor invocate și un vădit exces de putere, recurentul susținând că nu urma să se asimileze,

*) N. R. Motivele II, III, IV și V au fost omise din deciziunea publicată, cuprinzând chestiuni de fapt lăsate la suverana apreciere a instanței de fond,

din punct de vedere al obiectului impozabil, această contribuție excepțională cu impozitul comercial;

Considerând că, prin legea din 1 Aprilie 1940, se înființează această contribuție națională excepțională pentru apărarea țării, contribuție care se va strânge, între altele, din impunerea beneficiilor excepționale (art. 1 lit. a), nu va fi percepută decât o singură dată pe exercițiul anului bugetar 1 Aprilie 1940-31 Martie 1941, va fi progresivă (art. 5), materia impozabilă fiind beneficiul excepțional rezultând din diferența în plus dintre media beneficiilor brute „care au concurat la impunerea impozitului comercial și industrial pe ultimii 3 ani” — 1936-39, și beneficiul brut al anului 1939 (art. 6 al. 1), legiuitorul arătând, că prin beneficiu brut înțelege diferența dintre cifra de afaceri și prețul de cost al mărfurilor vândute, după registrele comerciale (al. 2), cifra de afaceri fiind totalitatea încasărilor bruto pe vânzările de mărfuri și obiecte sau pentru servicii prestate (al. 3);

Că, prin urmare, va fi supusă contribuțiunii excepționale din 1 Aprilie 1940 diferența dintre media beneficiilor brute a celor 3 ani bugetari 1936-1939 și beneficiul brut al anului 1939, în măsura în care acesta din urmă depășește pe cea dintâi;

Că, așa fiind, așezarea acestei contribuții se va face asupra sumei de 5.010.405 lei, care reprezintă plusul beneficiiului brut al anului 1940 asupra mediei beneficiilor brute a celor trei ani anteriori;

Că, problema ce se pune este aceea de a se ști dacă această sumă de 5.010.405 lei urmează sau nu să fie dedusă din cifra de afaceri a întreprinderii (la calculul venitului net impozabil);

Considerând că potrivit art. 32 pct. 7 L. C. D., venitul net impozabil se stabilește scăzându-se din cifra de afaceri a întreprinderii între altele și impozitele datorite de întreprindere, cu excepția impozitelor așezate direct asupra capitalului și a veniturilor, fie că aceste venituri rezultă din exploatarea întreprinderii fie că sunt sustrate impozitului de 32% a întreprinderilor prevăzute de art. 30 L. C. D.;

Că, prin urmare, impozitele directe asupra capitalului sau a veniturilor, ori care ar fi natura acestora, nu se scad din suma cifrei de afaceri, și legea nu a avut în vedere în dispozițiunile art. 32 decât veniturile brute, căci rațiunea textului este tocmai de a determina calea pe care se ajunge la determinarea venitului „net“;

Considerând că, contribuția excepțională a legii din 1940 este un impozit care tinde la acoperirea unor sarcini bugetare și este direct impus asupra unui venit al întreprinderii, ca atare intră în excepția pct. 7 al art. 32 L. C. D., deci nu se va scădea din cifra de afaceri a întreprinderii, legiuitorul înțelegând atât în L. C. D. cât și în legea contribuțiunii excepționale din 1940, care nu derogă de la cea dintâi, să supună impozitelor directe

beneficiul întreprinderii, fără să-i facă bonificația sumei reclamate pe calea impozitului;

Că, nu o paralelă între impozitul comercial și contribuția excepțională din 1940 rezolvă problema, aceasta din urmă urmează principiul impozitului comercial în calitatea sa de impunere directă, fără să fie pentru aceasta un impozit comercial, cum pretinde instanța de fond sau fiscul, și că impunerea directă asupra unui venit și a unui venit brut, ca și în cazul art. 30 L. C. D. și după un calcul comparativ special instituit, el scapă oricărui decompot asupra cifrei de afaceri;

Că, prin urmare, bine și fără violarea vreunui text citat, deci a vreunui exces de putere sau prin nemotivare, instanța de fond a admis ca suma de 5.010.405 lei, reprezentând contribuția excepțională din 1940, să fie supusă impozitului comercial pe anul 1941-1942, cu alte cuvinte să rămână cuprinsă în cifra venitului supus impozitelor directe pe venituri;

Că, așa fiind, acest prim motiv de recurs urmează să fie respins ca neîndat, rămânând câștigat cauzei. că această sumă de 5.010.405 intră în compoziția venitului net impozabil pe exercițiul bugetar 1941-1942.

(C. Apel Constanța, Deciziunea fiscală No. 32/943. Președinția D-lui Dem. Rădulescu, președinte; **Redactorul deciziunii D-l Consilier T.C. Candea.** Recurenta prin D-l avocat Gh. Apostoliu și Fiscul prin D-l Controlor șef Vasiliu).

Curtea de Apel Constanța

Instanța de Românizare

Audiența din 5 Septembrie 1942.

SPEȚA Nr. 25. Evrei. Imobile urbane evreești. Treccre în patrimoniul Statului. Dreptul de răscumpărare al coproprietarului neevreu. Calitatea de neevreu în sensul legii. (Cu opinie separată asupra „calității de neevreu“, în sensul legii pentru trecerea bunurilor imobiliare evreești în patrimoniul Statului).

Potrivit dispozițiilor art. 11 din D. L. 842 din 28 Martie 1942, bunurile urbane imobiliare aflate în indiviziune între coproprietari evrei și neevrei, supuse exproprierii prin efectul legii de trecerea în patrimoniul Statului a bunurilor imobiliare evreești, pot fi răscumpărate de coproprietarul neevreu.

Dreptul de răscumpărare poate fi exercitat de oricare coproprietar neevreu, indiferent de origina sa etnică, dacă face dovada că este cetățean român și de religie creștină.

CURTFA IN MAJORITATE: Având în vedere declarațiunea făcută, prin petițiunea înregistrată la Nr. 18029/1941, de către Paula Katz, din Municipiul Constanța, B-dul Regele Ferdinand No. 50, în calitate de tutoare legală a minorului Sergiu-Adrian Katz, în conformitate cu legea pentru trecerea bunurilor urbane evreești în patrimoniul Statului, cu privire la imobilul situat în Constanța B-dul Ferdinand 50, precum și pentru partea indiviză de $\frac{1}{2}$ din imobilul situat în Constanța str. Mitropolitul Șaguna No. 11, cu care se găsește în indiviziune cu D-l Tacor Kuiumgian, comerciant din Constanța;

Având în vedere că, concomitent cu această declarațiune, coproprietarul Tacor Kuiumgian, prin petițiunea înreg. la Nr. 44587/941, a introdus cerere de răscumpărarea părții indivize menționată mai sus, potrivit art. 11 din D. L. 842/941.

În ce privește declarațiunea făcută de Paula Katz, tutoare;
Având în vedere actele de la dosar, susținerile părților și concluziunile D-lui procuror general;

Având în vedere că susnumita, conformându-se dispozițiilor art. 7 din D. L. 842/941, a arătat imobilele pe care le posedă, nefăcând nici o rezervă în ce privește exceptarea dela expropriere, astfel fiind Curtea urmează a lua act de această declarațiune numai în ce privește imobilul din B-dul Ferdinand Nr. 50 și a constata că acest imobil a trecut în patrimoniul Statului;

În ce privește cererea de răscumpărare formulată de D-l Tacor Kuiumgian;

Având în vedere că, prin petițiunea înreg. la No. 44587/941 adresată Centrului Național de Românzare, susnumitul Tacor Kuiumgian a cerut a se încuviința să răscumpere dreptul indiviz de $\frac{1}{2}$ al moștenitorilor minori rămași pe urma defunctului Haim Katz, reprezentați prin tutoarea legală Paula Katz, drept indiviz ce poartă asupra imobilului situat în Constanța str. Mitropolitul Șaguna 11, pe motiv că este coproprietar, întemeindu-și cererea în drept pe dispozițiunile art. 11 D. L. 842/941;

Având în vedere că în sprijinul cererei, petiționarul a depus la dosar următoarele acte: copie de pe actul de vânzare-cumpărare, autentificat de Tribunalul Constanța S. I-a la Nr. 4057 din 30 Septembrie 1936, transcris la Nr. 6133 aceiași dată, precum și copie de pe autorizațiunea Nr. 10268/937 a Primăriei Municipiului Constanța, din care reese că în adevăr susnumitul este coproprietar al imobilului descris mai sus; certificatul Nr. 207 al bisericei armene din Constanța, doveditor că a primit taina botezului în religia ortodoxă-creștină; certificatul Nr. 12316/941 eliberat de Primăria Municipiului Constanța, doveditor că este de naționalitate română; certificatul Nr. 6/941 eliberat de Asociația Voluntarilor de război, Filiala Constanța, doveditor că petiționarul este voluntar din războiul 1916-1918; copie de pe brevetul Nr. 1382/920, doveditor că i s'a conferit medalia Crucea Comemorativă a războiului 1916-1918 cu bareta

„Mărășești“; certificatul Nr. 7166/941 eliberat de Regimentul 80 Infanterie, doveditor că a luat parte în perioada II-a a campaniei 1916-1918, luptând la Mărășești; brevetul Nr. 73253/1940, doveditor că i s'a conferit medalia Centenarului Regelui Carol I, pentru contribuția adusă înzestrării oștirii; certificatul Nr. 467/941 eliberat de Controlorul fiscal al Circ. I de constatare Constanța, doveditor că imobilul se găsește înscris în întregime cu impozit la un venit brut de 180.000 lei anual; certificatul Nr. 24854/942 eliberat de Primăria Municipiului Constanța, doveditor că soția sa Margareta este de origine etnică română și cetățeană română;

Având în vedere că potrivit art. 11 D. L. 842 din 28 Martie 1941, în cazul imobilelor urbane în indiviziune, coproprietarii neevrei, sau numai unul din ei cu învoirea celorlalți, vor avea dreptul de a răscumpăra, la valoarea stabilită de Centrul Național de Românizare—Secția Jurisdicțională, drepturile indivize ale coproprietarilor evrei;

Având în vedere că, după cum s'a arătat mai sus, din actul de vânzare-cumpărare autentificat de Tribunalul Constanța la Nr. 4057/1936, transcris la Nr. 6133/936, se constată că petiționarul Tacor Kuiumgian a cumpărat, împreună cu Haim Katz, terenul în suprafață de 243,78 m. p., situat în Constanța str. Mitropolitul Șaguna Nr. 11, pe care teren au construit tot împreună imobilul din litigiu, după cum reese din autorizația Nr. 10268 din 10 Aprilie 1927 eliberată de Primăria Municipiului Constanța;

Prin urmare este stabilit pe deplin, că petiționarul Tacor Kuiumgian este coproprietar indiviz împreună cu Haim Katz,—azi decedat,—de pe urma căruia a rămas moștenitorul minor Sergiu-Adrian Katz, reprezentat prin tutoarea legală Paula Katz,—așa că sub acest raport petiționarul întrunește primele condițiuni cerute de art. 11 D. L. 842/941;

Având în vedere că, din certificatul de botez Nr. 207/941, eliberat de Parohul Bisericii Armene din Constanța, se constată că Tacor Kuiumgian s'a botezat la acea Biserică la 28 Martie 1896, fiind născut din părinții legitimi Hazar Kuiumgian și Mariana Kuiumgian; Că prin urmare susnumitul este de religie creștin-ortodox;

Din certificatul Nr. 12316/941, eliberat de Primăria Constanța, rezultă deasemenea că petiționarul este de naționalitate română, defunctul său tată—Hasar Kuiumgian—fiind înscris în listele primilor cetățeni români ai comunei Cogeaalac, jud. Constanța, sub Nr. 470;

Că din aceste acte enumerate mai sus, rezultă că petiționarul este neevreu, că este de religie creștină și de naționalitate română, astfel fiind susnumitul întrunește și cea de a doua condițiune cerută de art. 11 D. L. 842/941, și deci are dreptul să răscumpere partea indiviză de $\frac{1}{2}$ din imobilul situat în Constanța str. Mitropolitul Șaguna Nr. 11, ce aparține moștenitorului minor evreu Sergiu-Adrian Katz, reprezentat prin tutoarea legală.

Având în vedere că, în ce privește indemnizația ce urmează să se plătească proprietarilor evrei pentru imobilele ce trec în patrimoniul Centrului Național de Românilizare, art. 19 din D. L. 2816/941 prevede că, indemnizația va fi egală cu de 8 ori prețul brut la care imobilul este impus în matricolele contribuțiilor directe la ultimul recensământ;

Considerând că, deși nu există nici o dispozițiune secundară referitoare la stabilirea prețului de răscumpărare a părții indivize a unui imobil urban proprietatea unui evreu, dispozițiunea din art. 19 urmează să se aplice și în aceste cazuri, deoarece nu există nici o rațiune ca prețul de răscumpărare să se stabilească în alt mod decât în felul dela expropriere și pentru că nici din texte, nici din economia legii, nu rezultă că legiuitorul ar fi intenționat să avantajeze proprietarul evreu, a cărui parte indiviză dintr'un imobil urban se răscumpără, ceia ce s'ar întâmpla dacă am admire că în asemenea cazuri fixarea prețului de răscumpărare se face conform principiilor dreptului comun;

Că urmează deci a se decide că prețul de răscumpărare al părții indivize a unui evreu dintr'un imobil urban se face tot conform principiilor stabilite de art. 19 din D. L. 2816 din 10 Octombrie 1941;

Având în vedere că, din certificatul Nr. 467 din 24 Aprilie 1941, eliberat de controlorul fiscal de pe lângă circ. I de constatare Constanța, se constată că întreg imobilul a fost impus la un venit brut de 180.000 lei;

Că jumătate din acest imobil, adică partea indiviză ce se răscumpără, are a fi impusă la venitul brut de 90.000 lei;

Că aplicând principiile expuse mai sus, prețul de răscumpărare urmează să fie fixat la suma de 720.000 lei, sumă ce reprezintă de opt ori venitul brut impozabil a jumătăței de imobil răscumpărată.

Opinie separată.

Noi Ioachim G. Iosipescu, președinte, suntem de părere a se lua act de declarațiunea făcută de tutoarea Paula Katz și a se constata că imobilele proprietatea moștenitorilor minori rămași pe urma defunctului Haim Katz, reprezentați prin tutoarea legală Paula Katz, au intrat în Patrimoniul Statului, iar în ce privește cererea de răscumpărare introdusă de Tacor Kuiumgian să fie respinsă ca nefondată, pentru următoarele motive:

Având în vedere că din actele dela dosar se constată, că petiționarul Tacor Kuiumgian, care exercită dreptul de răscumpărare a dreptului indiviz de $\frac{1}{2}$ din imobilul din Constanța str. Mitropolitul Șaguna Nr. 11, proprietatea moștenitorilor defunctului Haim Katz, în calitate de coproprietar pe cealaltă jumătate din acest imobil, dovedită cu actul de vânzare dela dosar, este cetățean român, dar de origină etnică armeană.

Având în vedere că Decretul lege Nr. 842 din 28 Martie

1941, prin art. 1 prevede trecerea de plin drept în patrimoniul Statului, dela data publicării acestui Decret Lege, a tuturor imobilelor urbane care sunt proprietatea evreilor persoane fizice sau societăți evreești;

Că acelaș decret lege, prin art. 11, prevede dreptul de răscumpărare la valoarea stabilită de Centrul Național de Româniizare, Secția Jurisdicțională, pentru coproprietarii „neevrei” ai imobilelor în indiviziune cu evreii;

Având în vedere că diversele dispozițiuni ale unei legi urmează a se interpreta atât în sensul rezultat din litera legii, cât și din spiritul ei, în legătură cu scopul urmărit de legiuitor, astfel ca această interpretare să facă posibilă realizarea acestui scop, iar nu eludarea lui;

Considerând că din examinarea întregului complex al dispozițiunilor din susmenționatul decret lege, reese în mod clar, că scopul legiuitorului a fost de a face să treacă proprietatea urbană evreiască în patrimoniul Statului Român, în vederea naționalizării acestei proprietăți prin împroprietărirea elementelor etnice românești, în vederea consolidării Statului și a societății române;

Că, în adevăr, din expunerea de motive a decretului lege, rezultă în mod clar și neîndoios scopul urmărit de legiuitor, care este acela al readucerii în patrimoniul Statului a bunurilor imobiliare evreești, legiuitorul privind aceste proprietăți nu ca o valoare venală, care să circule liber în orice mâini și oricum, ci ca o instituție socială și națională, pe care națiunea trebuie să o întrebuințeze ca un instrument de vitalitate și conservare a colectivității etnice și considerând proprietatea și îndrumarea ei națională și creștină ca un element al vieții noi românești, care trebuie readusă în patrimoniul nostru național și creștin, ca astfel consolidată și așezată pe baza de dreptate socială și vitalitate națională, să consolideze însăși elita și baza societății urbane românești, purificându-i structura și mărindu-i puterile;

Considerând că acesta fiind spiritul legii de expropriere a proprietății urbane evreești, expresiunea de neevreu folosită de legiuitor în art. 11 din Decretul lege de expropriere, în cazul imobilelor în indiviziune, în care se dă dreptul de răscumpărare coproprietarului a'tul decât evreul, nu se poate înțelege decât în noțiunea de român de origină etnică și nu oricare alt cetățean român de altă origină decât cea națională română, numai în care caz această reformă socială și-ar atinge scopul.

Că a interpreta termenul de „neevreu” din acest articol, în sensul că dreptul de răscumpărare s'ar putea exercita de oricare coproprietar de altă naționalitate decât aceea de român de origine etnică, ar fi să se facă iluzorie o reformă națională referitoare la proprietatea urbană, înlăturând dela această proprietate o națiune străină și înlocuind-o cu o altă națiune, care ar prezenta aceleași neajunsuri de ordin social în structura Statului ro-

mân, surplântând elementul etnic național, care trebuie repus în drepturile sale de proprietate urbană uzurpată în decursul timpurilor, cu alte elemente, cari, oricât ar fi de valoroase și utile societății Statului Român, nu sunt mai puțin streine de neam.

Că așa fiind, și întrucât cuvântul de „neevreu“, întrebuințat de legiuitor în art. 11 din Decretul Lege de exproprierea bunurilor imobiliare evrești, nu constituie decât o variantă de exprimare a noțiunii de român de origină etnică, dreptul de răscumpărare nu poate aparține decât acestora, astfel că cererea de răscumpărare formulată de Tacor Kiumgian, cetățean român dar de origină etnică armeană, asupra părții indivize a coproprietarilor săi, moștenitorii defunctului Haim Katz, urmează a fi respinsă ca nefondată.

(C. Apel Constanța, Deciziunea Nr. 94/1942. Președinția D-lui Ioachim G. Iosipescu, Consilier-Președinte; Redactorul deciziei D-l M. Chirculescu, Consilier; contestatorul prin D-nii avocați Iordache și Scarlat Huhulescu; C. N. R. prin D-l avocat public Al. Tarcinius.)

Tribunalul Constanța S. I-a

Audiența din 2 Decembrie 1942.

SPEȚA Nr. 26. Hotărâre judecătorească. Acțiune în anulare. Nulități de ordine publică. Autoritatea lucrului judecat. Prescripțiunea acțiunii. Legi succesive.

I) *Autoritatea lucrului judecat acoperă chiar nulitățile de ordine publică neinvocate cu ocazia judecării unui litigiu, acțiunea în anularea hotărârei judecătorești fiind din acest punct de vedere inadmisibilă.*

II) *Potrivit disp. art. 1890 cod civil, toate acțiunile pe care legea nu le-a declarat imprescriptibile și pentru care n'a fixat un termen de prescripție, se prescriu prin 30 de ani.*

Dacă în cursul unei prescripțiuni începute sub imperiul unei legi, intervine o lege nouă, care modifică condițiile și termenul prescripțiunii, se aplică dispozițiunile noiei legi, însă numai pentru viitor.

TRIBUNALUL: Asupra acțiunii civile introdusă de Elisabeta Velcu, fostă Manea și Ivan Ivan, ambii din comuna Nuntași, județul Constanța, în contra minorilor Nicolae Manea și Livia Manea, reprezentați prin tatăl lor Nicolae Manea, domiciliati în comuna Râmnicu, județul Constanța,

Având în vedere actele și lucrările dosarului, concluziunile orale și scrise puse de părți, cum și concluziunile Ministerului Public, din care, în fapt, se constată următoarele:

Prin actul sub semnătură privată, făcut în comuna Casimcea, în ziua de 9 Septembrie 1928, transcris la Tribunalul Constanța sub Nr. 2625/928, Elisabeta Petre Manea, azi Elisabeta Velcu și Ivan Ivan, decedat și reprezentat prin moștenitorii săi Elisabeta Velcu și Pavel Ivan, au vândut lui Nicolae Manea, care a cumpărat pentru copii săi minori Livia și Nicolae Manea, 15 ha. teren de cultură, situat pe mereaua comunei Pantelimonul de sus, județul Constanța, teren provenit din loturile de împrietărire.

Prețul acestei vânzări a fost de 120.000 lei, pe care cumpărătorul N. Manea l'a plătit integral vânzătorilor încă dela data facerii acestui act sub semnătură privată, arătându-se tot odată prin el, că vânzarea va deveni definitivă îndată ce se va obține certificatul de preemțiune, de va fi cazul, iar în caz că nu va fi nevoie de acest certificat, vânzarea va fi definitivă prin semnarea acestui act.

La data de 12 Septembrie 1928, cumpărătorul N. Manea obține certificatul Nr. 698, dela Consilieratul Agricol Constanța, din care se constată că Statul renunță la preemțiune și că cumpărătorul îndeplinește condițiunile cerute de legea pentru înstreinarea loturilor de împrietărire dela 13 Martie 1925, în vigoare la facerea actului, urmând ca să se autentifice, conform celor convenite de părți, actul de vânzare, lucru ce vânzătorii au refuzat a mai face.

În urma acestui refuz al vânzătorilor, Nicolae Manea intențează la 20 Aprilie 1929, la judecătoria Cogea, acțiune în contra acestora, pentru a fi obligați să autentifice actul de vânzare-cumpărare, iar în caz de refuz hotărârea judecătorei să țină loc actului de vânzare autentic.

Judecătoria Cogea, prin cartea de judecată Nr. 121 din 16 Mai 1929, admite această acțiune și obligă pe vânzători să facă cumpărătorului actul de vânzare în formă autentică, iar, în caz de refuz, hotărăște că această carte de judecată va ține loc actului de vânzare autentic.

Această carte de judecată a fost atacată de vânzători cu apel la Tribunalul Constanța, care însă a fost perimat, prin sentința Nr. 539 din 25 Iunie 1934 a Tribunalului Constanța S. II-a, rămânând astfel definitivă.

În urma acestei situațiuni, vânzătorii Elisabeta Velcu și Ivan Ivan, care deși încasaseră integral prețul vânzării terenului în litigiu, posedau totuși acest teren încă dela data actului sub semnătură privată, au introdus, prin cererea înreg. la Nr. 5987/938, acțiunea civilă de față, prin care cer anularea actului sub semnătură privată, vizat de Administrația Financiară Constanța sub Nr. 27.000 din 12 Septembrie 1928, și a cărții de judecată civilă

Nr. 121 din 16 Maiu 1929, a judecătoriei Cogeaalac, pe următoarele temeuri: În prim rând, pentru că legea din 13 Martie 1925, sub regimul căreia s'a contractat, exigea pentru validitatea însăși a vânzării și sub sancțiunea nulității absolute a transferului, forma autentică, dispozițiune menținută atât prin legea din 1929, cât și prin legea din 1931; iar, în al doilea rând, că hotărârea judecătoriei Cogeaalac, care nu prezintă prin natura sa nici una din condițiile cerute unei hotărâri judecătorești, nu a creiat nici un drept pentru cumpărători la proprietatea terenului în litigiu și nu poate echivala cu forma autentică, cerută de lege pentru transferarea terenurilor rurale provenite din împroprietărire.

Având în vedere, că la această acțiune pârîtul a invocat, în prim rând, autoritatea lucrului judecat, decurgând din cartea de judecată Nr. 121/929 a judecătoriei Cogeaalac, iar, în al doilea rând, prescripțiunea acestei acțiuni în anulare, prin faptul necercitărei sale timp de 3 ani, termen prevăzut prin legea pentru circulația terenurilor rurale din 1931.

Având în vedere că este necontestat și rezultă din cele arătate mai sus, că actul de vânzare intervenit între părți este un act sub semnătură privată.

Că înșă, ulterior, vânzarea constatată prin actul sub semnătură privată intervenit între părți a căpătat forma autentică, prin însăși cartea de judecată civilă Nr. 120 a judecătoriei Cogeaalac, care a rămas definitivă prin perimarea apelului făcut în contra sa.

Având în vedere susținerile reclamanților, după care această hotărâre nu poate dobândi lucrul judecat, întrucât, ca și hotărârile de expedient și acele hotărâri numite de doctrină „Jugement de donnè acte“, nu conferă lucrul judecat, acestea nefăcând decât să constate acordul sau desacordul părților, dar nu reprezintă și o analiză a raporturilor părților în lumina legii.

Considerând că această obiecțiune a reclamanților nu poate fi primită, deoarece cartea de judecată în discuție nu poate fi asemănată cu acest fel de hotărâri, cari de altfel au în anumite împrejurări autoritate de lucru judecat, întrucât, atât din considerente cât și din dispozitiv, rezultă că s'a luat în cercetare raporturile părților în lumina dispozițiunilor legii pentru înstreinarea loturilor provenite din împroprietărire, din 13 Martie 1925, sub imperiul căreia se încheiase vânzarea între părți, nelimitându-se deci numai la constatarea acordului sau dezacordului dintre părți, ci dimpotrivă, analizând atât raporturile părților cât și actele depuse cu ocazia judecării, în lumina dispozițiunilor legii care reglementează asemenea vânzări.

Că, dacă bine sau rău, legal sau ilegal, a fost dată cartea de judecată în cauză, aceasta nu are a ne preocupa, deoarece, fiind vorba de o hotărâre definitivă, nu se mai poate pune în discuție, potrivit principiului edicat prin art. 1201 cod civil, după care „res judicata pro veritate habetur“.

Considerând că potrivit acestui principiu al autorității lu-

crului judecat, stabilit pentru siguranța și prestigiul hotărârilor judecătorești, cum și pentru evitarea hotărârilor contradictorii și pentru a se pune capăt odată raportului procesual, orice hotărâre judecătorească rămasă definitivă nu mai poate fi atacată pe calea unei acțiuni principale în anulare, chiar dacă prin această hotărâre s'ar înfrânge o dispozițiune legală de ordine publică, cum este aceea prevăzută de legea pentru circulația loturilor de împroprietărire, privitoare la forma autentică a actului de vânzare, întrucât prezumțiunea de adevăr, care decurge dintr'o astfel de hotărâre, acoperă toate cauzele de nulitate, acest principiu de ordine publică primând asupra aceluia prevăzut de legea mai sus arătată.

Că deci, față de cele expuse mai sus, acțiunea de față a-pare, din acest punct de vedere, nefondată.

Având în vedere că, presupunând totuși ca posibilă acțiunea în anulare a cărții de judecată a judecătoriei Cogea, această acțiune nu ar mai putea fi exercitată, dat fiind că ea a fost prescrisă, nefiind intentată în termenul de 3 ani, socotit dela data de 18 Martie 1931, când a apărut modificarea legii pentru înstreinarea loturilor de împroprietărire, înăuntrul căruia se putea intenta această acțiune în anulare.

Având în vedere că, în adevăr, deși vânzarea terenului în litigiu a avut loc sub imperiul legii din 1925, care nu prevedea vre-un termen de prescripție pentru exercitarea acțiunii în anulare a actului făcut fără formă autentică, nu se poate însă admite, cum susțin reclamantii, că acțiunea în anulare sub raportul acestei legi este imprescriptibilă și că prescripțiunea fixată prin legile din 1929 și 1931 nu se poate aplica acțiunilor născute sub imperiul legii din 1925, de oarece, în prim rând, potrivit dispozițiilor art. 1890 cod civil, care este dreptul comun în această materie, toate acțiunile, atât cele reale cât și cele personale, pe care legea nu le-a declarat imprescriptibile și pentru cari n'a fixat un termen de prescripție, se vor prescrie prin 30 ani.

Considerând că dispozițiunile acestui text urmează a fi aplicate și în cazul când este vorba de un act isbit de o nulitate absolută, cum este, în speță, vânzarea unui teren rural făcut fără formă autentică, întrucât rațiunea prescripției este aceea de a se pune capăt oricărui recurs la justiție după scurgerea termenului arătat de lege pentru exercitarea acțiunilor, aceasta pentru a nu se prelungi fără sfârșit incertitudinea dreptului, fapt care ar fi dăunător interesului social și ordinii publice.

Că, în al doilea rând, deși acțiunea în anulare a luat naștere sub imperiul legii din 1925, intervenind însă la 20 August 1929 o nouă lege a circulației loturilor de împroprietărire, care fixează termenul de prescripție la 5 ani, urmau a se aplica dispozițiunile acesteia, în ceea ce privește prescripția, de oarece această lege a menținut și precizat nulitățile din legea dela 1925, limitând numai termenul de prescripție la 5 ani, înăuntrul căruia trebuia exercitată acțiunea în anulare.

Cum însă, înainte de împlinirea acestui termen, a apărut o nouă modificare a legii circulației terenurilor rurale provenite din improprietărire, la 18 Martie 1931, care a redus termenul de prescripție la 3 ani, și cum acțiunea în anulare de față a fost introdusă la 9 Septembrie 1938, urmează a considera prescripțiunea îndeplinită în baza acestei ultime legi, de oarece este constant, că dacă în cursul unei prescripțiuni începute sub imperiul unei legi, fără însă a se fi îndeplinit sub ea, intervine o lege nouă care modifică condițiile prescripției, se aplică prescripția din noua lege, însă numai în viitor, căci altfel ar urma să i se dea legii un efect retroactiv.

Că, de altfel, acțiunea de față este prescrisă, fie că am aplica termenul de prescripție din legea din 1929, fie acela prevăzut prin legea din 1931.

Având în vedere că reclamanții mai susțin, că prescripția acțiunii în anulare nu putea opera și pentru faptul că posesiunea terenului în litigiu a fost fără întrerupere exercitată de ei, dela data actului de vânzare.

Considerând însă că, în speță, fiind vorba de prescripția extinctivă, faptul posesiunii care formează fundamentul prescripției achizitive nu interesează, întrucât în cazul prescripției extinctive ceea ce interesează și duce la stingerea dreptului, este inactivitatea prelungită a titularului acțiunii, care, lăsând să se scurgă termenul prescris de lege, nu mai poate exercita acțiunea la care avea dreptul.

Că deci, față de aceste considerațiuni, acțiunea civilă de față urmează a fi respinsă ca nefondată.

(Trib. Constanța S. I., Sentința civilă Nr. 285/942. Preșidenția d-lui Elefterie Bujoreanu, Prim Președinte; **Redactor d-l Mircea Crețoiu**, judecător de ședință. Reclamanții prin d-l avocat Sandi Constantinescu, pârâții prin d-l avocat I. Bârzan.)

Tribunalul Tulcea S. I-a

Audiența din 25 Februarie 1942.

SPEȚA Nr. 27. Prescripțiuni scurte. Art. 1903 și urm. c. civ. Acțiunea restauratorului pentru plata consumației. Bonuri semnate de consumator. Întreruperea prescripției.

Fundamentul prescripțiunilor scurte este prezumpțiunea de plată.

Incheindu-se socotelile sau dându-se adeverință, sunt aplicabile prescripțiunile de drept comun, adică 30 ani sau 10 ani, după cum afacerea este civilă sau comercială.

TRIBUNALUL: Asupra apelului de față;

Văzând actele aflate în dosarul cauzei, precum și susținerile părților, din care rezultă următoarele:

Pârâtul inginer V. A., luând în cursul anului 1939 masa în restaurantul reclamantului G. C. din Tulcea, a semnat în contul consumației un număr de 47 de bonuri, în valoare totală de 13.368 lei. Aceste bonuri se prezintă în forma obișnuită a notelor de plată la restaurant: sunt întocmite de personalul de serviciu al localului, prevăd socoteala în detaliu a consumației și poartă semnătura pârâtului, la care se adaugă și data bonului, scrisă tot de acesta. Pârâtul achitând în urmă 5.000. de lei în contul acestor bonuri, dar refuzând plata restului de 8368 lei, reclamantul introduce la 20 Ianuarie 1940 acțiunea comercială de față, la judecătoria mixtă Tulcea.

Înainte de judecătoria, pârâtul se apără invocând la primul termen compensația între suma ce se reclamă și o pretinsă creanță a sa, rezultând din anumite servicii făcute reclamantului în calitate sa de inginer, cerând termen pentru formularea cererii reconvenționale.

La termenul de 8 Decembrie 1940. pârâtul declară că renunță la cererea reconvențională și invocând prescripția liberatorie prevăzută de art. 1903 al. II. c. civ., cere respingerea acțiunii. Judecătoria primește acest punct de vedere și prin cartea de judecată No. 1388 din 8 Decembrie 1940 constată că această creanță este prescrisă și respinge acțiunea ca nefondată.

Având în vedere că prima instanță, spre a ajunge la respingerea acțiunii, motivează că bonurile semnate de pârât nu pot fi considerate ca o socoteală încheiată, astfel cum prevede art. 1905 al. II. c. civ., deoarece suma reclamată rezultă din mai multe bonuri izolate, iar nu dintr'un înscris unic, semnat și recunoscut de pârât, care să poată fi considerat ca o „socoteală” în sensul legii și să conducă la întreruperea prescripției.

Considerând că fundamentul prescripțiilor scurte prevăzute de art. 1903 și urm. cod civil este prezumpțiunea de plată, deoarece în cazurile prevăzute de aceste articole este vorba în general de datorii mici, pentru care nu se întocmesc acte înscrise și se presupune că ele sunt achitate în scurt timp dela contractarea lor.

Considerând că, potrivit art. 1903 al. II. cod civil, acțiunea restauratorilor și hotelierilor pentru sumele provenind din consumația și locuința oferite clienților se prescriu prin trecerea unui timp de 6 luni;

Având în vedere însă că, dacă în cursul termenului de 6 luni prevăzut de acest articol, se încheie socoteala, se dă un bilet sau adeverință sau se intentează acțiune în justiție pentru recunoașterea drepturilor reclamate, această scurtă prescripție este întreruptă.

Considerând că pentru întreruperea prescripțiilor scurte

Art. 1905 al. II cod civil cere numai o încheiere de socoteli, darea unui bilet sau adeverință, deci unul din aceste fapte întreprinde singur cursul prescripției, legea ne cerând cumulativ încheierea de socoteli și darea de adeverințe, ci numai încheiere de socoteli sau darea de adeverințe, ceea ce rezultă mai cu ușurință din citirea articolului 2274 c. civ. fr., corespunzător art. 1905 c. civ. rom.

Că deci, susținerea pârâtului intimat că bunurile separate nu pot fi considerate ca o încheiere de socoteli este neîntemeiată, deoarece prin socoteală încheiată legea înțelege stabilirea neîndoelnică a quantumului unei obligațiuni, ceea ce în speță este îndeplinit cu prisosință, obligațiunea totală de 13.368 lei fiind rezultanta celor 47 de bonuri, toate semnate și recunoscute ca valabile de intimat.

Considerând că atunci când astfel de datorii sunt recunoscute prin încheiere de socoteli sau darea unei adeverințe, se produce prin aceasta o schimbare în însăși natura prescripțiunii, intrându-se în dreptul comun, cu aplicațiunea principiilor generale în materie de prescripțiuni liberatorii, cum sunt termenele de 30 de ani sau 10 ani, după cum afacerea este civilă sau comercială, etc.

Că, în speță, afacerea fiind comercială, deoarece creanța reclamantului izvorăște dintr'un act de comerț și întrucât această creanță este constatată printr'un act scris, iar dela contractarea ei s'a scurs un timp mai scurt de 10 ani, pârâtul nu poate invoca nici prescripția liberatorie de drept comun.

Că fiind recontestat că suma de 13.368 lei rezultă din totalizarea celor 47 bonuri, apelul apare ca întemeiat și urmează a fi admis, reformându-se în totul cartea de judecată.

Pentru aceste motive, admite apelul.

(Trib. Tulcea S. I-a, Sentința civilă No. 26/1942. Președinte și redactor D-l Ioan P. Negru, Prim Președinte).

Tribunalul Tulcea S. I-a.

Audiența din 11 Iulie 1942.

SPEȚA Nr. 28. Dotă. Când și în ce mod se constituie dota. Obligațiunea naturală a părinților de a-și înzestra copiii. Desfacerea căsătoriei. Restituirea sumei primită de soț în ziua căsătoriei. Intervenție principală din partea înzestrătorului. Inadmisibilitate.

Dota se constituie înainte de celebrarea căsătoriei și prin act autentic. O sumă de bani primită de viitorul soț în ziua căsătoriei, drept zestre, nu poate fi considerată ca do-

tă, ci ca un bun parafernă al viitoarei soții. Acțiunea de restituire aparține soției, nu înzestrătorului, donațiunea fiind un act juridic irevocabil.

TRIBUNALUL: Asupra acțiunii civile de față introdusă de d-na Trandafira Moculescu, din comuna Isaccea, contra fostului ei soț Gh. Comănescu, din comuna Niculițel, de care s'a despărțit prin divorț, prin care cere ca pârâtul să fie obligat a-i plăti cu titlu de dotă suma de 450.000, din care 400.000 lei dați prin act scris, cu ocazia căsătoriei, 20.000 lei dați fără act iar 30.000 lei reprezintă valoarea mai multor obiecte casnice, aduse de ea în casa soțului la căsătorie.

Având în vedere că, la una din înfățișări, în urma jurământului deferit de reclamantă și prestat de pârât, reclamanta și-a restrâns acțiunea numai la suma de 400.000 lei, pretinsă ca dotă, celelalte sume și obiecte nefiind recunoscute de pârât;

Că, între timp, s'a produs și cererea de intervenție principală, intentată de preot Florea Ionescu din Isaccea, înreg. la Nr. 20637/941, prin care cere ca sumele datorite de pârât să fie plătite intervenientului, în caz că se va decide că datoria pârâtului rezultă dintr-o obligațiune cu alt caracter decât cel dotal;

Având în vedere că, în ce privește suma de 400.000 lei, pârâtul nu contestă că o deține, dar obiectează că ea nu poate fi considerată ca având un caracter dotal și deci supusă la restituire, conform normelor ce guvernează regimul dotal, deoarece, după cum rezultă din chitanța aflată la dosar, suma a fost primită în ziua celebrării căsătoriei, plata ei făcându-se de tatăl reclamantei, iar nu de aceasta;

Având în vedere că din actul de căsătorie aflat la dosar, se stabilește că foștii soți Trandafira și Gh. Comănescu s'au căsătorit în ziua de 24 Martie 1932, iar din chitanța prezentată de reclamantă rezultă că pârâtul a primit în aceeași zi, dela tatăl ei intervenientul preot Florea Ionescu suma de 400.000 lei, specificându-se că suma se dă pentru înzestrarea fiicei sale Trandafira.

Considerând că în sistemul codului civil dota se constituie înainte de celebrarea căsătoriei și prin act autentic, ea neputând fi constituită și nici adăugită în timpul căsătoriei, dispozițiunile art. 1236 c. civ. fiind categorice în acest sens și cu caracter de ordine publică.

Având în vedere că, în speță, fiind necontestat că pretinsa dotă nu a fost constituită în forma autentică, ci doar predată viitorului soț în schimbul unei chitanțe sub semnătură privată, este inutil a se discuta momentul când a fost primită suma respectivă, adică înainte sau după încheierea contractului de căsătorie;

Considerând că dacă obligațiunea natura a a părinților de a-și înzestra copiii poate fi transformată, în caz de recunoașterea ei, în obligațiune civilă, cu toate consecințele ce legea și princi-

piile de drept acordă unor asemenea obligațiuni, apoi aceste consecințe se opresc la noțiunea de obligațiune civilă, pură și simplă, și n'au nimic comun cu dispozițiunile referitoare la dotă, care este o materie specială;

Că, numai datorită unei confuziuni s'ar putea face o legătură între obligațiunea civilă rezultată din obligațiunea naturală recunoscută și executată, și obligațiunea ce rezultă dintr'o constituire de dotă propriu zisă, adică încheiată înainte de căsătorie și cu respectarea formelor legale;

Considerând că, întrucât formele cerute de codul civil în materie de constituire de dotă sunt instituite de legiuitor ad solemnitatem, faptul că jurisprudența atribue putere executorie obligațiunilor de înzestrare recunoscute, nu poate prin el însuși să facă a se decide că în adevăr s'a constituit dotă în sensul legii, ci totul se mărginește la posibilitatea ce se dă creditorului de a cere executarea ei, adică a se plăti suma sau a se preda bunurile promise, aceasta fiind o aplicațiune a principiului general că orice obligațiune naturală recunoscută devine prin aceasta executorie, după cum și plata efectuată a unei astfel de obligațiuni nu poate fi repetită;

Că, în ce privește obligațiunea soțului de a restitui sumele primite drept dotă, este indiferent faptul că tatăl reclamantei a promis acesteia înainte sau după căsătorie că o va înzestra, fiind suficient că această obligațiune a fost executată de promitent, iar părâtul a primit suma a cărei restituire se cere.

Că, deși plata făcută de părintele obligat a-și înzestra copilul nu a fost făcută cu formele prevăzute de lege și înainte de căsătorie, spre a i-se da caracterul de dotă propriu zisă, totuși o astfel de înzestrare urmează a fi considerată ca o donațiune și anume o donațiune sub formă de dar manual, pe care tatăl reclamantei l-a făcut acesteia în ziua căsătoriei prin intermediul viitorului ei soț.

În ce privește pretențiunea intervenientului preot Florea Ionescu de a i-se încredința lui suma reclamată dela părât, această pretențiune urmează a fi respinsă ca neîntemeiată, deoarece suma aparține reclamantei care a devenit proprietarul ei din momentul donațiunii, în ziua căsătoriei, de când acest bun a eșit din patrimoniul intervenientului, în baza principiului irevocabilității donațiunilor, și a intrat ca bun parafernă în patrimoniul fiicei înzestrate.

Pentru aceste motive, admite în parte acțiunea reclamantei; Respinge ca nefondată cererea de intervenție.

(Trib. Tulcea S. I-a, Sentința civilă No. 220/942. Președinte și redactor D-l Ioan P. Negru, Prim Președinte).

Tribunalul Constanța S. II-a.

Audiența din 27 Februarie 1943.

ȘPEȚA Nr. 29. Perimare. Recurs fiscal. Admisibilitate, art. 257 pr. civilă.

Legea de procedură fiscală necuprinzând nici o dispozițiune cu privire la perimare, urmează a se aplica disp. art. 257 proc. civ., care formează dreptul comun și care nu fac nici o distincție în ce privește caracterul civil, comercial sau fiscal al căilor de atac, dispozițiunile legii de procedură fiscală complectându-se cu dispozițiunile procedurale de drept comun, în măsura în care aceste dispozițiuni nu sunt contrarii principiilor înscrise în procedura fiscală.

TRIBUNALUL: Asupra cererii făcută de Administrația Financiară Constanța, prin reprezentanții săi legali, de a se declara perimat recursul introdus de Societatea în nume colectiv Găetano & Xantopol, în contra deciziei Nr. 1003/940 a Comisiei de apel fiscală, recurs ce face obiectul dosarului No. 359/940 al Tribunalului Constanța secția II-a.

Având în vedere actele dela dosar și susținerile părților în instanță, din care se constată în fapt următoarele:

În contra deciziei Nr. 1003 din 9 Ianuarie 1940, a Comisiei de Apel pentru așezarea contribuțiunilor directe, prin care i s'a respins apelul ca nefondat, societatea în nume colectiv Găetano & Xantopol declară recursul înregistrat la Nr. 3075 din 10 Februarie 1940, recurs în care se fixează termenul de 10 Aprilie 1940.

La acest termen, la care societatea recurentă este reprezentată în instanță prin avocatul Fiacescu, delegatul fiscoiului solicită amânarea, pentru a i se comunica motivele de recurs, afacerea amânându-se pentru termenul de 1 Iulie 1940.

La acest termen, prezentându-se numai intimata în recurs, Administrația Financiară, în baza ordinului telegrafic Nr. 87378 din 1940 al Ministerului de Justiție, judecarea recursului este suspendată. Dela această dată, ultimul act procedural cu caracter contradictor și până la data de 5 Octombrie 1942, recursul este lăsat în nelucrare, după cum rezultă din examinarea actelor dela dosar și din referatul grefierului, făcut conform art. 257 procedura civilă.

Considerând că, în conformitate cu dispozițiunile art. 257 procedura civilă, orice acțiune, opoziție, contestație, apel, recurs sau cerere de revizuire se va perima, după cererea părții interesate, chiar în privința nevârșnicilor, interzișilor sau celor puși sub consiliu judiciar, dacă partea va lăsa să treacă doi ani dela cel din urmă act de procedură.

Având în vedere că, în speță, dela data de 1 Iulie 1940, ultimul act de procedură săvârșit în cercetarea recursului și până la data de 5 Octombrie 1942, data introducerii cererei de perimare, au trecut mai mult de doi ani.

În ce privește excepțiunea de inadmisibilitate a cererei de perimare în materie de recurs fiscal, dedusă din împrejurarea că nu este prevăzută în procedura fiscală și că acolo unde legiuitorul în materie fiscală, a înțeles să aplice și dispozițiunile procedurale din procedura dreptului comun, a prevăzut în mod expres, cum este cazul în materie de revizuire, prin art. 334 procedura fiscală.

Considerând că, în conformitate cu dispozițiunile art. 257 procedura civilă, se poate cere perimarea oricărei acțiuni sau căi de atac lăsate în nelucrare mai mult de doi ani.

Considerând că legiuitorul nu face nici o distincție, în ce privește caracterul civil, comercial sau fiscal al căii de atac, singura condițiune cerută de legiuitor fiind ca promovarea căii de atac să fie lăsată la stăruința părții interesată.

Că, deși legea de procedură fiscală este o lege excepțională cu dispozițiuni procedurale speciale și posterioară legii de procedură civilă, totuși dânsa se completează cu dispozițiunile procedurale de drept comun, în măsura în care aceste dispozițiuni nu sunt contrarii, nu sunt cuprinse sau modificate prin legea de procedură fiscală.

Că așa fiind, atât timp cât dispozițiunile referitoare la perimare, nu sunt contrarii, cuprinse sau modificate în codul de procedură fiscală, urmează să se aplice dreptul comun.

Că, în ce privește faptul existenței în codul de procedură fiscală a dispozițiunei art. 334 referitoare la revizuirea din dreptul comun, din care se trage concluziunea inadmisibilității perimării în materie de recurs fiscal, nu este concludent, întru cât, din examinarea acestui text se vede preocuparea legiuitorului de a adapta instituția revizuirii la organizarea instanței de recurs în materie fiscală, care, prin admiterea recursului, este investită și cu judecarea fondului.

Că deci, ne fiind vorba de o adoptare ci de o adaptare a instituției revizuirii la procedura fiscală, argumentul tras din această împrejurare este nevalabil și urmează a fi înlăturat ca atare.

Având în vedere că intimatul în cererea de perimare invoacă înlăturarea prezumției de neglijență și părăsire a instanței, care stau la baza instituției perimării, prin mobilizarea procuratorului său avocatul Gh. Apostoliu.

Având în vedere că din examinarea dosarului, deși rezultă că recursul a fost introdus de procuratorul societății, anume avocatul Gh. Apostoliu, însă la 10 Februarie 1940, primul termen de înfățișare, când procesul s'a amânat pentru comunicarea motive-

lor de recurs, recurența a fost reprezentată în instanță de avocatul Fiacescu, asociat și substituitul avocatului Apostoliu.

Că deci, atât timp cât nu se face dovada, că ambii avocați procuratori ai societății recurente au fost mobilizați, apărarea invocată de intimată în perimare nu poate fi luată în considerație, iar examinarea livretului militar al avocatului Apostoliu, spre a se stabili epocile în care a fost mobilizat, devine inutilă, atât timp cât nu se invoacă și nu se dovedește mobilizarea în epoca curgerii termenului de perimare și a avocatului Fiacescu.

Că astfel fiind, prezumția de neglijență și părăsirea instanței operând, urmează a se admite cererea de perimare și a se declara perimat recursul Soc. în nume colectiv Găetano & Xantopol, în contra deciziei fiscale Nr. 1003/940.

(Trib. Constanța S. II-a, Sentința civilă Nr. 39/943 ; Preșidenția D-lui **Eugen M. Atanasiu**, președinte, redactorul sentinței. Fiscul prin D-l I. Florescu, pârâta prin D-l avocat Gh. Apostoliu).

Tribunalul Constanța S. II-a

Audiența din 29 Martie 1943.

SPEȚA Nr. 30. Contestație fiscală. Titlu de urmărire,—art. 1 și 59 al. II legea procedurii fiscale. Diferențe vamale,—art. 186 și 125 legea vamală. Ordin de debitare dat pe baza unei evaluări făcute de o comisie ilegală. Nevalabilitate. Lipsa titlului executor.

Nu există titlu valabil de urmărire, în sensul art. 1 și 59 legea procedurii fiscale, atunci când ordinul de debitare este dat pe baza unei evaluări făcută de o Comisie necompetentă, alta decât cea prevăzută de art. 125 din legea vămilor.

TRIBUNALUL : Asupra contestației de față ;

Având în vedere că, din actele dela dosar, cum și din susținerile părților, se constată următoarele: Achil D. Rădulescu a cumpărat în toamna anului 1939, dela un polonez refugiat, o mașină auto-turism de patru persoane cu suma de lei 8.000, plus toate taxele cuvenite Statului calculate la această sumă. Această cumpărare a fost încuviințată, prin procesul-verbal Nr. 11680 din 29 Septembrie 1939, de către comisia de validare a acestor cumpărări de pe lângă prefectura jud. Constanța. Ulterior, în urma unui raport cu Nr. 1096 din 18 Noembrie 1939, al Circ. 9 Gața, întocmit de către inspectorul vamal C. Drăgănescu și pe

baza unui proces verb l de reevaluare, întocmit de către o comisie din ziua de 17 Noembrie 1939, proces verbal în care se spune între altele, că mașina D-lui Achil Rădulescu valorează 100.000 lei și nu suma de 8.000 lei, cu cât a fost trecută în actul de vânzare și de evaluare al primei comisiuni, se dă un ordin de debitare pentru diferență, de către secretarul general din Centrala Ministerului. Pe baza acestui ordin cu Nr. 452325 din 18 Ianuarie 1940, Direcția Vănilor Constanța, prin somația Nr. 37956 din 6 Februarie 1940, somează pe Achil Rădulescu să plătească suma de 45135 lei, diferența de taxe ce s'ar cuveni Statului, socotite la valoarea mașinei de 120.000 lei. În contra acestei urmăriri și impunerii, Achil Rădulescu face contestația de față, arătând că Statul nu are un titlu contra sa și nu poate fi urmărit, cerând anularea urmăririi și a ordinului.

Având în vedere că, potrivit art. 1 din legea pentru perceperea și urmărirea veniturilor publice, orice sumă cuvenită Statului se va percepe și urmări potrivit acestei legi, adică pe baza creanțelor decurgând din roluri, contracte și alte titluri cărora legile le recunosc caracterul executoriu.

Având în vedere că Statul Român susține, că titlul său în baza căruia urmărește pe contestator, este procesul verbal unit cu ordinul de debitare dat de Secretarul general, ordin care se încadrează în totul în dispozițiunile articolului 59 al. II din legea pentru unificarea procedurii fiscale.

Considerând că, potrivit art. 59 al. II din legea pentru unificarea procedurii fiscale, titlul de creanță pentru diferențele de impozite și taxe la mărfurile insuficient taxate, îl constituie declarația vamală de import sau export, împreună cu ordinul de debitare a diferenței de taxă sau impozitului ce urmează a se mai percepe.

Că, din textul acestui articol, rezultă următoarele: a) aceste dispozițiuni privesc actele și declarațiile insuficient taxate, fie dintr'o eroare de calcul, fie din omiterea unei taxe; b) că pentru taxele vamale impozitul se calculează la acele acte ce sunt cerute după legea vănilor, la declarațiile de import sau export, singurele care constituiesc baza de plecare pentru asemenea taxe.

Că numai acesta este sensul dispozițiunilor din articolul sus citat, rezultă cu evidență din însăși cuprinsul ultimului alineat, unde se spune categoric: „ordinul de debitare va arăta impozitul și taxa plătită, textul aplicat, precum și diferența de impozit sau taxă ce urmează a se mai plăti”.

Având în vedere că, în speță, contestatorul Achil Rădulescu s'a conformat dispozițiunilor din legea vănilor, achitând Statului taxele vamale cuvenite, așa cum de altfel s'a prevăzut în ordinul Nr. 276267 din 26 Septembrie 1939, la valoarea cu care a cumpărat și i s'a validat cumpărarea mașinei în cauză.

Că deci, potrivit acestui ordin al Direcțiunei Vănilor din Ministerul de Finanțe, declarația vamală la care urma să i se

perceapă taxele și impozitele cuvenite Statului a fost înlocuită cu obligația celui în cauză de a prezenta dovada cumpărării și validării comisiei de validări, urmând ca la suma acolo prevăzută să se calculeze impozitele cerute de lege, lucru căruia contestatorul s'a conformat.

Că, întrucât la această valoare, declarată și validată de comisia de validare, s'au încasat toate taxele cuvenite și nemai rezultând vre-o diferență, pe care Statul ar fi în drept a o percepe, urmează că contestatorului în speță nu i se mai pot aplica dispozițiunile sus zisului text.

Având în vedere că, dacă, așa cum susține Statul Român, suma arătată de Achil Rădulescu și validată de comisie, nu reprezintă adevărata valoare a mașinei, Statul era în drept, potrivit art. 186 din legea vămilor, să procedeze la verificarea și reevaluarea mașinei și să dreseze procese verbale de contravenție, deosebit de taxele ce ar fi urmat să se perceapă.

Având în vedere că, potrivit articolului 125 din aceeași lege, orice contestații ivite între declaranți și biroul vamal se vor supune unei comisii de experți instituită pe lângă Direcțiunea Vămilelor, comisie care se va pronunța asupra naturii, calității și valorii mărfurilor, cât și asupra aplicării tarifului vamal. Că această comisiune se compune din trei reprezentanți, așa cum se arată în acelaș articol.

Având în vedere că, în speță, Statul nu s'a conformat acestor dispozițiuni, întrucât nu a apelat la comisia sus zisă, unde să ceară o reevaluare a mașinei în cauză, ci, instituind o comisie specială, această comisie a procedat la o nouă evaluare a mașinilor, ce deja fuseseră evaluate și validate de prima comisie și pe baza acestei reevaluări a dat zisul ordin de debitare.

Că, această comisiune nefiind cea prevăzută la articolul 125, ea nu avea căderea legală să statueze asupra valorii și deci urmărirea ce se face e lipsită de temeiul legal, Statul neavând în acest caz nici un titlu, ordinul de debitare neputând da ființă legală unei măsuri luate de o comisie ilegală.

Având în vedere că, întrucât la suma declarată și validată s'au plătit toate taxele și impozitele cerute, nerezultând nici o diferență în minus și întrucât valoarea declarată a mașinei nu a fost, prin reevaluare legală, schimbată, urmează că bine au fost plătite taxele numai la această sumă și că ordinul dat de Direcția Vămilelor și somația ce se face în contra lui Achil Rădulescu nu constituiesc titluri de urmărire în sensul legii și ele urmează a fi anulate, prin admiterea cererii contestatorului.

(Trib. Constanța S. II, Sentința civilă Nr. 72/1943. Preșidenția D-lui Eugen Atanasie, Președinte; Redactor Dr. Petre Roșca, Supleant. Contestatorul prin D-l avocat Th. Mira, Statul intimat prin D-l avocat public Al. Cinski.)

Partea II-a.

MATERIE PENALĂ.

Inalta Curte de Casație și Justiție S. II-a

Audiența din 11 Noembrie 1942.

SPEȚA Nr. 31. Camera de Acuzare. Recurs. Cazurile în care inculpatul poate declara recurs contra deciziunilor Camerei de Acuzare.

Dreptul de recurs împotriva deciziunilor Camerei de Acuzare în toate materiile, este prevăzut în mod expres prin art. 453, 471 al. 1, 475 și 479 pr. penală, iar cazurile în care se poate uza de acest drept rezultă atât din disp. art. 448, 451, 452 și 475 pr. penală, cât și din disp. art. 281 al. I, 282 al. II și 292 al. II pr. penală. Motivele de recurs trebuie încadrate în nulițiile prevăzute de art. 474 pr. penală și numai în măsura în care aceste nuliități au fost săvârșite în rezolvarea cazurilor supuse judecății Camerei de Acuzare.

Omisiunea Camerei de Acuzare de a se pronunța asupra mijloacelor de apărare, nu poate constitui motiv de recurs, afară de cazul când se referă la competență sau stingerea acțiunii penale. Art. 451 pct. 2 comb. cu art. 474 par. II pct. 7 procedura penală.

CURTEA: Asupra recursului declarat de inculpatul Gh. Vrăgneau în contra deciziunii No. 47 din 9 Iulie 1942 a Camerei de Acuzare a Curții de Apel Constanța.

Având în vedere că din examinarea deciziunii recurate se constată, că Parchetul Tribunalului Constanța, prin rechizitorul Nr. 12499 din 24 Mai 1941, a deschis acțiune publică contra lui Gh. Vrăgneau, pentru crima de mituire, prev. și pedepsită de art. 251 cod penal, cu aplicarea Decretului-Lege No. 3712, publicat în Monitorul Oficial No. 261 din 7 Noembrie 1940, constând în aceea că, în calitate de controlor ajutor de pe lângă Ad-

ministrația Financiară Constanța, verificând registrele comercianțului Frunză, pentru a constata dacă a aplicat impozitul de 20‰, a pretins acestuia suma de 20.000 lei pentru a nu-i dresa acte de contravenție, căci, în caz contrar, va plăti suma de 150.000 lei amendă. În urma ridicării registrelor, inculpatul a început să exercite presiuni asupra reclamantului, convenind la urmă cu el să primească numai 5.000 lei, din care a și primit acot suma de 2000 lei.

Că, în urma instrucției urmată în cauză, Cabinetul I de Instrucție de pe lângă Tribunalul Constanța, prin ordonanța definitivă No. 29 din Martie 1942, a dispus scoaterea de sub urmărire a inculpatului de sub învinuirea ce i s'a adus prin rechizitoriul Parchetului, în lipsă de indicii suficiente despre culpabilitatea sa.

Această ordonanță definitivă a fost atacată cu apel de Parchetul General de pe lângă Curtea de Apel Constanța, cerându-se Camerei de Acuzare să o reformeze și să dispună trimiterea în judecată a lui Gh. Văgăneanu pentru faptul mai sus arătat și cu calificarea de crimă de luare de mită, prevăzută și pedepsită de art. 251 cod penal modificat prin Decretul Lege No. 3712, publicat în Monitorul Oficial No. 261 din 7 Noembrie 1940.

Camera de Acuzare, prin deciziunea supusă recursului, a admis apelul și reformând ordonanța definitivă, a declarat că este locul a fi pus sub acuzare inculpatul, pentru crima de luare de mită, potrivit suscitatorilor texte de lege și ca consecință a dispus trimiterea sa în judecata Curții de Apel Constanța, ca instanță criminală, pentru faptul de care este învinuit.

Având în vedere că, atacând cu recurs această deciziune, recurentul prin unicul motiv de casare astfel formulat: „Violarea art. 474 partea II, pct. 7 pr. pen., exces de putere“, susține că, nu se motivează de Camera de Acuzare din ce dovezi și-a făcut convingerea vinovăției sale, ci se mulțumește să facă simple afirmațiuni arbitrare, întemeindu-se numai pe arătările reclamantului și a depoziției martorului E. Bujoreanu și omite de a analiza celelalte probe administrate în cauză, cari, dacă ar fi fost luate în considerație, alta ar fi putut să fie soluțiunea Camerei.

Considerând că dreptul de recurs împotriva deciziilor Camerei de Acuzare, în toate materiile, este prevăzut în mod expres prin art. 453, 471 alin. I, 475 și 479 pr. penală, iar cine (titularii) și în ce cazuri poate uza de acest drept, rezultă, fără îndoială, din dispozițiunile art. 448, 451, 452 comb. cu art. 449 și 450 pr. penală — în materie de sechestrul penal, în care caz recursul se judecă de Curtea de Apel — și art. 475 pr. penală.

Considerând că, examinând cuprinsul textelor mai sus menționate, se constată, că în sistemul procedurii noastre penale între cele două căi de atac, apel la Camera de Acuzare și recurs la Curtea de Casație, există o perfectă simetrie, în sensul că folosirea lor este conferită acelorași părți și în aceleași cazuri — cu adăugirea că, în cazurile prevăzute de art. 475 pct. 2 și

urm. pr. penală se poate face recurs, deși nu s'a făcut apel, precum se poate face recurs și în cazurile prevăzute de art. 281 alin. I și art. 479 procedura penală, cazuri în cari nu se poate vorbi de apel.

Că, deasemeni, Ministerul public și învinuitul mai pot face recurs și în cazurile prevăzute de art. 282 alin. II și art. 292 alin. II pr. penală.

Că, în ceea ce privește motivele de recurs, ele trebuie să se încadreze în nulitățile prevăzute de art. 474 pr. penală și numai în măsura în care aceste nulități au fost săvârșite în rezolvarea cazurilor supuse judecății Camerei de Acuzare.

Considerând că, în lumina acestor principii, în contra deciziilor Camerei de Acuzare, prin care s'a ordonat, — procedându-se fie în baza art. 279 proc. penală, fie admitându-se apelul părții civile ori al Ministerului public contra ordonanței definitive de neurmărire, — trimiterea în judecată pentru crimă, acuzatul poate face recurs: a) întemeiat pe dispozițiunile aliniatului IV al art. 475 pr. penală, — nulitate prevăzută de art. 474 partea I, pct. 1, 4 și 8 proc. penală, — ori de câte ori Camera de Acuzare a săvârșit vre'o călcare sau omisiune de formalități, pentru a căror neobservare legea pronunță nulitatea și pe cari acuzatul nu le mai poate invoca la fond, precum ar fi: reaua constituire a Camerei de Acuzare, sau când trimiterea a avut loc printr'un apel tardiv sau inadmisibil, ori apelantul nu avea calitatea de a face apel contra ordonanței definitive a judeului de instrucție; b) pentru motivele de formă prevăzute de art. 281 pct. 1 și 3 pr. pen., nulitate prevăzută de art. 474 partea I, pct. 4 pr. pen., când deciziunea nu cuprinde, din punct de vedere formal, condițiunile prescrise de acel text; și c) pentru motivele de fond, prevăzute de art. 281 pct. 2 pr. pen., — nulitate prevăzută de art. 474 partea I, pct. 6 pr. pen., — când Camera de Acuzare a omis să se pronunțe asupra mijloacelor esențiale de apărare invocate în cursul instrucției sau prin memorii, cu privire la cazurile prevăzute de art. 451 alin. 2 pr. penală și cu condițiunea de a nu se schimba starea de fapt, reținută de deciziunea atacată.

Că, drept corolar al restrângerii dreptului de recurs al acuzatului, în ce privește omisiunea Camerei de Acuzare de a se pronunța asupra mijloacelor sale esențiale de apărare, numai la cele două cazuri prevăzute sub art. 451 pct. 2 pr. penală, este a se decide, că acuzatul nu va putea formula motive de casare pentru omisiunea apărărilor formulate înaintea Camerei de Acuzare, decât dacă este vorba de omiterea unei apărări în legătură cu competența și cauzele de stingere a acțiunii penale.

Considerând că, astfel îngădit dreptul de recurs al acuzatului în contra deciziei Camerei de Acuzare de trimitere în judecată pentru crimă, urmează a se decide, că întrucât apărărilor invocate prin motivul de casare nu se încadrează în nici unul din

cazurile prevăzute de suscitările textelor de lege, care ar putea fi deduse de recurent pe calea recursului și pretenziile omisiunii ale Camerei de Acuzare nu sunt în legătură cu competența și cauzele de stingere a acțiunii penale, în sensul art. 451 pct. 2 pr. penală, astfel că motivul de recurs mai sus reprodus urmează a fi socotit ca inadmisibil și înlăturat ca atare, iar recursul cătă a fi respins ca nefondat.

(Cas. II, Deciziunea penală Nr. 2533/942. Preșidenția D-lui N. Ciurea, consilier. Ministerul public prin D-l Procuror C. Prodan; Recurentul prin D-l avocat Marin Stănescu).

Curtea de Apel Constanța

Audiența din 13 Aprilie 1943.

SPEȚA Nr. 32. Sabotaj. Beneficii. Calcul. Taxe de consumație și impozite. Dacă prețul maximal loco fabrică pentru lumânările de parafină, fixat prin Deciziunea Nr. 75/1942, cuprinde și impozitul pe lux și cifra de afaceri. Soluție negativă.

Legea pentru reprimarea speculei ilicite și a sabotajului economic, prin art. 8, a dat în căderea Ministerului Economiei Naționale dreptul de a stabili, pe cale de deciziuni, prețul de vânzare al produselor și mărfurilor, cum și limitarea beneficiilor, prin determinarea modului de calculare și de fixare al prețului de cost.

În puterea acestui mandat, Ministerul Economiei Naționale a dat o serie de deciziuni pentru calcularea și limitarea beneficiilor, criteriile de bază fiind fixate prin deciziunea Nr. 183 din 21 Martie 1941, fără însă ca organul legal de fixarea acestor prețuri să adopte un sistem uniform în stabilirea lor, oricare ar fi fost el, ci a prevăzut în fiecare deciziune, dela caz la caz, ce anume taxe și impozite sunt cuprinse în prețul maximal și care din ele urmează a fi adăugite.

CURTEA: Asupra recursului penal declarat de Ion Leca, contra sentinței penale Nr. 88 din 6 Martie 1943, a Instanței speciale de sabotaj depe lângă Tribunalul Constanța;

Având în vedere actele și lucrările din dosar, precum și susținerile părților;

Având în vedere că din cuprinsul sentinței recurate rezultă următoarele: prin procesul verbal din 1 Februarie 1943, încheiat

de D-l Ion Negulescu, procuror din parchetul Constanța, a fost trimis în judecata instanței speciale de sabotaj Ion Leca, comerciant din Constanța str. Ștefan cel Mare Nr. 28, pentru delictul de speculă ilicită, prevăzut de art. 31 lit. c. din legea pentru reprimarea speculei ilicite și a sabotajului economic, săvârșit prin aceea că, la controlul ce s'a făcut la magazinul de desfacere a fabricii sale proprii de lumânări, dela adresa arătată mai sus, a găsit afișat prețul de 265 lei kgr. la lumânările de parafină colorată și albe, preț ce depășește pe cel stabilit prin Deciziunea Nr. 75, publicată în Monitorul Oficial Nr. 299 din 21 Decembrie 1942; Că prima instanță, reținând faptul de mai sus în sarcina susnumitului comerciant, l'a calificat delict de speculă ilicită prin afișarea unui preț mai mare decât cel la care avea dreptul, fapt prevăzut de art. 31 al. c. din Decretul Lege pentru reprimarea speculei ilicite și a sabotajului economic și pedepsit de al. penultim al aceluiaș text, condamnându-l să sufere o internare de una lună într'un lagăr de muncă;

Având în vedere că, pentru a ajunge la această soluțiune, instanța de fond motivează că recurentul Ion Leca a depășit prețul la lumânări, deoarece prin Decizia Nr. 75 din 19 Decembrie 1942, Comisariatul General al prețurilor fixând prețul maximal de 182 lei kgr. de lumânări de parafină, loco fabrică sau atelier, inclusiv ambalajul și taxa de consumație, recurentul, în calcularea prețului de vânzare cu amănuntul, nu avea dreptul să adauge la prețul maximal de 182 lei decât beneficiul de 10% ca fabricant și 20% ca detailist, cum și timbrele de factură de 1% și contribuția națională de 5%; că recurentul adăugând la acest preț și impozitul pe cifra de afaceri de 12%, care fiind tot o taxă de consumație era cuprins în prețul maximal de 182 lei kgr., a depășit prețul fixat prin decizia de mai sus.

Având în vedere că această sentință a fost atacată prin recursul de față, formulându-se un unic motiv de casare, astfel e-nunțat :

„Exces de putere, violarea art. 31 al. c. și 31 alin. penultim, combinat cu dispozițiunile art. 1 și 2 din decizia Ministerului Economiei Naționale No. 75/942; art. 1 litera a și b. din decizia Ministerului Economiei Naționale No. 183/941. precum și dispozițiunile art. 2 lit. F și 4 din legea impozitului pe cifra de afaceri din 1 Aprilie 1942 și art. unic al legii pentru fixarea taxelor de consumație la unele produse, din 5 Mai 1942. Eroare grosieră de fapt, nemotivare“.

Având în vedere că, în esență, motivul de recurs în desvoltarea lui critică soluțiunea instanței de fond, care a putut să ajungă la condamnațiunea recurentului, numai prin eroarea de a fi eliminat din calculul prețului de afișare impozitul de 12% pe cifra de afaceri, datorat conform art. 2 lit. F. din legea asupra impozitului pe lux și cifra de afaceri din 1 Aprilie 1942. Că dacă instanța de fond ar fi calculat și acest impozit, care în

speță era de 24 lei la kgr., s'ar fi ajuns la prețul legal de afișare de 265 lei kgr. de lumânări, iar nu de lei 254 kgr., cât calculează instanța de fond; Că excluderea acestui impozit din calculul prețului se explică numai prin confuziunea ce-o face instanța de fond între noțiunea de impozit și cea de taxă de consumație, socotind că aceasta din urmă include și impozitul, pe când taxa de consumație, de 15 lei pe kgr. de lumânări de parafină, este o taxă aparte înființată prin legea din 5 Mai 1932; Că potrivit art. 4 din legea cifrei de afaceri, impozitul se va calcula asupra valorii de facturare, prin care se înțelege valoarea de circulație a produselor, adică toate cheltuelile, taxele și impozitele; Că înslârșit și decizia Nr. 183/941, prin care se limitează beneficiile, prevede în art. 1, că în fixarea acestor beneficii și a prețului de vânzare cu amănuntul trebuie să se țină seamă de impozitul pe cifra de afaceri.

Considerând că noțiunea de impozit și de taxă de consumație sunt noțiuni deosebite, atât prin natura cât și prin fundamentul lor legal, fiecare din ele fiind datorate în baza unor legi deosebite;

Considerând că sunt unele produse și articole, cari sunt supuse atât impozitului pe cifra de afaceri cât și taxei de consumație, altele numai impozitului pe cifra de afaceri sau taxei de consumație și altele niciuna din acestea.

Considerând că, potrivit art. 1 din legea impozitului pe lux și cifra de afaceri din 1 Aprilie 1942, toate produsele și materiile prime puse în circulație sub orice titlu, fie importate, fie produse în țară, sunt supuse impozitului pe cifra de afaceri, afară de cele scutite, enumerate în anexata listă E, listă în care nu figurează lumânările de parafină;

Considerând că, în conformitate cu art. 2 litera F din aceeași lege, produsele de orice natură cari nu vor fi prevăzute în niciuna din listele anexate legii pentru impozitul pe lux și cifra de afaceri, vor fi supuse unui impozit de 120%, categorie în care se găsesc lumânările de parafină;

Considerând că potrivit articolului unic din „legea pentru fixarea taxelor de consumație la unele produse”, publicată în Monitorul Oficial Nr. 103 din 5 Mai 1932, lumânările de parafină sau stearină sunt supuse unei taxe de 15 lei pe kgr., iar prin Decretul Lege Nr. 892, publicat în Monitorul Oficial Nr. 287 din 6 Decembrie 1942, această taxă a fost mărită la 20 lei, de unde rezultă că lumânările de parafină sunt supuse atât impozitului pe cifra de afaceri cât și taxei de consumație;

Considerând că, în dezechilibrul economic datorat stărilor excepționale de război mondial, prețurile nemai putând fi determinate de jocul liber al legilor naturale a cererii și ofertei, a trebuit să intervină autoritatea Statală, care, prin art. 8 din legea pentru reprimarea speculei ilicite și a sabotajului economic, a prevăzut că Ministerul Economiei Naționale,—respectiv Subs-

cretariatul de Stat al Aprovizionării—, va putea prin deciziuni să stabilească prețul de vânzare al produselor și mărfurilor la producător sau comerciant, precum și de a limita beneficiul la vânzarea produselor și mărfurilor de orice fel, prin deciziuni, determinând modul de calcul și de fixare a prețului de cost;

Că prin legea Nr. 607 din 24 August 1942, Subsecretariatul de Stat al Aprovizionării a fost înlocuit cu „Comisariatul General al prețurilor”, având aceleași atribuțiuni;

Considerând că, în puterea acestui mandat, s’au dat o serie de deciziuni pentru calcularea beneficiilor și limitarea lor, criteriile de bază fiind fixate prin deciziunea Subsecretariatului de Stat al Aprovizionării Nr. 183 din 21 Martie 1941;

Considerând, că potrivit art. 1 al acestei decizii, beneficiul pentru fabricant se calculează asupra prețului de cost, care se compune din prețul de fabricație și cheltuelile administrative, în care figurează printre altele și impozitele;

Că, prin al. b. al aceluiaș articol, când se fixează beneficiul pentru comerciant, se prevede că acest beneficiu se va calcula asupra prețului de cumpărare constat prin factură, plus timbrele, cheltuelile de transport, de vamă, asigurarea mărfii, precum și toate **taxele și impozitele** suportate de marfă, până la intrarea acesteia în magazin.

Considerând că potrivit principiilor puse de această deciziune, care păstrează și dânsa deosebirea între taxe și impozite, nu constituie nici o dificultate dreptul comerciantului de a calcula beneficiul său la prețul de cost, mărit cu toate cheltuelile suportate de marfă până la intrarea în magazin, printre care necontestat sunt, în speță, și taxa de consumație de 20 lei la kilogram și impozitul pe cifra de afaceri;

Considerând că acest principiu este consfințit și de art. 4 din legea impozitului pe lux și cifra de afaceri, care dispune că impozitul se va calcula la valoarea finală de facturare, ce trebuie să cuprindă neapărat: ambalajul, **taxele de consumație** și orice alte speze, taxe și **impozite**, chiar și atunci când mărfurile sunt trecute din fabrică în depozitele proprii de desfacere, ca în speță;

Considerând că acest regim, care constituie dreptul comun în materie de calcularea beneficiilor, a fost modificat, pentru lumânările de parafină, prin deciziunea Comisariatului General al prețurilor Nr. 75 din 19 Decembrie 1942;

Considerând că prin art. 1 din această deciziune, prețurile la toate sorturile de lumânări de parafină, loco-fabrică sau atelier, se fixează la 182 lei pe k.r., inclusiv ambalajul și taxa de consumație.

Considerând că, atât prin definiție cât și prin rațiunea lui de a fi,—ușurința de aplicat și de control,—prețul maximal ar fi trebuit să reprezinte prețul ultim cu care produsul este vândut consumatorului, deosebirea între dreptul comun pentru calcularea

beneficiului, stabilit de decizia 183/1941 și prețul maximal, fiind aceea că, în acest caz, calcularea prețului nu se mai face de fabricant sau comerciant, ci de organul legal,—Comisariatul General al prețurilor;

Că potrivit acestui principiu, în speță, prețul maximal de 182 lei kilogramul de lumânări de parafină ar fi trebuit să fie prețul ultim și definitiv cu care acest produs să fie vândut detaliistului, în care să fie cuprinse toate taxele și impozitele.

Considerând însă, că organul legal de fixarea prețurilor maxime nu a adoptat un sistem uniform în stabilirea lor, oricare ar fi fost el, ci a prevăzut prin fiecare decizie în parte, dela caz la caz, ce anume taxe și impozite sunt cuprinse în prețul maximal și cari urmează a fi adăugite;

Considerând, că deși în marea majoritate a cazurilor, deciziunile de maximalizare prevăd că impozitul pe cifra de afaceri este inclus în prețul maximal, totuși nu frecvența acestor cazuri este hotărâtoare, atâta timp cât organul legal nu a adoptat sistemul unitar, ca prețul maximal să fie un preț finit care să cuprindă toate taxele și impozitele;

Astfel, într-o serie întreagă de deciziuni de maximalizarea prețurilor unor articole, se prevede expres că prețul fixat cuprinde și impozitul pe cifra de afaceri, ca în deciziunile No. 806, Monitorul Oficial No. 125 din 2 Iunie 1942, 807 din aceiași dată, 805 din Mai 1942, 818 din 10 Iunie 1942, 864 din 4 Iulie 1942, 862 din 4 Iulie 1942, pe când la altele se prevede dimpotrivă, că trebuie să se adauge impozitul pe cifra de afaceri și taxa de consumație, ca în decizia Nr. 808 din 21 Mai 1942, sau numai impozitul pe cifra de afaceri fără taxa de consumație, ca în decizia No. 888 din 12 Iulie 1942, pentru maximalizarea prețului la firele de bumbac.

Că, deciziunea Nr. 75/942, prin art. 1 prevăzând, că în prețul maximal de 182 kgr. de lumânări de parafină se include ambalajul și taxa de consumație, fără să menționeze și impozitul pe cifra de afaceri, iar regula generală prevăzută atât de decizia 183/941 pentru calcularea beneficiilor, cât și prin art. 1 din legea impozitului pe cifra de afaceri, fiind că acest impozit se adaugă la valoarea de facturare, rezultă că prezenta deciziune n'a derogat dela dreptul comun și ca atare recurentul era în drept, în calcularea prețului de desfacere cu amănuntul, să adauge la prețul maximal de 182 kgr., impozitul pe cifra de afaceri, de 12 la sută.

Că, în lumina celor expuse mai sus, rezultând că impozitul pe cifra de afaceri și taxa de consumație fiind de naturi diferite și având regimuri de aplicațiune independente, iar deciziunea Nr. 75/942 neprevăzând în mod expres că și impozitul pe cifra de afaceri este inclus în prețul maximal de 182 lei pe kgr., prima instanță numai prin violarea art. 31 al. c. și 31 al. penultim din D. L. pentru reprimarea speculei ilicite, 1 și 2 a deciziei 75/942

ă Comisariatului general al prețurilor, a art. 1 lit. a. și b. din decizia Subsecretariatului de Stat al Aprovizionării No. 183/941, precum și art. 2 lit. F. și art. 4 din legea impozitului pe lux și cifra de afaceri din 1 Aprilie 1942 și art. unic din legea pentru înființarea taxelor la unele produse din 5 Mai 1942, a putut statua, că impozitul pe cifra de afaceri este tot o taxă de consumație și că recurentul ar fi săvârșit astfel delictul de afișarea unui preț superior, prevăzut de art 31 al. c., când a adăugat la prețul maximal impozitul pe cifra de afaceri;

Că, întrucât sentința recurată a fost dată prin violarea textelor de lege arătate mai sus, rezultă că motivul de casare este întemeiat, și ca atare recursul urmează a fi admis și a se ca sentința recurată, evocându-se fondul, conform art. 55 din legea pentru reprimarea speculei ilicite și a sabotajului economic.

(C. Apel Constanța, Deciziunea penală No. 230/943. Președinția D-lui **Demostene Rădulescu**, Președinte și **redactorul** deciziunii. Ministerul Public prin D-l Gh. Agraru Procuror General. Recurentul prin D-nii avocați Radu Roșculeț și Scipio Vulcan; Partea civilă prin D-l avocat public Al. M. Chirănescu).

Curtea de Apel Constanța

Audiența din 31 Martie 1943.

SPEȚA Nr. 33. Sabotaj. Aprovizionare peste trebuințele unui consum normal. Acaparare. Infracțiune cu caracter de continuitate.

Potrivit art. 25 al. I din D. L. Nr. 1215/1941, nu este îngăduit consumatorului să facă aprovizionări de mărfuri sau de alimente, în cantități mai mari de cât cele trebuincioase pentru întreținerea obișnuită a sa și a celor ce sunt în sarcina sa.

Acapararea încrimnată de acest text, având caracterul unei infracțiuni continue, durând atât timp cât lipsesc de pe piață articolele acaparate, este indiferent momentul când a avut loc cumpărarea acestor articole, legea în vigoare pedepsind simpla deținere a unor mărfuri sau alimente în cantități peste necesitățile normale ale consumatorului.

CURTEA: Asupra acțiunii penale pornită în contra lui Eduard Seritgian din Constanța Str. Mihai Viteazu No. 40, prin procesele verbale din 14 Decembrie și 19 Decembrie 1942, în-

cheiate de Comisarii Şefi Oct. Petrescu şi I. C. Ionescu din Chestura Poliţiei Constanţa, pentru delictul de sabotaj prevăzut de art. 25 şi pedepsit de art. 33 al. b din D. L. No. 1215/941.

Având în vedere actele din dosar, susţinerile părţilor şi ale D-lui Procuror General, din care se constată următoarele :

Din procesele verbale din 14 Decembrie 1941 şi 19 Decembrie 1941, dresate de Comisarii Şefi Oct. Petrescu şi I. C. Ionescu, ambii din Chestura poliţiei Constanţa, se constată că numiţii, în urma unor informaţiuni, au făcut o descindere la domiciliul învinuitului Eduard Seritgian, din oraşul Constanţa Str. Mihai Viteazu No. 40, unde au găsit o cantitate de 32 kgr. cafea.

Întrebat învinuitul asupra provenienţei cafelii, a declarat agenţilor instrumentatori că a cumpărat-o treptat, treptat, în cursul anului 1940, numai pentru sine şi familia sa, fără a avea intenţiunea de a o revinde. Agenţii instrumentatori au declarat cafeaua confiscată şi au dat-o în custodia învinuitului şi apoi au înaintat procesele verbale D-lui Prim Procuror al Tribunalului Constanţa, pentru a le confirma. D-l Prim Procuror, confirmând aceste procese verbale, le-a înaintat Instanţei speciale de judecată de pe lângă Tribunalul Constanţa, încadrând faptul imputat învinuitului Eduard Seritgian în prevederile art. 25 şi 33 al. b D. L. No. 1215/1941.

Instanţa specială judecând această acţiune, în urma probelor administrate de învinuit, l-a achitat pe acesta pentru faptul ce i se imputa, prin sentinţa penală No. 1 din 9 Ianuarie 1943.

În contra acestei sentinţe a făcut recurs d-l Prim Procuror al Tribunalului Constanţa, prin adresa cu No. 783 din 12 Ianuarie 1943 şi înreg. la No. 755 din 13 Ianuarie 1943.

Curtea judecând acest recurs, l-a admis ca fondat prin decizia penală No. 110 din 5 Martie 1943 şi potrivit art. 55 al. penultim D. L. 1215/1941, a reţinut afacerea pentru a fi judecată în fond.

Având în vedere că din cele expuse mai sus, rezultă că faptul ce se impută învinuitului Eduard Seritgian constă în aceea că numitul, în calitate de consumator s'a aprovizionat de pe piaţă cu cantitatea de 32 kgr. cafea; că o asemenea cantitate fiind mult prea mare, faţă de cantitatea necesară pentru consumul învinuitului şi a celor patru membrii din familia sa, fapta învinuitului intră în prevederile art. 25 din D. L. No. 1215/941, text care în mod categoric interzice consumatorului să facă aprovizionări de mărfuri sau de alimente, în cantităţi mai mari decât cele trebuincioase pentru întreţinerea obişnuită a sa şi a celor ce sunt în sarcina sa.

Având în vedere că învinuitul în apărarea sa susţine că, cantitatea de 32 kgr. cafea găsită asupra sa este o cantitate ce nu poate fi considerată ca exagerată, întrucât fiind armean, el şi familia sa consumă cafeaua în cantitate mare şi că, chiar dacă

s'ar trece peste această, cafeaua cumpărând-o încă din anul 1940, când nu era în vigoare actuala lege, pe baza căreia a fost trimis în judecată, nu este cazul a fi condamnat, întrucât legea în vigoare în momentul consumării infracțiunii nu pedepsea aprovizionarea de pe piață cu cafea în cantitate mai mare de cât cea necesară consumului personal și al familiei.

Având în vedere că, în ceea ce privește prima parte a susținerii, este cu totul neserioasă, întrucât, cantitatea de 32 kgr. cafea nu poate fi considerată ca o cantitate obișnuită pentru un consum normal, consum care, după cum este știut, nu poate fi mai mare de cât 3-4 cafele zilnic de persoană, ceea ce revine pentru numărul membrilor familiei invinuitului, 20 cafele zilnic. Ori 32 kgr. cafea reprezintă, după calculul cel mai larg posibil, cafeaua necesară familiei invinuitului pe un timp de trei ani.

De altfel, din chiar dovezile administrate de invinuit (depoziția martorului Ghiulbeng Ghiulbenghian, fila No. 50), rezultând că acesta în cursul anului 1940 s'a aprovizionat cu 40-50 kgr. cafea, însemnează că de la data aprovizionării și până la data descinderii, adică aproape doi ani, a consumat maximum 18 kgr. cafea.

Că, în asemenea împrejurare, susținerea invinuitului nu poate fi luată în considerare și în consecință aprovizionarea cu cafea nu a fost făcută decât cu scopul, ca profitându-se de faptul că cafeaua, atât de necesară pentru consumul unei mari părți din marele public, lipsește de pe piață, să o vândă pe sub ascuns cu prețuri mult mai mari decât cele oficiale.

Că, în ce privește susținerea din procesele verbale ale agenților instrumentatori, că nu au putut stabili că invinuitul a făcut comerț cu cafea, aceasta nu însemnează că într'adevăr nu a făcut comerț cu cafea, întrucât vânzarea de cafea în mod clandestin nu se face cu martori.

Având în vedere că, în ceea ce privește partea a doua a susținerii invinuitului, de asemenea nu poate fi luată în considerație, întrucât fapta imputată numitului se consideră ca fiind săvârșită în chiar momentul descoperiri; iar dovezile administrate în cauză, prin care se tinde a se stabili, că cafeaua găsită cu ocaziunea descinderii este procurată încă din luna Iunie 1940, nu sunt de așa natură ca să facă convingerea, că într'adevăr cafeaua este din acel timp, deoarece toți martorii audiați nu fac decât vagi afirmațiuni cu privire la proveniența cafelii, fără însă ca vre'unul din ei să afirme cu precizie susținerea invinuitului.

De altfel, o cantitate atât de mare de cafea trebuia procurată pe bază de factură, act care ar fi putut face o dovadă de oarecare tărie, dar care n'a fost înfățișat de inculpat.

Că, prin urmare, momentul cumpărării cafelii nu poate fi considerat altul de cât acela sub imperiul actualei legi, care prohibă asemenea cumpărări. Dar, trecându-se peste acest fapt și considerându-se că într'adevăr cafeaua s'a cumpărat în Iunie 1940, urmează a se vedea dacă legea speculei din acel timp permitea

cumpărarea de cafea în cantități mai mari de cât cele necesare persoanei cumpărătorului și familiei sale.

Având în vedere că în luna Iunie 1940 era în vigoare legea speculei din 18 Noembrie 1939, lege care, prin art. 23 lit. e, consideră ca infractori pe consumatorii care vor face aprovizionări de articole declarate de generală necesitate, și îi pedepsește conform art. 24 lit. b. din aceeași lege.

Că din acest text de lege rezultă că legiuitorul a căutat ca să împiedice acapararea de pe piață a articolelor de generală necesitate, pedepsind pe acei ce caută să înfrângă aceste dispozițiuni.

Că, între articolele de generală necesitate fiind și cafeaua, cumpărarea în cantitate mai mare de cât cea necesară cumpărătorului și familiei sale, constituie o infracțiune la legea de mai sus.

Având în vedere și situațiunea care s'ar pune și anume că, întrucât nu există o deciziune care să declare cafeaua de generală necesitate și cum faptul s'a petrecut în Iunie 1940 și prin urmare nepedepsibil după legea din 18 Noembrie 1939 și implicit, potrivit art. 3 din codul penal, nefiindu-i aplicabilă pedeapsa prevăzută de D. L. Nr. 1215/1941 și în acest caz invinuitul nu poate scăpa de sancțiunea acestei ultime legi.

Că această soluție este aplicabilă, întrucât acapararea are un caracter continuu, durând atâta timp cât lipsa de pe piață a articolelor acaparate continuă și luând sfârșit prin descoperirea articolelor acaparate.

Că, în speța de față, fapta acaparării a început în Iunie 1940 și a durat până la 14 Decembrie 1942, când a fost descoperită.

Că, în acest interval de timp a intervenit legea Nr. 1215 din 3 Maiu 1941, care pedepsește acapararea de pe piață a unei cantități de cafea mai mare de cât cea necesară acaparatorului și familiei sale.

Că, din momentul punerii în aplicare a acestei legi, fapta invinuitului a căpătat caracterul unei infracțiuni și cum această faptă a continuat să existe și sub regimul legii prohibitive, caracterul de infracțiune s'a permanentizat până în momentul descoperirii.

Că, prin urmare, fapta invinuitului, deși nepedepsibilă până la 3 Maiu 1941, din cauza caracterului său de continuitate devine pedepsibilă după această dată.

Că, cu totul alta ar fi fost situațiunea, dacă invinuitul la 3 Maiu 1941, luând cunoștință că fapta sa este prohibită de legea decretată la acea dată, ar fi desfăcut cafeaua, reținând pentru sine și familia sa cantitatea de cafea necesară pe care o întrebuința în mod normal, așa cum a dovedit că în curs de aproape doi ani a întrebuințat cantitatea de 18 kgr. și în acest caz s'ar fi putut vedea că fapta invinuitului nu are caracterul de acaparare.

Că neprocedând astfel, invinuitul este vinovat pentru fapta

ce i se impută și urmează a fi aplicate contra sa prevederile art. 33 al. b din D. L. No. 1215/1941, cari prevăd pedeapsa internerii într'un lagăr de muncă a acelor cari nu respectă dispozițiunile art. 25 din aceeaș lege, pe un timp de la una lună la un an, ordonându-se și confiscarea mărfurilor.

Având în vedere că, în ceea ce privește cantitatea de cafea ce urmează a fi atribuită invinuitului și implicit scutită de confiscare, întrucât nu există o deciziune a Ministerului Economiei Naționale care să raționalizeze consumul cafelii și cum art. 25 al. 1 al D. L. 1215/1941 permite instanțelor de judecată ca să aprecieze pe baza propriilor cunoștințe quantumul unei cantități de marfă sau alimente necesare consumului unui individ, Curtea apreciind, luând în acelaș timp în considerare și faptul că invinuitul și familia sa au consumat în aproape doi ani 18 kgr. cafea, îi acordă pentru un an de zile cantitatea de 10 kgr. cafea, care se scutește de confiscare.

Că așa fiind, din toate actele dosarului stabilindu-se în sarcina invinuitului că a săvârșit delictul de speculă ilicită prevăzut de art. 25 al. 1 al D. L. No. 1215/1941 și pedepsit de art. 33 al. b din acelaș D. L., urmează prin aplicarea acestor texte să fie condamnat, declarându-se în acelaș timp confiscată și cantitatea de 22 kgr. cafea.

(C. Apel Constanța, Deciziunea penală Nr. 176/1943. Preșidenția D-lui Demostene Rădulescu, președinte ; **Redactorul deciziunii D-l Romulus Frumușeanu**, consilier. Ministerul public prin D-l consilier Grigore Ghiculescu, delegat procuror general. Inculpatul prin D-l avocat Aram Agop, partea civilă prin D-l avocat public Al. M. Chirănescu).

Tribunalul Constanța S. I-a

Audiența din 3 Martie 1943.

SPEȚA Nr. 34. Adulter, — art. 445 cod penal. Întreruperea vieții conjugale în fapt. Condițiuni. Soț mobilizat. Întrerupere fortuită. Existența delictului. Condamnare.

Potrivit art. 445 al. ultim teza II-a cod penal, nici-o urmărire nu se poate face pentru delictul de adulter, dacă viața conjugală este întreruptă în fapt și soții trăiesc despărțiți.

Numai o întrerupere voluntară a vieții conjugale, exprimând manifestarea de voință a ambilor soți, sau cel puțin a unuia din ei, de a se despărți în fapt, constituie o împiedi-

cate a promovării acțiunei penale, nu și atunci când această situațiune se datorește unor împrejurări independente de voința soților.

TRIBUNALUL : Asupra acțiunei penale de față ;

Având în vedere actele din dosar și susținerile părților, din care rezultă în fapt următoarele :

În urma plângerii prealabile a locuitorului Marin D. Ciopec, din Comuna Cotul Văii, județul Constanța și după cuvenita autorizatiune dată de Parchetul Tribunalului Constanța, inculpații Ion Stroe și Eufrosina Marin Ciopec au fost prinși în flagrant delict de adulter, în noaptea de 14 Iulie 1942, la locuința inculpatului Ion Stroe, din Comuna Negru-Vodă, județul Constanța.

Constataările șefului de post respectiv din procesul verbal dresat cu acest prilej, conținând proba admisă de lege în materie de adulter, cei doi vinovați au fost trimiși în judecată, prin rechizitorul introductiv Nr. 15495 din 29 Iulie 1942, pentru faptul prevăzut și penat de art. 445 cod penal.

Ambii inculpați au tăgăduit faptul de a fi avut relațiuni sexuale în afară de căsătorie, susținând, că inculpata Eufrosina Marin Ciopec se găsea în serviciul inculpatului Ion Stroe, depunând în acest scop un act de angajament, autentificat la judecătoria Negru-Vodă și că, chiar dacă ar fi avut asemenea relațiuni, în conformitate cu dispozițiunile art. 445 al. ultim cod penal, nici o urmărire nu se poate face, întrucât viața conjugală era întreruptă în fapt și soții trăiau despărțiți.

Având în vedere că din actele dela dosar se constată, că cei doi inculpați au dormit în noaptea când s'a făcut descinderea în acelaș pat, astfel că, față de această probă, actul de angajament depus de cei în cauză urmează a fi înlăturat de Tribunal, fiind făcut, ca de obicei în asemenea infracțiuni, cu scopul de a înlătura o eventuală sancțiune penală.

Considerând că, în ce privește susținerea că inculpații nu pot fi urmăriți pentru delictul de adulter, întrucât viața conjugală era întreruptă în fapt și soții trăiau despărțiți, deși legiuitorul nu face nu o distincțiune, totuși nu se poate contesta, că prin întreruperea vieții conjugale în fapt, s'a înțeles că este vorba de manifestarea de voință a ambilor soți, sau cel puțin a unuia din ei, de a se despărți în fapt, viața conjugală devenind imposibilă, până la desfacerea căsătoriei prin divorț.

Că, așa dar, numai o întrerupere în fapt voluntară a vieții conjugale, unită cu constatarea că soții trăiau despărțiți, constituie o împiedicare a promovării acțiunei penale, nu și atunci când aceste două situațiuni se datoresc unor împrejurări independente de voința soților.

Considerând că, în speță, după cum rezultă din depoziția martorului Marin Lungu și susținerile soțului reclamant, acesta din urmă fusese concentrat și viața conjugală era întreruptă în

fapt numai datorită acestei împrejurări, astfel că inculpații nu pot invoca dispozițiunile finale ale art. 445 cod penal.

Considerând deci, că faptul inculpaților dovedit prin flagrant delict, întrunește în drept elementele delictului de adulter, prevăzut și penat de art. 445 cod penal... tribunalul condamnă.

(Trib. Constanța S. I, Sentința civilă Nr. 342/1943. Preșidenția D-lui **Elef. Bujoreanu**, Prim Președinte, **redactorul sentinței**.)

Tribunalul Constanța S. III-a

Audiența din 1 Iulie 1942.

SPEȚA Nr. 35. Sequestru asigurător penal, — art. 121 cod penal. Incuviințare de către Tribunal. Procesul penal pendinte în fața Curții de Apel. Cerere de desființare adresată Tribunalului. Respingere ca rău îndreptată.

Sequestrul penal fiind o măsură de siguranță și incuviințarea lui fiind în funcție de existența unui pericol de înstrăinare sau ascundere a averii de către inculpat, ce dăinuiește în tot timpul judecării procesului penal, se găsește prin aceasta într'un raport accesoriu cu procesul de bază, astfel încât, căderea de a se pronunța asupra înființării sau desființării lui aparține numai instanței penale în fața căreia procesul penal se găsește pendinte.

TRIBUNALUL: Asupra cererii de față.

Având în vedere că, prin petiția înregistrată la No. 5153/942, Ion Negulescu, zis Aurel, din Constanța Bulevardul Maria Nr. 177, cere să se desființeze sequestrul asigurător înființat, potrivit art. 121 procedura penală, asupra imobilelor proprietatea sa.

Având în vedere că, după cum rezultă din actele dosarului, prin ordonanța din 17 Ianuarie 1940, judecătorul de instrucție al Cabinetului II dela acest Tribunal, în conformitate cu art. 121 pr. penală, a dispus aplicarea unui sequestru asigurător asupra averii imobile a inculpatului Ion Negulescu zis Aurel, compusă din două imobile situate unul în Municipiul Constanța, și celălalt în Municipiul București, intervenindu-se printr'o luare de inscripție ipotecară la această secție, iar prin jurnalul Nr. 154/940 al acestei secțiuni, s'a înființat un sequestru asigurător penal pe averea mobilă a numitului inculpat și prin Ordonanța Nr. 57 din 31 Ianuarie 1940, dată de Președintele acestei secțiuni, s'a ordonat inscripție ipotecară asupra unui imobil proprietatea inculpatului, situat în Constanța Bulevardul Regina Maria Nr. 177, până la concurența sumei de lei 10.000.000.

Având în vedere că inculpatul, fiind trimis în judecată penală la acest Tribunal, prin sentința penală Nr. 503/941, a Secției I-a, a fost achitat de orice penalitate, iar împotriva susmenționatei hotărâri s'au introdus apeluri la Curtea de Apel Constanța de către Ministerul Economiei Naționale, Camera de Muncă Constanța, Breasla Marinarilor Docheri din Constanța și Parchetul acestui Tribunal, apeluri ce sunt pendinte la acea Curte, fiind citat ca parte civilă și Ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale, după cum se stabilește din certificatul Nr. 7018 din 2 Mai 1942, eliberat de grefa Curții de Apel Constanța.

Considerând că principiul consacrat de legiuitor, în ceea ce privește sequestrul penal, așa cum reese din normele art. 121 și următorii din procedura penală, este că sequestrul penal fiind o măsură de siguranță, încuviințarea lui fiind în funcție de existența unui pericol de înstrăinarea sau ascunderea averii, ce fără îndoială poate să se ivească oricând și să înceteze deasemeni în toată faza procesului penal, până la terminarea lui, deci raportul cu procesul de bază este de a fi accesoriu și, în consecință, căderea de a se pronunța asupra cererei de instituire a sequestrului penal, sau pentru desființarea lui, o are numai instanța penală ce are îndatorirea funcțională să soluționeze fondul.

Considerând că, în speță, pricina penală găsiindu-se pendinte înaintea Curții de Apel locale, cererea pentru desființarea sequestrului penal este în căderea numai a acelei instanțe de a o rezolvi și deci trebuia îndreptată acelei instanțe, astfel că cererea fiind adresată acestei instanțe, este socotită ca rău introdusă.

Considerând că inscripția ipotecară ordonată de Președintele acestei secții, s'a luat pe baza ordonanței judecătorului de instrucție care a ordonat sequestrul penal, și deci, cât timp cauza este pendinte în fața unei instanțe penale de fond, radierea inscripției ipotecare nu se poate face decât numai dacă, în prealabil, s'a desființat sequestrul penal de către instanța de fond, căci inscripția ipotecară este grefată pe existența unui sequestru penal.

(Trib. Constanța S. III, Incheerea penală Nr. 4107/1942. Preșidenția D-lui judecător Laurian Burnescu, redactorul încheerii. Petiționarul prin D-l avocat I. Ceașu, intimata prin D-l avocat public Al. Tarcinius.)

Tribunalul Constanța — Instanța de sabotaj.

Audiența din 9 Februarie 1943.

SPEȚA Nr. 36. Sabotaj. Frizeri. Dacă sunt supuși obligațiunii de afișare a certificatului de impozitele anuale pe venit. Soluție negativă.

Deși legea Nr. 396/1941, potrivit art. 2, supune îndatoririlor sale, în principiu, și pe meseriași, totuși art. 23 alin. I omițând să prevadă și pe meseriași, în ce privește măsurile de prevenire a speculei ilicite și a sabotajului, rezultă că infracțiunile create prin acest text se pot comite numai de comercianți sau industriași.

Frizerii nefiind comercianți în sensul codului de comerț, întrucât ei nu fac în principal fapte obiective de comerț, ci profesioniști, speculând munca lor ca element principal de producțiune, nu pot fi supuși obligațiunilor prevăzute de art. 23 legea sabotajului.

INSTANȚA: Asupra acțiunei penale de față;

Având în vedere că prin procesul verbal, încheiat la 19 Ianuarie 1943, de D-l Ștefan Burghilea, Judecătorul Șef al Judecătoriei Urbană Constanța, confirmat de Primul Procuror al Tribunalului Constanța, inculpatul Gheorghe Ionescu, proprietarul magazinului de frizerie de pe strada Ștefan cel Mare Nr. 20, este trimis în judecata instanței de sabotaj, pentru delictul de speculă ilicită, prevăzut de art. 23 lit. b legea Nr. 396/1941, comis prin aceea că, în ziua de 19 Ianuarie 1943, cu ocazia controlului care i s'a făcut, în legătură cu legea sabotajului, nu a avut afișat certificatul de impozitele anuale pe care le plătește.

Având în vedere actele și lucrările din dosar, precum și concluziile părților;

Având în vedere că, în drept, comit delictul de speculă ilicită, prevăzut de art. 23 lit. b și pedepsit de art. 32 lit. b, comercianții și industriași supuși prevederilor legii Nr. 396/1941, cari sunt obligați, dar omit, să afișeze în localul de desfacere, la loc vizibil, certificatul oficial doveditor de toate impozitele anuale pe venit, la care sunt supuși pe anul în curs, sau, în cazul când aceste impozite nu au fost comunicate de organele în drept, pe anul precedent.

Având în vedere că legea Nr. 396/1941, în capitolul I, privind dispozițiunile preliminare, prin art. 2 dispune — în principiu —, că îndatoririle prevăzute de această lege privesc pe industriași, pe comercianții cu ridicata, pe cei cu amănuntul, pe comercianții de fapt, pe cei cari fac acte izolate de comerț, precum și pe meseriași de orice categorie;

Având în vedere, că din combinațiunea art. 23 alin. I cu dispozițiunea art. 2 legea Nr. 396/1941, rezultă, că deși legea 396/1941, în ce privește îndatoririle, cuprinde — în principiu — și pe meseriași, totuși art. 23 alin I, omițând să prevadă și pe meseriași, în ce privește măsurile de prevenire a speculei ilicite și a sabotajului, rezultă că infracțiunile prevăzute și calificate de art. 23 lit. b și pedepsite de art. 32 lit. b se pot comite numai de comercianți sau industriași,

Că, prin urmare, o condițiune esențială pentru existența infracțiunilor prevăzute de art. 23 lit. b, este calitatea de comerciant sau de industriaș a infractorului, ca profesiune obișnuită ;

Având în vedere că, comerciantul,—ca intermediar în procesul de producție între producător și consumator,—este persoana care face fapte obiective de comerț în nume personal, având comerțul ca o profesiune obișnuită, cum și societățile comerciale (art. 7 c. com.) ;

Având în vedere că, în speță, din cuprinsul procesului verbal rezultă că inculpatul este proprietar de frizerie, fără a se constata dacă în această calitate face și fapte obiective de comerț, prin cumpărare cu intenție de revindere, de articole de frizerie ;

Având în vedere că frizerii și bărbierii nu sunt comercianți în sensul codului de comerț, fapt cerut de art. 23 alin. I din legea Nr. 396/1941, întrucât ei nu fac în principal fapte obiective de comerț, ci ei speculează numai munca lor, ca element principal de producțiune, dacă nu este dovedit contrariu, că îmbracă și calitatea de comercianți.

Că astfel fiind, proprietarii de frizerii, neintrând în sfera noțiunii de comercianți, ei se situează printre profesioniști, așa cum sunt și clasificați de legea contribuțiunilor directe, art. 44 și 48, din punctul de vedere al realizării veniturilor impozabile.

Că așa dar, în speță, fiind stabilit că inculpatul nu este comerciant, el nu avea îndatorirea legală să afișeze în prăvălia sa certificatul de impozitele pe care le plătește pe venit și ca atare infracțiunea care i se impută, fiind inexistentă, în baza art. 4 I. pct. 1 pr. penală, urmează a se pronunța achitarea.

(Instanța Sabotaj Trib. Constanța, Sentința penală Nr. 48/1943. Preșidenția D-lui judecător Vasile Lazanu, redactorul sentinței. Pentru inculpat D-l avocat Gr. Ciolan, partea civilă prin D-l avocat public Al. Cinschi.)

NOTA. — Soluțiunea dată, în speța de mai sus, de instanța de sabotaj, deși destul de convingător motivată, ne apare totuși ca nefiind dată în raport cu intențiunea legiuitorului, instanța folosind, credem, greșit interpretarea gramaticală a cuvântului de „comerciant“, în loc de a se folosi de interpretarea logică, care se impune în speță și care ar fi dus la altă concluziune.

Într'adevăr, art. 23 din legea 396/1941, în aliniatul prim, spune : „comercianții și industriașii supuși prevederilor legii de față sunt obligați“, iar la punctul b adaugă : „să afișeze în localul de desfăcere, la loc vizibil, certificatul oficial doveditor de toate impozitele anuale pe venituri, etc.

Însă, deși la art. 23 legiuitorul întrebuințează numai termenul de „comerciant“, fără a vorbi și de „meseriași“, această noțiune nu trebuie înțeleasă prin sensul curent al acestei expresiuni și numai în cadrul definițiunii articolului 7 din codul comercial, adică numai acea persoană care face fapte obiective de comerț în mod obișnuit, ci într'un sens mai larg, pe care îl explică chiar legea sabotajului. Pentru aceasta, dispozițiunile din art. 23

trebuesc puse în legătură cu art. 2 din legea sabotajului, care spune, că îndatoririle prevăzute de legea pentru reprimarea sabotajului, „privesc pe industriași, pe comercianți, pe comercianții de fapt... etc., precum și pe meseriași de orice categorie“.

Articolul 2 conținând dispozițiuni generale, urmează că dispozițiunile art. 23 trebuesc puse în legătură cu principiul din art. 2, care menționează că se aplică dispozițiunile legii sabotajului la comercianți, industriași și inclusiv la meseriași. Așa dar, cu toate că art. 23 al. 1 menționează numai pe comercianți și industriași, această mențiune nu este limitativă, ci enunțativă în sensul articolului 2, astfel că în cadrul articolului 23 intră toți cei menționați în art. 2, aceasta bine înțeles în raport cu gradul de compatibilitate al ocupației fiecărei persoane cu obligațiunile impuse de art. 23.

Frizerul suportând un impozit pentru această profesie, urmează că obligațiunea afișării certificatului de impozit este compatibilă cu profesia sa și deci este obligat a afișa certificatul cu impozitul care îl plătește.

La această soluțiune ne conduce însăși intențiunea legiuitorului, când a elaborat art. 23, neafișarea certificatului de impozit nefiind propriu zis un act de speculă, ci o obligațiune impusă în scopul de a se înlesni agenților instrumentatori posibilitatea de a dresa un proces verbal complet, în cazul constatării unei infracțiuni, cum ar fi, în speță, neafișarea tabloului cu prețurile aprobate de primărie pentru frizerii, conform deciziei No. 525 din 7 Oct. 1941.

Neafișarea tabloului cerut de această decizie constituie infracțiunea dela art. 21, care are sancțiunea în art. 32 al. a, conținând ca pedeapsă amenda, al cărui quantum va fi dela $\frac{1}{4}$ până la totalul impozitelor anuale.

Ori, cum se va putea prevedea în procesul verbal quantumul impozitelor, dacă frizerii nu ar fi obligați a afișa certificatul de impozit ?

Deaceea, socotim că dispozițiunile art. 23 al. 1 trebuesc negreșit înlănțuite cu dispozițiunile art. 2, cu care se completează.

Ion Negulescu.

RĂSFOND REVISTELE DE DREPT

de I. Negulescu

ACȚIUNE PENALĂ. PUNEREA ÎN MIȘCARE. PRESCRIPTIE.

Când persoana vătămată s'a adresat în timp util cu plângere parchetului, cursul prescripției este suspendat pe tot intervalul în care cauza este reținută de parchet, fiindcă în conformitate cu art. 228 pr. pen., persoana vătămată este legalmente împiedicată de a promova acțiunea penală, până ce parchetul nu dispune clasarea cauzei. Așa dar, este admisibilă plângerea directă adresată de persoana vătămată tribunalului, după ce cauza a fost clasată de parchet, chiar atunci când clasarea s'a făcut pe motiv că acțiunea penală s'a stins prin prescripție, fiindcă prescripția a fost suspendată, conform art. 167 c. pen., față de persoana vătămată.

(Cas. S. U. dec. 16/942 Pand. Rom. 1/943, I pag. 11)

COMPETENȚĂ. ACȚIUNE RECONVENȚIONALĂ ÎN LEGĂTURĂ CU ACȚIUNEA PRINCIPALĂ. SE FACE ÎNAINTEA JUDECĂTORULUI ACȚIUNEI PRINCIPALE.

Potrivit art. 62 al. 2 pr. civ., cererea reconvențională se va face înaintea judecătorului cererii principale, când este în legătură cu aceasta din urmă, sau cu mijloacele de apărare ce i se opun. Din dispozițiunile acestui text de lege rezultă, că instanța competente a judeca acțiunile reconvenționale, atunci când ele sunt în legătură cu acțiunea principală, este instanța sesizată după competența ei cu judecarea acțiunii principale, chiar dacă cererea reconvențională ar întrece competența instanței (Cas. III dec. 245/942 Jur. Gen. 9/943, speța 227.)

CONCURS REAL DE INFRAȚIUNI. NEAPLICAREA PEDEPSELOR SEPARATE. HOTĂRĂRE CASABILĂ.

Potrivit art. 101 cod. penal, când aceeași persoană este găsită vinovată de mai multe infracțiuni, se aplică pentru fiecare din aceste fapte pedeapsa cea mai gravă, care poate fi sporită cu un plus. Deci conform acestui text, în caz de condamnare instanțele au obligațiunea de a stabili pedepse separate pentru fiecare din infracțiunile reținute și să fixeze pe aceia pe care condamnatul urmează a o executa p. totalitatea faptelor reținute în sarcina sa. Această formalitate având de scop de a pune instanța superioară în situațiunea de a putea verifica dacă pedeapsa ce se va executa este cea mai gravă, și dacă cuantumul acesteia a fost fixat în limitele legi. (Cas. II dec. 332/942 Jur. Gen. 5/943, speța 121.)

CONDIȚIUNE IMPOSIBILĂ SAU ILICITĂ. TESTAMENT.

Este de principiu admis că condițiunea imposibilă sau ilicită desființează raportul juridic ce depinde de dânsa, fie că e vorba de o convențiune, fie că e vorba de un act unilateral de voință, precum testamentul, principiu ce rezultă de altfel și din dispozițiunile generale prevăzute de art. 5 combinat cu art. 1008 c. civ., texte ce trebuiesc aplicate prin analogie și testamentelor.

Și deși codul civil român nu are un text asemănător cu art. 900 c. civ. francez, care dispune că condițiunea imposibilă sau ilicită înserată într'un testament, cum este aceea a neînstrăinării perpetue a averii testate, urmează a fi considerată ca nescrisă, totuși o asemenea condițiune la noi, deși nu poate avea de efect să atragă prin ea însăși nulitatea întregului testament, va avea însă efectul că va desființa numai raportul ce depinde de dânsa. (Cas. I dec. 190/942 Pand. Săpt. 2/943 pag. 27.)

CONTENCIOS. FUNCȚIONAR PUBLIC. MITĂ. DESTITUIRE. ULTERIOR ACHITAT. ACȚIUNE IN CONTENCIOS.

Deciziunea pentru destituire a autorității dată pe o învinuire ce întrunește elementele unui fapt penal—luare de mită,—iar nu a unui fapt disciplinar, nu mai poate fi menținută, atunci când o instanță penală a stabilit că anumite fapte nu întrunesc elementele unei infracțiuni penale, deoarece, potrivit art. 9 din procedura penală, există autoritate de lucru judecat a instanței penale față de instanța civilă. (Cas. IV dec. 1138/942 Cur. jud. No. 3/943 pag. 41).

DAUNE COMPENSATORII. FAPT ILICIT. DOBÂNZILE DE CÂND CURG?

În materie de delictе și quasi-delictе, dobânzile alocate la suma acordată pentru repararea faptului prejudiciabil nu pot curge decât din momentul în care daunele s'au lichidat în mod definitiv, căci numai din acel moment ele s'au transformat într'o creanță certă, lichidă și exigibilă și cu atare producătoare de dobânzi. În consecință, o creanță de despăgubiri născută dintr'un delict sau quasi-delict, nu poate produce dobânzi decât din ziua în care ea a fost stabilită prin hotărâre judecătorească, care a dobândit autoritate de lucru judecat, deoarece victima nu are până la o hotărâre judecătorească, care îi acordă în mod definitiv o despăgubire, nici titlu de creanță, nici drept recunoscut, de care să se poată prevala. (Cas. S.U. dec. 40/942 Pand. Rom. No. 1/943, I pag. 5)

DIVORȚ. LOCUINȚA SOȚILOR ÎN ACEIAȘI CASĂ. NU CONSTITUE ÎMPĂCAREA.

Împăcarea erată de art. 251 c. civ. stinge acțiunea de divorț, dacă este evidentă și nu este nici o îndoială asupra voinței de împăcare a soților. Însă simplul fapt că soții locuiau împreună în aceeași casă, ulterior acțiunii de divorț, nu constituie dovada împăcării, deoarece faptul de a locui în timpul divorțului

în 'aceeași casă e regula generală și părăsirea domiciliului conjugal este o excepție. (Cas. I dec. 627/942 Jur. Gen. 9/943 speța 230.)

JUDECAREA PROCESELOR MAGISTRAT MOBILIZAT. PARTICIPARE LA JUDECATĂ. NULITATE.

Potrivit art. 10 din legea ofițerilor de rezervă și art. 112 c. j. m. militarii de rezervă, din momentul concentrării sau mobilizării se consideră militari activi, iar după art. 116 leg. org. jud., funcțiunea de magistrat este incompatibilă cu orice activitate străină de cea jurisdicțională, așa că magistrații concentrați fiind considerați ofițeri activi, există incompatibilitate, așa că ei trebuie considerați ca fiind din oficiu în concediu, neputând lua parte la judecată. (Cas. II dec. 179/942. Pand. Rom. III pag. 5/943).

LOCAȚIUNE. DESTINAȚIA BUNULUI ÎNCHIRIAT.

După art. 1429 al 1 c. civ., destinațiunea lucrului închiriat este aceea care rezultă din contract, sau în lipsă de stipulațiune specială, cea prezumată după circumstanțe. De aici rezultă că după textul legii are a se avea în vedere, în prim rând și în lipsă de specificațiune specială, destinațiunea imobilului ce se deduce din fapte și circumstanțe exterioare. Articolul 1429 dispunând că părțile, în lipsă de stipulație contrarie, se presupun că s'au raportat la dispoziția ca locatarul să nu dea altă destinație lucrului închiriat, decât cea indicată de natura lucrului însuși, sub sancțiunea ce legea prevede pentru această ipoteză, iar potrivit art. 1430 c. civ., dacă locatarul nu uzează de lucrul închiriat în felul arătat în contract, sau după destinațiunea prezumată după circumstanță, locatorul poate cere rezilierea contractului.

Și în cazul când părțile nu au prevăzut în contract că schimbarea destinațiunii imobilului se sancționează cu rezilierea contractului, prin aceasta ele au înțeles să se refere la ceea ce legea dispune pentru acest caz. (Cas. I dec. 84/942. Cur. Jud. 2/943 pag. 20).

ORDONANȚĂ PREZIDENTIALĂ. DIVORȚ. INCREȘINȚAREA COPIILOR ÎN TIMPUL DIVORȚULUI BĂRBATULUI.

Bărbatul, căruia legea prin art. 249 c. civ. îi acordă, în timpul procesului de divorț, ținerea provizorie a copiilor, poate cere tribunalului încredințarea copiilor, pe calea unei ordonanțe prezidențiale, după procedura din art. 66 bis pr. civ., pericolul în întârziere constituind însă o chestiune de suverană apreciere a instanței de fond. (Cas. I dec. 252/942 Cur. Jud. 10/943 pag. 153).

PARTAJ. CĂRERERE RECONVENȚIONALĂ PENTRU CHELTU-ELI DE ÎNȚEȚINERE. INADMISSIBILITATE.

În acțiunea de partaj comoștenitorii nu pot aduce în discuțiune pretențiunile lor de orice natură și care nu ar avea nici o legătură cu partajul, chiar și atunci când ar fi vorba de obligațiunea de întreținere a părinților, căci deși această obligațiune

este o obligațiune care privește pe toți moștenitorii, totuși acțiunea în repetiție a unui moștenitor contra celorlalți moștenitori, pentru restituirea sumelor ce a cheltuit cu întreținerea părinților, este o acțiune distinctă de drepturile ce moștenitorii au unii contra altora în acțiunea de împărțeală și ca atare, nu poate fi soluționată cu ocazia acțiunii de partaj. (Cas. I. dec. 240/942 Pand. Săpt. Nr. 3/943 pag. 54).

PARTAJ. CERERE NOUĂ ÎN APEL PENTRU INTRODUCEREA UNUI NOU BUN.

În acțiunile în împărțeală succesorală, întrucât fiecare dintre părți are în raport cu stabilirea drepturilor lor, în acelaș timp situația de reclamant și de pârît și întrucât aceste acțiuni poartă în principiu asupra totalității patrimoniului succesoral, urmează că dacă una din părți a cerut pentru prima dată în apel aducerea unui bun la masa succesorală, această cerere nu este o cerere nouă în apel și pentru formularea ei nu este nevoie de o cerere reconvențională, pentru că bunul cerut astfel a fi integrat în masa succesorală era implicit un element component al masei succesoriale, a cărei integrală stabilire forma dela început însuși obiectul acțiunii de împărțeală. (Cas. I dec. 344/942 Cur. Jud. Nr. 1/943 pag. 6.)

RECURS. RESPINGERE RĂU ÎNDREPTAT, NEDECLINAREA COMPETINȚEI ÎN FAVOAREA INSTANȚEI COMPETINTE.

Potrivit art. 108 și 109 pr. civ., instanța greșit investită cu un litigiu este datoare din oficiu să-și decline competența în favoarea instanței competente de a judeca recursul, indiferent dacă este vorba de incompetența *ratione loci* sau *ratione materiae*, iar nu să-l respingă ca neregulat introdus, această interpretare rezultând și din lucrările pregătitoare, cu ocazia modificării art. 108 și 109 pr. civ., în expunerea de motive arătându-se că pentru a se înlătura tăgănelile, partea care a propus incompetența este obligată să declare care este instanța competentă, iar instanța de trimitere să judece pricina fără altă cerere introductivă. (Cas. S. U. dec. 42/941 Cur. Jud. Nr. 10/943, pag. 150.)

RESPONSABILITATE BAZATĂ PE PAZA LUCRULUI.

Responsabilitatea prevăzută de art. 1000 al. 1 c. civ. nu este bazată nici pe proprietatea lucrului, nici pe deținerea materială a lui, ci este bazată pe paza juridică a lucrului. Această pază constă în dreptul de direcție și comandă asupra lucrului, păzitorul având o independență în acțiunea sa asupra lucrului, astfel că el având lucrul sub puterea sa, el va răspunde când lucrul va cauza un prejudiciu. (Cas. III. dec. 1375/1942 Cur. Jud. 2/943 pag. 25.)

UN FRATE AL SUFLETULUI ROMÂNESC: SELIM ABDULACHIM

de I. C. Theodorescu Valahu.

Când, la 26 Martie ale acestui an, s'a stins din viață avocatul Șelim Abdulachim, întreaga populație românească a colțului nostru de țară dela început de Mare și-a contopit sincer și din plin durerea cu aceea a consăngenilor și coreligionarilor celui dispărut. Pornise calea spre nemărginire o personalitate dobrogeană de o deosebită distincție, un musulman atașat cu tot sufletul nației noastre.

Douăzeci și cinci de ani de prietenie necurmată și neumbrită de nici una din vicisitudinile vieții și cam tot pe atâta de colaborare profesională și politică, au dat puțința, — celui ce însemnează aceste rânduri, — să-l cunoască pe deplin, să-l aprecieze la justa lui valoare, să-l stimeze și să-l admire, ca avocat, ca om politic, ca cetățean și ca musulman.

Selim Abdulachim a fost cel dintâi avocat musulman din Baroul de Constanța și a fost unul dintre primii musulmani români, care, — rupând o tradiție nepotrivită și păgubitoare, — a mers la școlile românești superioare: Liceul Internat din Iași și Facultatea de Drept din București, și a reușit, — nu numai să le termine cu succes, — dar să se și identifice minunat cu limba noastră, cu aspirațiunile noastre.

Infrățit cu totul sufletului românesc, el a fost, până astăzi, cel mai de seamă exponent al populațiunii musulmane din Dobrogea, nu numai prin demnitățile înalte pe care le-a ocupat și pe care le-a cinstit, dar mai ales prin activitatea prodigioasă pe care a desfășurat-o pentru cetățenii români de religie musulmană, spre a-i ridica intelectualicește, îndemnându-i, îndrumându-i și înscriindu-i în școlile noastre românești superioare, realizând cea mai frumoasă operă națională pentru consăngenii lui, dar și o operă românească. contribuind astfel a-i apropia de sufletul românesc, și nu exagerez când afirm, că nu există intelectual musulman dintre cei tineri, care să nu fie opera lui sau cel puțin să nu-i datorească lui Selim sprijinul său la învățătură. El a reușit ca dobrogenii musulmani să fie admiși în școlile noastre fără

concurs, ceeace nu e îngăduit unui român etnic, și tot el s'a străduit și a isbutit ca, în aproape toate cazurile, aceștia să fie bursieri ai Statului Român.

Ca activitate profesională, modul său de a profesa avocatura a putut și poate servi de model, prin modestia sa, prin curătenia de suflet, prin conștiinciozitatea și desinteresarea sa în apărarea intereselor clienților săi.

Ca om public, prin firea sa apropiată și delicată, prin sinceritatea și corectitudinea lui perfectă, prin cultura lui aleasă, — ușor și de timpuriu deveni un fruntaș al vieții publice dobroge-ne în general și exponentul populațiunii musulmane din Dobrogea, în special, — iar pentru marea simpatie și popularitate ce-și câștigase, grație deosebitelor lui calități, chiar în cercurile românești, — slujitor constant al intereselor naționale ca și al intereselor populațiunii musulmane, la a cărei înălțare și identificare cu noi el a contribuit permanent, Selim Abdulachim a fost solicitat și ales de trei ori deputat, căci el era, în acelaș timp, și o necesitate și o mândrie pentru formațiunile politice care au avut onoarea a-l socoti printre conducătorii lor.

Ca prim ajutor de Primar al Municipiului, Selim Abdulachim a făcut dovada celui mai desăvârșit simț al datoriei împlinite.

Competința în îndeplinirea îndatoririlor publice și grija și delicatețea în satisfacerea intereselor particulare, precum și armonia ce păstra între acestea, pot servi de model.

Dacă, ca avocat poate constitui un exemplu, ca om politic el și-a îndeplinit misiunile în mod strălucit și, servind patriei sale adoptive, nu a uitat interesele coreligionarilor săi, din rândurile cărora ieșise și pe care interese le-a îmbinat așa de măreț cu ale Statului Român.

Militarul Selim Abdulachim, căpitan în rezervă, a sângerat în războiul din 1916-18, cu batalionul 9 Vânători, câștigând la Mărășești Coroana cu Panglica Virtuții Militare.

Ca magistrat, scurta perioadă cât a funcționat a fost imprimată tot timpul de amprenta aceluiaș caracter desăvârșit.

Selim Abdulachim — omul, — a cultivat, în gradul cel mai înalt, sentimentul prieteniei; cele mai alese simțăminte de omenie, de dragoste, de generozitate, au caracterizat personalitatea sa.

Părinte de familie, înșfârșit, el poate constitui un îndreptar, prin atașamentul ce a avut față de căminul său și pentru sacrificiul făcut pentru fiul și fiicele sale, spre a le câștiga o educație și o instrucție superioară.

Puternică, largă, distinctă, personalitatea prietenului, a colegului, a omului — Selim —, nu poate încă apărea, azi, în ampluarea faptelor pe care le-a săvârșit; când mai târziu se va zăbăvi evoluția culturală a musulmanilor din Dobrogea, se va vedea, atunci abia, ce a reprezentat el pentru elementul musulman băștinaș, precum și pentru cauza românească, — întru apropierea

și sudarea sentimentelor naționale ale musulmanilor, în marea masă românească.

Deaceea e nemărginită durerea prilejuită de moartea colegului distins, a omului public de seamă, a prietenului rar.

Selim Abdulachim n'a fost numai conducătorul spiritual al musulmanilor, pe care i-a îndrumat, i-a ridicat și i-a onorat; noi îl revendicăm ca pe unul din exponenții cei mai autorizați ai intereselor românești din Dobrogea, prin activitatea sa publică, iar prin acțiunile sale românești și omenești, ca pe unul din cele mai frumoase exemple al datoriei împlinite.

Selim Abdulachim a lăsat în urma lui golul de neîmplinit al unui frate al sufletului românesc dobrogean.

INDEX LEGISLATIV

1 Martie 1943 — 20 Aprilie 1943 inclusiv.

**Cuprinzând legile și regulamentele cu caracter general,
precum și deciziunile cu caracter economic,
întocmit în ordinea alfabetică**

de I. Negulescu

ADMINISTRATIVE. Legea 171 și 173 p. modificarea art. 167 și 135 M. Of. 68/22 Mart.

AGRICOLE. prețuri p. muncile agricole dec. 121 M.Of. 53/4 Mart.
„ stabilirea de cote p. mașini agricole, caiele și cuie de încălțăminte dec. 154729/M. Of. 51/2 Mart.

„ mobilizare. Legea 154 p. mobilizarea agricolă M. Of. 62/15 Mart.

ARME. Legea 168 privitoare la armele, munițiile și explozibilele, aparținând particularilor, aflate în depozitele autorităților militare (modul de ridicare dela autorități) M.Of.67/20 Mart.

ARPAGIC. preț, dec. 138 M. Of. 73/27 Mart.

ATĂ. Legea 129 p. reglementarea activității întreprinderilor de fabricat și debitat ața M. Of. 53/4 Mart.

ATĂ. Norme p. autorizațiile de fabricat ață. dec. 161600 M. Of. 59/11 Mart.

AUTENTIFICARE. Legea 218 p. stabilirea normelor de autentificarea actelor și încasarea datoriilor contractate p. semințe, mașini și materiale agricole M. Of. 80/5 April.

BAIA GRIVIȚA preț, dec. 131, M. Of. 68/22 Mart.

BAIA MELTER. preț dec. 151 M. Of. 83/8 April.

BAIA. MODERN preț. dec. 163 M. Of. 93/20 April.

BENEFICII. Norme privind calcularea prețului la mașinile și uneltele agricole importate dec. 139 M. Of. 73/23 Mart.

BUMBAC, blocare și norme p. importul firelor de bumbac, celofibrică etc. dec. 156353, M. Of. 51/2 Mart.

BUMBAC. Legea 194 p. înființarea oficiului bumbacului și reglementarea bumbacului brut indigen M. Of. 73/27 Mart.

- BUMBAC, fixare de regiuni p. colectarea bumbacului și obligațiunii de predare dec. 5639, M. Of. 86/12 April.
- BURSE. Legea 186 p. modificarea și completarea disp. din legea burselor M. Of. 71/25 Mart.
- CAUCIUC soluție, preț dec. 136 M. Of. 69/23 Mart.
- CARTON, CELULOZĂ, HÂRTIE preț dec. 132 M. Of. 68/22 Mart.
- CAFEA SUROGAT și produse p. surogat preț dec. 154, M. Of. 88/14 April.
- CARNE bovine preț dec. 146, M. Of. 79/3 April.
- CĂRȚI POȘTALE ILUSTRATE. Legea 170 p. monopolul cărților poștale ilustrate. Sancțiuni. M. Of. 68/22 Mart.
- CÂNEPĂ, IN, CÂLȚI. Norme privind colectarea și distribuirea călților și fuiorului de in și cânepă dec. 1107 M.Of. 79/3 A.
- CÂNEPĂ, IN. Legea p. înființarea oficiului inului și cânepii și reglementarea fuiorului și călților M. Of. 73/27 Mart.
- „ „ paie, preț. dec. 135 M. Of. 69/23 Mart.
- CAZIER. Regulamentul No. 5 p. modificarea art. 31 și 37 din reg. cazier. M. Of. 73/27 Mart.
- CHIRII. Legea 224 p. reglementarea raporturilor dintre chiriași și proprietari M. Of. 81/6 April.
- CIRCULAȚIE. Reg. 6 p. modificarea art. 21 al. 10 din Reg. circulației M. Of. 81/6 April.
- CIRCULAȚIE. Legea 125 p. modificarea și completarea art. 34 (c. diplomatic) asupra legii circulației pe drumuri M. Of. 53/4 Mart.
- COMISARI ECONOMICI. Legea 144 p. înființarea comisarilor economici în scopul unificării organelor de ad-ție, control și supraveghere în întreprinderi (au și atribuțiuni de control la sabotaj M. Of. 58/10 Mart.
- COMERȚ CU STRĂINĂTATEA. Legea 146 p. completarea art. 24 și 46 din legea 668 din 3 Martie 1940 p. stabilirea schimburilor cu străinătatea M. Of. 58/10 Mart.
- COMERȚ IN BASARABIA ȘI BUCOVINA. Legea 154 p. autorizarea continuării comerțului în Basarabia și Buc. M. Of. 63 din 16 Mart.
- CONTABILITATE. Legea 182 p. sancționarea ținerii neregulate a contabilități la societățile comerciale (obligațiunea de a face operațiunile în fiecare zi până seara a încasărilor și plăților) M. Of. 71/25 Mart.
- COD PROCEDURĂ PENALĂ. Legea 188 p. modificarea art. 650, 651 pr. pen. M. Of. 71/25 Mart.
- COCS de petrol, blocare dec. 154584, M. Of. 52/3 Mart.
- CONDAMNAȚI, REEDUCARE. Legea 242 p. reeducarea condamnaților p. dezertare M. Of. 88/14 April.

- CROM ALAUN**, blocare, dec. 180282 M. Of. 58/10 Mart.
- DIANA FRANTZBRANTWEIN** preț dec. 120 M. Of. 51/2 Mart.
- DIURNE** (M. FIN.) dec. 202 p. diurnele funcționarilor ce se deplasează M. Of. 84/9 April.
- EFORII**. Legea 219 p. înființarea și organizarea Eforiilor de spitale M. Of. 80/5 April.
- FĂINĂ, PÂINE**. Norme p. fabricarea făinurilor și a pâinii dec. 141 M. Of. 51/2 Mart.
- FĂINĂ, PÂINE** preț și declararea stocului în scop de comercializare dec. 119 M. Of. 51/2 Mart.
- FILM CINEMA** deblocare, dec. 17253 M. Of. 76/31 Mart.
- FIRE** celofibră, preț de 148 M. Of. 82/7 April.
- FINANCIARE**. Lege 137 p. reorganizarea Casei de finanțare și amortizare M. Of. 56/8 Mart.
- FISCALE**. Legea 140 p. reducerea cotei de impozit pe lux la unele articole din lista B p. lux și cifra afacerii M. Of. 56/8 Mart.
- FISCALE**. Legea 197. p. evaluarea și perceperea veniturilor pe 1943 M. Of. 77/1 April.
- „ Legea 198 p. măsuri financiare pe 1943. M.Of. 77/1 April.
- „ Legea 199 p. înființarea fondului de asistență socială de război M. Of. 77/1 April.
- „ Legea 200 p. modificarea legii timbrului M. Of. 77/1 April.
- „ Legea 201 asupra impozitului pe lux și cifra afacerii M. Of. 77/1 April.
- „ Legea 202 asupra impozitului pe spectacole M. Of. 77/1 April.
- „ Legea 203 p. majorarea impozitului pe automobile M. Of. 77/1 April.
- „ Legea 204 p. modificarea legii impozitului de 5 % M. Of. 77/1 April.
- „ Legea 205 p. modificarea legii p. așezarea contribuțiilor directe M. Of. 77/1 April.
- „ Legea 206 p. modificarea cod. de procedură fiscală M. Of. 77/1 April.
- „ Legea 207 p. majorarea veniturilor proprietăților funciare agricole M. Of. 77/1 April.
- „ Legea 208 p. înființarea unor taxe de consumație pe amidon, dextrină, carbonat de sodiu și bicarbonat de sodiu. M. Of. 77/1 April
- „ Legea 209 p. modificarea legii taxelor asupra petroliferelor M. Of. 77/1 April.
- „ Legea 210 p. înființarea unei supra taxe pe zahărul întrebuințat în unele industrii M. Of. 77/1 April.
- „ Legea 211 p. anularea unor credite speciale M. Of. 77/1 April.

- FISCALE. Legea 212 p. înființarea oficiului general al planurilor de investiții, înzestrare și furnituri publice M.Of. 77/1 April.
- FUNCȚIONARI PUBLICI. Legea 232 p. modificarea al. ultim art. 23 din cod. funcționari publici M. Of. 83/8 April.
- FURTUN CAUCIUC blocare dec. 8186 M. Of. 91/17 April.
- GARAJE AUTO, GARAT, SPĂLAT, preț dec. 159 și 161 M. Of. 91/17 April.
- GAZE PETROLIFERE preț dec. 125 M. Of. 60/12 Mart.
- GLICERINĂ dinamită preț dec. 124 M. Of. 60/12 Mart.
- HÂRTIE, carton preț dec. 132, M. Of. 68/22 Mart.
- HIPODROM, tarif dec. 137, M. Of. 72/26 Mart.
- IAURT, preț dec. 122 M. Of. 57/9 Mart.
- INDUSTRIALE. Legea 128 p. prelungirea legii p. încurajarea industriei naționale din 13 Feb. 1912 M. Of. 53/4 Mart.
- INVALIDI, ORFANI. Legea 133 p. modificarea legii 528/942, M. Of. 55/6 Mart.
- IN, vezi cânepă.
- LAPTE, BRÂNZETURI. Norme de fabricare și desfacerea produselor din lapte de oi și de vacă dec. 1158/19 Mart.
- LÂNĂ, prelungirea termenului de predarea lânii dec. 157773, M. Of. 54/5 Mart.
- LEMNE FOC. Norme privind raționalizarea consumului de lemne de foc. dec. 1166 M. Of. 74/29 Mart.
- LOTERIE. Legea 223 p. modificarea legii 125 din din 21 Feb. 942, p. organizarea exploatării loteriei de Stat pe clase p. sănătatea publică M. Of. 81/6 April.
- MANGAN, preț dec. 150 M. Of. 83/8 Aprilie.
- MĂCINIȘ, preț la morile comerciale dec. 118 (porumb 13000 lei vag. grâu 16250 lei vag.)
- MĂCINIȘ IN NATURĂ dec, 160 p. plata în natură a măcinșului M. Of. 91/17 April.
- MINE. Legea 145 p. modificarea art. 153, 154, 156 și 157 din din legea minelor m. of. 58/10 Mart.
- MINE. Legea 221 p. prelungirea termenului de revizuire stabilit prin legea 530/942 M. Of. 80/5 Aprilie.
- MUTĂRI TRANSPORT, fixare de tarif p. mutările cu vehicule în capitală dec. 145 M. Of. 79 3 Aprilie.
- NAVLU pe Dunăre, tarif dec. 126 M. Of. 61/13 Mart.
- NAȚIONALITATE. Legea 169 p. modificarea unor disp. din legea privitoare la dobândirea și pierderea naționalității române, M. Of. 67/20 Mart.
- ORAP. PIEL. Norme privind O. R. A. P. dec. 174342 M. Of. 79/3 Aprilie.

ORDINEA PUBLICĂ. Legea 123 p. măsuri de siguranță împotriva unor condamnați la legile interesând ordinea, siguranța, morală publică și economia națională (fixări de domiciliu p. evrei, pierderea naționalității, expulzare, internare în lagăr a infractorilor de obicei etc.) M. Of. 52/3 Mart.

ORDINEA PUBLICĂ, vezi și publicații.

OTET, preț dec. 153, M. Of. 86/12 Aprilie.

PÂINE, vezi făină.

PĂȘUNE. Legea 165 p. organizarea, administrarea și exploatarea pășunilor (abrogă legea veche). M. Of. 66/19 Mart.

PASTRAMĂ oaie și capră, preț dec. 158 m. of. 90/16 Aprilie.

PEDEPSE SUSPENDARE. Legea 136 p. modificarea art. 3 din legea 449 din 1941, p. completarea legii p. suspendarea unor pedepse pronunțate de instanțele civile și militare (contra celor cu rebeliunea din Ianuarie 941, arătându-se modul de revenire asupra suspenderii) M. Of. 55/6 Mart.

PINGELE TALPĂ, preț p. vânzarea apărătorilor de talpă cupron, p. pingele și tocuri dec. 149 M. Of. 82/7 Aprilie.

PETROLIFERE. Legea 153 prețuri p. export M. Of. 60/12 Mart.

PEȘTE proaspăt preț. dec. 127, M. Of. 64/17 Mart.

PIEI PORC. Norme p. predarea la O. R. A. P. M. Of. 92/19 April

PIELĂRIE. Norme p. distribuirea produselor de pielărie dec. 157769 M. Of. 53/4 Mart.

PIEI OVINE extinderea legii 918/942, asupra pieilor de ovine dec. 156354 M. Of. 51/2 Mart.

PLĂPĂMI preț p. articolele de plăpumerie dec. 140 M. Of. 73/27 Mart.

PRESTAȚIE. Regulament p. organizarea prestații în natură. (M INT.) M. Of. 89/15 Aprilie.

PUBLICAȚII, REPRODUCEREA DE SCRISORI MEMORII etc. Legea 150 privitoare la reproducerea, multiplicarea actelor care nu sunt menite a fi date publicității M. Of. 59/11 Mart.

PORUMB primă 20.000 lei la vagon, modificarea dec. 100 din 31 Ianuarie dec. 117 M. Of. 51/2 Mart.

RADIO. Regulament 7 privind radiocomunicațiile în România M. Of. 84/9 April.

REGISTRU UNIC de control (M. Finanțe) prelungirea termenului de procurare până la 1 Aprilie 943. M. Of. 60/12 Mart.

SĂPUN. Norme de fabricarea săpunului și p. repartizarea uleiului solidificat dec. 1143 M. Of. 51/2 Mart.

SĂPUNURI, rufe și toaletă preț, dec. 123 (N. S. lei 146 kg. cu amă S. lei 189 am, p. spălat mâini 100 gr. 39 lei bucata, toaletă 100 gr. 91 lei bucata, și de 130 gr. 118 lei buc; de rufe 318 lei fabrică, 384 lei kg. amă, 500 gr. lei 192 buc, săpun 11 lei 315 kg.) M. Of. 60/12 Mart.

SAPUN. (M. FIN). dec. 964036 zona de circulație în regiunea frontierei M. Of. 64/17 Mart.

SALARII. p. lucrătorii din industria morăritului și pastelor făinoase dec. 143144 M. Of. 78/2 Aprilie.

„ p. lucrătorii brutari dec. 129 M. Of. 67/20 Mart.

„ p. lucrători fabrici fire sintetice dec. 130 M. Of. 67/20 Mart.

„ p. lucrători din întreprinderile metalurgice și mecanice dec. 147 M. Of. 79/3 April.

SANITARE. Legea 189 p. organizarea sanitară a Statului M. Of. 75/25 Mart.

SULFURĂ DE CARBON, preț dec. 157 M. Of. 91/17 Aprilie.

TERENURI, LOCURI DE CASĂ, obligațiunea cultivării terenurilor neclădite Legea 226 M. Of. 82/7 Aprilie.

ȚIȚEL, preț dec. 164229 M. Of. 63/16 Mart.

ȚIȚEL, norme privind combustibilul lichid M. Of. 64/17 Mart.

TRACTOARE norme de vânzare și prempțiunea M. Agr. dec. 167625 M. Of. 67/20 Mart.

TURTE ȘI ȘROTURI de floarea soarelui, norme privind cantitățile de turte și șroturi dec. 167654 M. Of. 68/22 Mart.

TRAVERSE stejar preț dec. 156 M. Of. 87/13 Aprilie.

ULEI VEGETAL, preț dec. 128 M. Of. 64/17 Mart.

VIN rectificarea deciziei 26 din 8 Oct 942 M. Of. 70/24 Mart.

ZAHĂR, prețul zahărului întrebuințat în scop industrial dec. 162 M. Of 91/17 April.

ZAHARINĂ, norme de întrebuințare dec. 1178 M. Of. 86/12 April.

ZIARE prețuri dec. 133 M. Of. 68/22 Mart.

